

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 41

CENA 200 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

ZUBI ZMIJE OTROVNICE

Derek Finegan

ZUBI ZMIJE OTROVNICE

SERIJA
Borilačke veštine

NINĀA

Naslov romana:
ZUBI ZMIJE OTROVNICE

Autor:
Derek Finegan

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĀA BR. 41 — OKTOBAR 1986. GODINE. Cena 200 din. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović, Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

ZUBI ZMIJE OTROVNICE

— Pogledaj, Les — rekla je
devojka tiho. — Sunce i okean... kao da se sa neba sliva
krv i razliva po površini...

Čovek ozbiljnog preplanulog
lica i izrazito crne kose osmeh-
nuo se i dotakao joj ruku.

— Zalazak sunca. Takva sli-
ka često se viđa u ovo doba da-
na, Sumiko.

Ona zimogrožljivo skupi ra-
mena.

— Ne znam. Danas mi sve
to izgleda, kao... ne znam.

— Žao ti je što odlazimo oda-
vde?

— I to, ali...

Laganim pogledom, kao da
želi da u pamćenje upije svaki
detalj, devojka pređe pogle-
dom oko sebe. Njih dvoje sede
li su u stolicama od trske na
samoj ivici stenovite hridine

koja se sa tog mesta strmo spu-
štala prema okeanu, čiji su ta-
lasi zapljuskivali kamen stoti-
nak jardi pod njihovim noga-
ma. Pogled na okean, međutim,
ometala je gusta živica od supt-
ropskog rastinja koja je isto-
vremeno sprečavala da se sa
nekih od brodova u prolazu vi-
di i niska kućica obrasla puza-
vicama pred kojom su njih dvo-
je sedeli.

One koji čeznu za samoćom
na prenaseljenim obalama Ka-
lifornije ovo mesto bi oduševi-
lo. Skriveno od pogleda sa svih
strana, i gotovo nepristupačno,
bilo je to gnezdo idealno za
dvoje zaljubljenih.

Ili ljude koji se kriju...

— Koliko smo već vremena
ovde? — upita devojka zabacu-
jući sa lica dugu crnu kosu ko

ju je kovitlao večernji povetarac. — Dve godine, dve i po?

— Gotovo u dan dve godine. Duže nego što sam mislio.

— Da li ćemo ikada imati neko slično mesto, Les? I... nije važno?

Čovek pored nje protezao je svoje snažno, mišićavo telo, za gledan u okean. Raskošne jahte nisu se zadržavale na ovom delu obale, kao noćni insekti privučene svetlostima San Franciska koji se nalazio dvadesetak milja severnije.

— Htela si da pitaš da li zaista moramo da odemo odavde, Sumiko?

— Da...

— Moramo.

— Ipak, sve to možda ima i drugo objašnjenje. Najzad, ništa neobično se nije dogodilo, zar ne?

Muškarac se nasmeja, privlačeći njenu glavu na svoje grudi.

— Tipična ženska reakcija — reče. — Ne želiš da napustiš mesto koje si dugo smatrala svojim domom, je li tako?

— Možda—nasmeja se i ona.

— U svakom slučaju, ne ide mi se odavde!

— Ni meni. Međutim, tragovi koje sam našao na prilaznom putu, avion koji se dani-

ma vrzma po okolini, brodovi sa kojih neko dogledom strpljivo osmatra predeo oko kuće...

— Sve to može biti i čista koincidencija.

— Tačno. Sve to događalo se i ranije, u redu, ali kada se iste stvari ponavljaju iz dana u dan, to nije koincidencija, devojčice. Neko je otkrio naše skrovište i zato moramo potražiti drugo.

— Ko, Lesli?

— Ne znam, ali ću svakako saznati, a onda...

Ona istrže svoju ruku iz nje gove. Užurbano je treptala malo kosim, japanskim, očima, kao da želi da iz njih odagna neželjene suze.

— A onda, Lesli? Ponovo krv... potoci krvi? To je ono što želiš, zar ne?

Njegovo lice otvrdnu, ali se u tamnoplavim očima i dalje moglo videti samo osećanje neжности prema krhkoj devojci pred njim.

— Mislim da ti ništa više od toga nikada nisam ni obećavao, devojčice?

Ona ostrim pokretom ponovo ukloni kosu sa lica. Vetar sa pučine postajao je sve svežiji kako je kolut sunca dublje tonuo u okean.

— Ne. Nisi.

— Ali si mislila da ću se umoriti i povući u miran život? I dopustiti kriminalcima, trgovcima oružjem, drogom, plaćenim ubicama da nekažnjeno vršljaju Zapadnom obalom?

— Ti nisi jedini koji se bori protiv njih, Les. Ono što si do sada učinio, sasvim je dovoljno!

On se uspravi, zamišljeno posmatrajući jednu mrljicu na horizontu. Njeni obrisi postajali su sve oštrij na krvavocrvenoj pozadini zalazećeg sunca.

— Hajde — reče. — Ne želim da sada razgovaramo o tome, Sumiko. Idemo da vidimo da li je Pit završio sa pakovanjem.

Njena ramena bila su ukočena, oči uprte u površinu okeana.

— Odmah ću doći. Idi ti.

On je još nekoliko trenutaka gledao u nju, a onda slegnuo ramenima i krenuo preko travnjaka prema kući. Gipko telo nosio je sa lakoćom koja je, po red ogromne snage, sugerirala i običnom čoveku gotovo nedostižnu brzinu.

Čelična ploča vrata garaže smeštene u suterenu kuće bešumno se podiže. Pognuvši glavu, kroz nastali otvor izađe krupan mladić grubog lica i duge

plave kose, u otrcanim farmerkama i majici koja je pucala na širokim plećima.

— Gotovo, Pite?

— Gotovo. Krećemo li?

Crnokosi pokaza glavom u pravcu nepomične figure iza sebe.

— Još malo — reče šapatom.

— Ahhh... žao joj je što idemo, a?

— Tako nešto. A onda, imam utisak da je umorna od ovakvog života.

— A ko ne bi bio? — nasmejase plavokosi. — Stvarno, Les, kada ćemo dopustiti sebi malo odmora. Bar nekoliko dana, a?

— Nisi dobro postavio pitanje, Pite. Treba da glasi — kada će nam dopustiti da se malo odmorimo.

— Šta to, do đavola, znači?

— Pogledaj. Jedan brodić žurno se približava ovom mestu. Kladim se da je to onaj isti koji smo već viđali.

Sa prigušenom psovkom na usnama, Pit se okrete u mestu i vrati u garažu. Trenutak kasnije izleteo je sa dogledom u rukama i prišao živici tražeći najpogodnije mesto za osmatranje.

— U pravu si! To su oni! Do đavola, šta sada hoće, uskoro

će biti suviše mračno da bi nas mogli držati na oku!

— Videćemo. Sumiko, dođi!

Ton Lesliejevog glasa upozori devojk da se događa nešto neobično. Prišla mu je i zagledala mu se u oči.

— Les...

— Još ne znam šta je, ali bolje da budemo oprezni. Pite, šta sada rade?

— Prokleta sunce nije mi pravo u oči... Aha, vidim dva čoveka na palubi... Vrzmažu se oko neke stvari koja je prekrivena ceradom.

Lesli blago odgurnu devojk prema ulazu u garažu.

— Dođite, Pite — reče.

— Samo trenutak... da, podižu ceradu... baš me zanima šta li to... Boga mu!

— Pite, natrag!

Plavokosi je već stizao dugim skokovima.

— Prokleti bili! — rešao je.

— Imaju lanser za rakete na palubi!

Ledenog izraza na licu, Lesli je pritiskivao dugme koje će zatvoriti ulaz u garažu debelom čeličnom pločom.

— Vas dvoje, u kombi — zapovedi. Njegove reči priguši oštar zvižduk koji je postajao sve dublji.

Od eksplozije zadrhta betonski svod garaže. Neonske svetiljke pod tavanicom zatreperiše i ugasiše se. U iznenadnoj tišini jasno se čulo kako komadi zemlje i cigala dobuju po čeličnim vratima.

— Uključi motor, Pite — do pre iz tame miran Lesliejev glas. — I budi spreman da kreneš kada ti dam znak...

Snažni motor zaurla u zatvorenom prostoru, ali se vrata garaže još nisu otvarala.

— Les! — zaurla Pit. — Les, do đavola...

Svetlost farova osvetli čoveka koji se dugim skokom odmicao od vrata, priljubljujući se čitavim telom uz betonski zid. Ponovo prodorni zvižduk leteće smrti, a onda...

Bojeva glava rakete eksplozirala je pred samim vratima garaže. Čelična ploča iskrzanih ivica kao pero polete i tresnu o prednji deo kombija. Devojk vrisnu.

— Gasi farove, Pite!

— Uskači, do đavola. Moramo odavde, inače...

Oblak crnožutog dima ispunio unutrašnjost garaže i Lesli zadrža dah, nemoćno stežući pesnice.

Sledeća raketa biće fatalna ako pogodi garažu. A oni jed-

nostavno nemaju vremena da se uklone...

— Les, boga mu, sklanjaj se!

— Dole! — povika Leslii. — Sklonite glave!

Treća raketa je već stizala po paraboli koju diktiraju zakoni balistike. Na ovom rastojanju ona jednostavno nije mogla promašiti...

*
* *

Samo, ovoga puta eksplozije nije bilo. Čuo se tresak i nešto zemlje podiglo se na mestu pa da rakete, ali to je bilo sve...

Pit oprezno izviri iznad ivice vetrobrana. Lesli se kretao duž zida prema vratima na koja je još uvek sukljao crnožuti dim.

— Nije eksplodirala? — tiho upita Sumiko.

— Nije... još...

— Ostanite tu! — zapovedi Lesli. — Pite, budi spreman da odmah kreneš!

Pognut, on pretrča usku čistinu, sada posutu busenjem zemlje i ostacima cigala sa prednjeg zida kuće.

Jedan pogled kroz rastinje bio je dovoljan. Okrenuo se i vratio do mesta gde je iz ze-

mlje štrčao još uvek usijani zadnji deo treće rakete.

— Lud je! — šapatom reče devojka. — Bojeva glava može svakog časa eksplodirati!

— Možete izaći — reče Lesli sa osmehom na licu. — Brod dolazi...

— Šta?

— I dođite da pogledate nešto interesantno...

Pogledavši se, njih dvoje iskočiše iz kombija. Pit s nelagodnošću baci pogled na raketu u plitkom krateru.

— Siguran si da...?

— Ne može eksplodirati.

— Pogledaj, Pite — tiho reče devojka. — Prednji deo je potpuno deformisan. U glavi uopšte nije ni bilo eksploziva...

— Kog su je đavola onda slali?

— Videćemo...

Lesli oprezno kleče pored duge, vitke metalne cigare. Vrhom noža čačkao je oko mesta na koje je ukazivala strelica nacrtana upadljivom crvenom bojom.

— Pazi, do đavola! — prošaputa Pit. — Možda...

— Nema tu ničeg. Sem...

Među prstima zavučenim u uski otvor zašušta hartija.

— Sem ove hartije — dovrši Lesli. — Neobičan način za slanje poruka, a?

— I prilično skup — promrmlja Pit. — Na ilegalnom tržištu ove rakete trenutno staju pet hiljada dolara komad...

— Idemo odavde! — reče Lesli gurajući hartiju u džep. — Eksplozije će svakako privući pažnju, a trenutno nisam baš raspoložen da odgovaram na pitanja policije! Pite, sedi za upravljač...

— Zašto baš ja, do đavola?

— Ah, oprosti... ti ćeš voziti, Sumiko. Ja idem ispred kombija, pešice.

— Očekuješ još neku zamku?

— Ne, ali sigurno je sigurno — ledeno se osmehnu crnokosi. Onima koji su ga bolje poznavali — a njih je bilo tačno dvoje — taj osmeh govorio je mnogo...

Uzdržano brekćući, kombi pređe preko ostataka čeličnih vrata da bi krenuo za Leslijem jedva vidljivom stazom koja je vodila kroz gusto žbunje. Veoma brzo videlo se zbog čega Pit nije bio raspoložen za vožnju. Na jednom mestu staza je doslovno lebdela nad ponorom, tako uska da je na sva-

koj krivini zadnji deo vozila visio nad prazninom.

— Uh — Pit je brisao znoj sa čela. — Za ovakvu vožnju zaista su potrebni japanski živci...

Devojka se osmehnu, savlađujući sledeću krivinu u jednoj od niza serpentina koje će ih, ako sve bude u redu, dovesti do puta na vrhu litice.

Ako sve bude u redu...

Koncentrisana na vožnju, devojka nije imala prilike da prati kretanje čoveka ispred sebe. On je mirno koračao stenovitom stazom, pretražujući pogledom svaki detalj pred sobom. Činilo se da taj pogled ima moć da prodre kroz gustiš koji se nadnosio nad stazu ili kroz stene pod njegovim nogama.

— Stani! — zastenja Pit iznenada.

Devojka izvuče kombi iz još jedne krivine nadnete nad ponorom i oprezno stisnu kočnicu. Desetak stopa pred njom Lesli je, ruke podignute uvis, stao nasred staze.

Iako brižljivo kamuflirano, jedno mesto na stazi pokazivalo je tragove kopanja. Nagnuvši se nad njega, Pit je tiho psovao kroz zube.

— Nagazna mina, a?

— Ili nešto slično — klimnu Lesli glavom. — Naš novi prijatelj ništa ne prepušta slučaju.

Pit odmeri pogledom rastoja nje od ivice staze. Bilo je mesta da prođe levi točak kombija... ili možda ipak ne?

U svakom slučaju radilo se o delićima inča...

— Šta sada? Da ostavimo vozilo?

— Na njemu je suviše potrebnih stvari. I stvari koje tuđe oči ne smeju videti, Pite.

Pit odmahnu glavom, gurajući oznojenim prstima cigaretu među ukočene usne.

— Ima i lepših načina da se izvrši samoubistvo — reče.

— Ima mesta da točkovi prođu,

— Možda. A možda i nema.

— Da se kladimo? — osmehn timer se Lesli.

— Hvala, ne. Od koga ću, do đavola, naplatiti opkladu ako izgubiš?

— Iz moje zaostavštine. Sumiko, izađi. Ju ću voziti.

Pit besno zavitla u okean tek zapaljenu cigaretu.

— Ti si lud!

— Videćemo...

Odlomivši dve grančice sa krošnje nadnete nad stazu, Lesli kleče pored mesta na kojem

je bila skrivena mina. Opreznim, ali sigurnim pokretima on ih zabode među kamenje tako da pokazuju približan obim za kopanog instrumenta smrti.

— Idite napred — reče. — I nađite neki zaklon... za svaki slučaj...

Njih dvoje bez reči nestadoše iza stene udaljene tridesetak stopa. Odmerivši još jednom pogledom one dve grančice, Lesli se vrati do desnih vrata kombija, jer su leva i sada lebdela nad ponorom.

Uključio je motor i vratio kombi nekoliko stopa nazad, ispravljajući točkove, a onda lagano krenuo prema opasnom mestu.

— Strmoglaviće se! — zastenja Pit. — Pogledaj, levi prednji točak je do pola van staze!

— Ako iko to može da izvede, onda je Lesli taj, Pite...

— A šta ako to niko ne može da izvede?

Zaćutaše oboje, stisnutih zuba. Levi prednji točak približavao se grančici pobodenoj među kamenje...

I prošao. Tako blizu da je unutrašnjom stranom dotakao lišće!

Lesli zaustavi kombi i još jednom se izvuče na suprotnu

stranu vozila. Kleknuo je na tle i pogledom dugo proučavao položaj zadnjeg točka, a onda se ponovo vratio u kombi i uključio motor.

— Sada ne vidi kuda ide! — promrmlja Pit. — Ovo je sto puta opasnije nego maločas!

— Ne mora ni da vidi... Pite, ti ponekad zaboravljaš s kim imaš posla. Les bi tuda mogao da prođe i zatvorenih očiju!

Lagano, palac po palac, zadnji točak približavao se opasnom mestu. Iza stakla vetrobrana Lesliejevo lice bilo je potpuno mirno, kao da vozi širokim auto-putem na kojem nema ni jednog jedinog vozila.

Ovoga puta lišće ostade nepomično, jer je zadnji levi točak vozila samo jednim delom svog obima dodirnuo tle na opasnom mestu. Dodajući gas, Leslie pomeri kombi nekoliko jardi dalje od mine.

— Hura! — dreknu Pit iskačući iz svog zaklona. — I još jednom — hura!

— Idemo odavde — reče Leslie izvlačeći se kroz desna vrata. — Ja ću ponovo napred, iako mislim da više neće biti skrivenih iznenađenja...

I zaista, deset minuta kasnije kombi je iz dobro kamufli-

ranog prolaza među drvećem izbio na retko korišćeni obalski put koji je povezivao nekoliko ribarskih naselja čiji položaj u plitkim uvalama još nije privukao pažnju graditelja hotela. Leslie uskoči u vozilo i ono, vođeno sigurnom rukom devojke, jurnu na sever, prema gradu.

Pit ispod oka baci pogled na mirno Lesliejevo lice.

— Dakle, ti to stvarno hoćeš, a?

— Šta to, Pite?

— Da crknem od radoznalosti, boga mu! Šta misliš, nije li krajnje vreme da pročitaš onu poruku koja ti je stigla raketnom poštom?

— Skoro da sam zaboravio na nju — osmehnu se Leslie vađeći zgužvanu hartiju iz džepa i razmotavajući je. — Hmmm...

— Šta piše, do đavola?

Leslie je ćutao, ali su mu oči munjevitom brzinom prešle preko stranice gusto ispunjene tekstom kucanim pisaćom mašinom.

— Šta piše, do đavola? — ponovi Pit nestrpljivo.

— Ništa naročito, u stvari...

— Ništa naročito?

Lesli osmehom umiri Sumiko koja ga je zabrinuto pogledala.

— Da, ništa naročito. Izazov.

— Izazov?

— Izazov na neku vrstu dvojboja. Još uvek ne znam da li je to samo neslana šala ili stvar treba shvatiti ozbiljno.

— Ma sigurno — cerio se Pit. — I one raketice malčas... ko uopšte ozbiljno shvata takve stvari... obične igračke, a? Daj ovamo tu prokletu hartiju!

»Poštovani gospodine Eldridž...« Gle, gle! Tip te poštuje, Lesli! »Poštovani gospodine, Eldridž, došlo je vreme da jednom zauvek prečistimo pitanje ko je bolji — vi ili ja...«

— Lesli? — na licu devojke sada se video strah koji čak nije pokušavala ni da sakrije.

— Da, devojčice — odvrati on mirno. — To je to.

»Dugo već proučavam način vašeg delovanja, što ste, van svake sumnje, do sada morali primetiti. I protiv svoje volje divio sam se nekim od vaših poteza, bez obzira na činjenicu da su oni često bili usmereni protiv ljudi sa kojima blisko sarađujem, a ponekad čak i protiv mojih operacija«, čita-

o je dalje Pit, sve mračnijeg lica. »Bila je to veoma duga — a svakako i veoma skupa — istraga, ali sam je konačno priveo kraju i sada sa sigurnošću znam ko je moj naredni protivnik. Da, postao sam vlasnik jedne od najbolje čuvanih tajni našeg vremena...« Boga mu, ovo stvarno nije šala, Les!

— Ko je to, Lesli? — tiho upita devojka.

— Ne znam. Odnosno, ne znam tačno, ali naslućujem...

»Najbolji poznavaoци Japana sa ove strane okeana i nekoliko stručnjaka za borilačke veštine iz te zemlje potvrdili su mi da je za ono što ste izveli sposoban samo pravi japanski nindža, i to jedan od najboljih. Znam da je ta informacija vredna najmanje milion dolara u neobebeženim novčanicama, ali je ta suma suviše sitna da bi me privukla. Mene privlači nešto drugo: izazov koji samo vaše postojanje, mister Eldridž, predstavlja za mene i moju organizaciju...«

— Zaključak je jasan — reče Lesli. — Ne moraš dalje čitati, Pite...

— A što da ne? Uostalom, nema još mnogo... gde sam ono stao? Ah da... »Zaključak

je jasan: jedan od nas dvojice mora umreti. Sumnjam da će moj prvi pokušaj da se sa vama obračunam uspeti; on treba samo da posluži kao upozorenje da sve ovo nije šala. Posle njega ponovo ću naći na činu da stupim u vezu sa vama, a onda ćemo se dogovoriti o uslovima obračuna do kojeg mora doći...» Hmmm, šta znači ovaj potpis, Les?

— Nije važno...

— Lesli!

U glasu devojke odjeknuli su oštri, nervozni tonovi, tako da je, nenaviknut na njih, Pit začuđeno podigao pogled.

— To je japanski ideogram koji označava časnu smrt u borbi, Pite — mirno objasni Lesli. — Time želi još jednom da potvrdi kako zna da zaista ima posla sa jednim nindom.

— Ko je to, Les?

— Postoji samo jedan čovek dovoljno spretan i moćan da otkrije moju tajnu...

Sumikino lice bilo je pepeljasto. Ruke su joj drhtale na volanu.

— Svimer — prošaputa ble dim usnama. — To je Svi-mer...

Pit glasno opsova, gužvajući hartiju kao da na taj način

steže grlo onoga koji je po njoj pisao.

— Lesli, moramo se ukloniti — užurbano je govorila Sumiko. — Bar na neko vreme, dok ne doznamo nešto više o njemu, dok ne budemo sigurni da on ne može...

— Prekasno, devojčice — mirno reče ninda. — On je već tu.

— Šta?!

Lesli uperi desni kažiprst na više. Na licu mu je lebdeo zagonetan osmeh.

Kroz buku njihovog motora čuo se i drugi zvuk. Sve bliži i bliži...

Motor helikoptera..

*

* *

— Misliš da će ponovo napasti? — upita plavokosi mlađić kroz stisnute zube.

— Ne verujem. Tek treba da se dogovorimo o »uslovima obračuna«. Tako je bar napisao. Sumiko, sklonićemo se pod onu grupu drveća. Desno od puta, pola milje od ovog mesta, sećаш se?

— Da.

— Zašto se sklanjamo, ako misliš da neće napasti, do đavola?

— Zato što o Svimeru možda znam nešto više nego vas dvoje. On nudi časnu igru, ali po sopstvenim shvatanjima; ako shvati da je drukčije ne može dobiti, neće oklevtati da upotrebi i prljave metode.

Iako su farovi kombija bili ugašeni, Sumiko je bez teškoća pronašla retku šumicu koja je počinjala gotovo pored samog puta. Uterala je vozilo u gustiš tako naglo da se ono, uz glasan tresak zaustavilo oslonjeno prednjim branikom na upola slomljeno drvo.

Ninda je, međutim, već iskakao napolje, kao da se ništa nije dogodilo.

— Ostanite unutra — dodacio je preko ramena. Ja ću govoriti s njim...

Pit se nelagodno vrteo na svom sedištu.

— Kako bi bilo — reče nesigurno — da pokupim onaj mitraljez otpozadi i...

— Ne. Leslie bi ti rekao da je to želeo, Pite.

— A šta ako ta propalica počne sa neba da praši po nama?

— Leslie svakako računa s tim. Učinićemo kako je rekao i ostati ovde.

Gundajući nešto nerazumljivo, Pit je kroz granje pokušavao da otkrije za sada nevi-

dljivu letilicu koju je odavao samo ravnomerni zvuk motora.

— Ah! — reče kada s visine iznenada dopre snop snažnog reflektora. — Tu je!

Na ivici šume, ninda mirno stupi u osvetljeni krug oštarih ivica i **podigne pogled**. Helikopter je lebdeo stotinak jardi nad njegovom glavom, blago se njišući na vetru sa okeana.

Iz otvorenih vrata ispade nešto okruglo i crveno i polete naniže, lelujući se.

»Balon«, mislio je ninda skupljajući trepavice kako ga reflektor ne bi zaslepio. »I nešto je okačeno pod njim, ali još ne vidim šta. [Pitam se da li je Svimer zaista u tom helikopteru. Ali ne verujem... on ume da čuva svoju kožu... tako bar kažu...«

Vetar je malo zaneo crveni balon tako da je morao iskoristiti iz osvetljenog kruga da bi ga uhvatio. Čovek koji je nad njim upravljao reflektorom požuri da ga ponovo osvetli.

»Ah... još uvek se plašiš za mke!«, pomisli ninda. »Vrlo dobro... to pokazuje da nisi toliko siguran u sebe kao što želiš da poverujem...«

Ono što je visilo pod balonom bio je toki-voki, jedan od jeftinih i pouzdanih modela

koji su za nekoliko godina pre plavili svet. Tiho šuštanje koje je dopiralo iz zvučnika pokazivalo je da je već uključen.

— Halo, Svimeru — reče mirno Lesli u mikrofona. — Želiš još nešto da mi kažeš?

— Da — glas iz zvučnika bio je jasan i razgovetan; suviše razgovetan za glas čoveka koji sedi u bučnoj unutrašnjosti helikoptera. Brujanje mašine se, istina, čulo, ali oštro uho ninde odmah je razabralo da taj zvuk i zvuk koji mu je direktno dopirao do ušiju nisu sinhronizovani.

Prema tome...

— Ovde sam — nastavi Svimer. — Mislim da poznaješ moj glas, nindo?

— Znaš da ga nikada nisam čuo.

— Tačno, ali je moj naglasak neponovljiv, ha-ha-ha!

— Slažem se. Ne sumnjam da si ovde, Svimeru. Kada ćeš jednom konačno naučiti engleski kako treba?

— Znam onoliko koliko mi je potrebno, nindo. Ali, ostavimo se praznih priča, imam još mnogo poslova... prihvataš li moj poziv?

— Ne.

Kratka pauza. Takav odgovor nevidljivi sagovornik svakako nije očekivao.

— Čini mi se da te nisam dobro čuo, Eldridž...

— Dobro si me čuo. Ne.

— Zašto, do đavola?

— Ipak nisi dovoljno naučio o nindama, Svimeru. Ako već budem pozeleo da te ubijem, neće mi ni na pamet pasti da ti pružim priliku da ubiješ i ti mene...

— Imao sam takvu priliku mnogo puta dok sam te pratio, nindo. Nateraćes me da zažalim što je nisam iskoristio...

— To ćeš svakako zažaliti. Naravno, ako ne odustaneš od svoje glupe zamisli. Sve do sada nisam ozbiljno razmišljao o tvom uklanjanju, ali si me ti prinudio na to.

Ponovo tišina koja je nindi omogućila da pažljivije oslušne šum motora koji je dopirao iz zvučnika. Prvi utisak ga nije varao. Svimer se nije nalazio u helikopteru, već negde drugde, ali dok je govorio, u njegovoj blizini vrteo se magnetofon sa snimljenim zvukom motora.

»Oprezan je i lukav«, mislio je ninda, »ali ne i dovoljno lukav da me prevari. Zbog nekog mu se suviše žuri...«

Ninđo, još si tu?

— Pa valjda me vidiš iz tvog helikoptera? — nasmeja se Lesli. — Ili možda nisi u nje-mu?

— Da, vidim te. Hteo sam samo da kažem... hteo sam da kažem kako ti možda i nisi pravi ninđa. Kažu da to moraju da budu hrabri momci, a ti... ti si kukavica, Eldridž!

— Takva vrsta izazova kod mene nije palila ni dok sam se kao klinac tukao po ulicama. Moraš smisliti nešto bolje ako misliš da me nateráš na borbu...

— Upravo to i želim. Zašto ne bi saslušao do kraja moj predlog? Kladim se da će ti se dopasti!

— Ne. Ne želim da ti dam prednost u tome što ćeš se boriti tamo gde ti odabereš i oružjem koje ti odabereš, a to je očigledno ono što želiš.

— Grešiš, ninđo, jer imam mogućnosti da te nateram da prihvatiš taj dvoboj...

— Nikada.

Ponovo kratka pauza. Ninđa iskoristi taj predah da se munjevito okrene prema šumici i izgovori jednu jedinu japansku reč šapatom podešenim tako da ga ne može čuti niko sem njegovih prijatelja.

— To je tvoja poslednja reč, ninđo?

— Poslednja.

Gurnuvši toki-voki pod opasac, ninđa neverovatno dugim skokom polete u mrak u suprotnom pravcu od šume koja mu je mogla pružiti jedini zaklon. Taj neočekivani potez zbunio je pilota helikoptera i čoveka koji je rukovao reflektorom. Snop svetlosti odluta na pogrešnu stranu, ali to nije trajalo dugo.

I ninđa je znao da to neće trajati dugo. U trenutku kada mu se svetleći krug približio, on ponovo skoči, sada u pravcu šume. Njegovo telo proleto je tako hitro kroz osvetljeni prostor, da ljudi nad njim nisu mogli biti sigurni da li su nešto videli.

— Sad, Pite! — uzviknu ninđa šireći ruke.

Iz mraka pod granjem dolete predmet, bolje rečeno oružje, čije je ime ninđa nekoliko trenutaka ranije prošaputao.

Maniriki. Čelični lanac otežan na oba svoja kraja teškim olovnim lopticama...

Snop svetlosti na trenutak napipa uspravnu figuru nad čijom se glavom nešto vrtelo ta-

kvom brzinom da je podsećalo na rotor čelične ptice koja ga je gonila. Mitraljez progovori dugim rafalom, ali ninde već nije bilo na mestu oko kojeg su se zarivali teški svetleći meci.

Izbačen smrtonosnom preciznošću, maniriki je leteo najviše, presijavajući se u snopu svetlosti. Pilot je u magnovenju nešto primetio i naglo povukao palicu sebi, ali je taj pokret stigao suviše kasno.

Teški lanac obavio se oko rotora i nekoliko dugih trenutaka vodila se borba između njega i motora koji je pokušavao da savlada iznenadni otpor.

Motor je izdržao, ali krhka krila rotora ne. Nešto je iznenada puklo i čelična ptica je kao kamen poletela naniže, rasipajući oko sebe varnice iz oštećenog rotora.

U dva duga skoka ninda se našao u zaklonu i bacio iza drveta u trenutku kada je na tri desetak jardi od njega blesnula vatrena kugla i granje se povilo pod udarnim talasom vrelog vazduha.

Uspravio se lagano i primeo usnama mikrofona toki-vokija.

— Halo, Svimeru — reče tiho. — Nešto se dogodilo tvom

helikopteru... prava šteta što i ti nisi bio u njemu!

— Proklet bio, Eldridž! — dopre glas iz zvučnika. Brujanje motora koje se u pozadini i dalje čulo sada je zvučalo ironično. — Proklet bio po sto puta!

— Hajde, nemoj odmah da te hvata bes, Svimeru. Ja se nisam toliko ljutio kada si me oterao iz kuće u kojoj sam godinama mirno živeo. A onda, moram te upozoriti na nešto: kada se ljutiš, u tvom engleskom oseća se naglasak tvog rodnog kraja, znaš!

Iz zvučnika mu odgovori smeh i ninda s poštovanjem klimnu glavom. Da, Svimer je bio sve ono što se o njemu govorilo... i još mnogo više.

— U redu, Eldridž — dopre glas iz zvučnika. — Ova runda je tvoja, priznajem. Znači li to da prihvataš izazov?

— Odgovor je i dalje ne, Svimeru. I bolje će biti da me ostaviš na miru...

— Izgleda da moj engleski zaista nije dovoljno dobar. Ono što je napisano čini mi se, sasvim je jasno: jedan od nas dvojice mora umreti!

Vrteći glavom ninda isključio uređaj, ali mu je lice bilo

zamišljeno. Pažljivo je vratio toki-voki za pojas i krenuo na trag, prema kombiju...

*
* *

Sumiko iznenada podiže glavu i nesigurnim rukama ukloni kosu sa lica, zureći u zelenkasti ekran po kojem su se kovitali besmisleni simboli.

— Šta se dogodilo? — reče glasno. — Zaspala sam?

U nevelikoj prostoriji nikoga nije bilo da joj odgovori. Ona umornim pokretom isključila kompjuter pred sobom i odgurnu hrpu novinskih isečaka na kraj stola za kojim je sedela.

— Svimer — reče, sada malo tiše. — Svimer...

Glava joj na trenutak ponovo klonu, ali ovoga puta nije dopustila sebi da je umor savlada. Naglo se uspravila i zbacila sa sebe kućnu haljinu, otkrivajući vitko telo sa iznenađujuće raskošnim oblinama.

Deset minuta tuširanja potpuno hladnom vodom odagnalo je umor sa njenog lica i vratilo sjaj divnim crnim očima. Grickajući komad tosta, vratila se do kompjutera i njeni pr

sti živahno zaigraše po poznatim dirkama.

Na ekranu se pojavi lice čoveka očigledno orijentalnog po rekla. Široke vilice, pljosnat nos, tanke okrutne usne i velike uši koje štrče na glatko obrijanoj glavi.

— Svimer — reče ona ponovo, vrlo tiho. — Volela bih da znam da li zaista ovako izgledaš, Svimeru?

Lik na ekranu ostade nepomičan i ona ga dodirom prsta ukloni, očigledno nezadovoljna kompjuterskom interpretacijom mnogih nepouzdatih opisa jedne zagonetne ličnosti, poznate samo pod imenom Svimer.

U tišini odjeknu melodični zvuk gonga i ona se trže. Prsti ponovo zaigraše na dirkama i na ekranu se pojavi slika ulaza u zgradu u kojoj se krila već puna dva dana.

— Zdravo, mala — reče Tabasko Pit sa ekrana, pogleda uprtog u skrivenu kameru iznad vrata. — To sam samo ja...

Nova kombinacija simbola dopustila je plavokosom mlađiću da uđe, ali su trenutak kasnije vrata bila čvrsto zatvorena za njim.

— Zdravo još jednom — veselo reče Pit iza njenih leđa.

— Gde da spustim ovo?

Obe ruke bile su mu pune papirnih kesa sa oznakama velikih gradskih samousluga, ali je jedna od njih već bila načeta, što je svedočila i otvorena konzerva sa australijskim pivom koja je izdajnički virila iz nje.

— U kuhinju, medvede! — osmehnu se Sumiko. — Ne želiš valjda da moj kompjuter zaliješ tom odvratnom tečnošću!

— Odvratnom? Devojko, s tobom nešto nije u redu, ovo je najbolje piće koje se može naći sa ove strane okeana!

— U kuhinju! — ponovi ona oštro i Pit se izgubi kroz prolaz iza njenih leđa, ali samo na trenutak.

— Hej! — uzviknu pomaljavajući ponovo glavu. — U ovoj kući nema ništa da se jede, boga mu!

— Odmah dolazim — odgovori ona odsutno buljeći u tekst na ekranu. Šifra u njegovom gornjem desnom uglu govorila je da je pred njom jedan od najpoverljivijih dokumenata Pentagona, ali to, po svemu sudeći, na devojku nije ostavilo naročiti utisak.

— Kako ide? — upita tiho Pit kada se pojavila u kuhinji.

— Ništa. Ili gotovo ništa. Taj ume da izbriše sve tragove za sobom. Šta si to sve doneo, Pitte? Tu ima hrane za mesec dana!

— Možda za vas dvoje koji danima možete da jedete samo pirinač i zeleniš — prezrivo frknu Pit. — Ja imam pošten američki želudac i želim pošteno da ga napunim kada već imam priliku za to. U onoj tamo kesi trebalo bi da nađeš funtu kobasica... mislim da bi mi one baš prijale uz ovo pivo...

Nekoliko trenutaka kasnije vazduh ispuni prijatan miris prženih kobasica. Pit se vrpolio na svom mestu, neprestano bacajući poglede prema devojci koja mu je spremala večeru.

— A ti? setio se da upita tek kada je gotovo polovine kobasice nestalo sa tanjira.

— Nisam gladna — odvrati ona pregledajući sadržaj kesa. — Hej, a gde su moje novine?

— Tu su negde, u jednoj od tih kesa. Hmm, samo da se setim gde sam ih, do đavola, gurnuo...

— Ah, evo ih — reče devojka izvlačeći zgužvani primerak večernjeg izdanja »Sana«.

— Les me još uvek nije oslobodio obaveze da pratim sve što se dešava na Zapadnoj obali, znaš...

— Od toga nema mnogo koristi — odvrati mladić punim ustima. — Kao ni od te tvoje mudre mašine tamo...

— Moja mudra mašina može da pomogne samo ako je nahranim sa dovoljno podataka. Nevolja je o tome što o Svimeru niko ne zna gotovo ništa. A oni koji su nekada nešto znali sada su već mrtvi...

— Nemoguće, mala. Svimer je u svojoj karijeri radio za sve moguće gazde u Americi, od FBI do Mafije...

— Tačno. I uvek je samo je dan čovek u tim organizacijama tačno znao s kim ima posla.

— Pa šta? Naći ćemo jednog od tih ljudi i iz njega iščupati priču o Svimeru, ništa jednostavnije. Lesli već radi na tome i tvrdim ti da će u podzemlju San Franciska pre doznati nešto o njemu nego ti u svim tim dosijeima... da ne govorim o tome kako svaki od njih vredi najmanje dvadeset godina robije ako te uhvate sa njima!

— Ah, dosijeji su na sigurnom mestu — osmehnu se devojka.

— Ili na mestu za koje njihovi čuvari misle da je sigurno... u memorijama vašingtonskih kompjutera, Pite. U stvari, nije nimalo teško doći do njih, kada se udruže mudra mašina i Lesliejevo poznavanje kriptografije.

— Ne vidim da vam je to do sada mnogo pomoglo — promumla Pit, spirajući poslednje ostatke kobasice pivom. — Hej! Šta se dogodilo? Izgledaš kao da si našla svoje ime među čituljama!

Devojka je ćutala, ukočeno zureći u novine koje je držala u rukama. Jednim skokom Pit obiđe sto i nadnese se nad nju.

— Koji ti je đavo, mala? Da nije...?

Ona zatrese glavom i duboko uzdahnu.

— Pogledaj ovo, Pite...

Gotovo čitavu donju polovinu strane zauzimao je oglas ispisan krupnim masnim slovima...

»Ovo je samo upozorenje, a ono pravo tek dolazi. Javi se, nindo!«

— Upozorenje? — promuca Pit. — Kakvo upozorenje?

Novine zašuštaše i padoše na sto. Ukočeno, kao robot, devojka je pokretala glavu prema Pitu.

— Sumiko! Šta...?

— Pite... ja...

Iz sedećeg položaja telo joj se naglo sručilo na pod i tamo ostalo, potpuno ukočeno, zgrče nih nogu. Široko otvorene oči bile su prazne...

— Mala! — divlje kriknu mla dić. — Sumiko!

Pao je na kolena kraj nje, pokušavajući da je postavi u ležeći položaj, ali su se ukoče ni udovi odupirali, kao da su od drveta. Napustivši uzaludni pokušaj, on prinese uho njenim usnama.

Ništa. Nikakvog šuma... niti dodira toplog vazduha na njegovoj koži.

Zamućenim pogledom buljio je u nepomično lice sada nalik divnom mermernom kipu. Kako je moguće da se to dogodilo, da je Sumiko...

NE!

Znoj mu iznenada izbi po čelu, ali on nije obraćao pažnju na to. Prošao je gotovo pun minut pre nego što je sebe uverio da telo pred njim nije potpuno beživotno, da se damar na nežnom vratu zaista još je porava sve životne funkcije. ce ipak otkucava užasno uspore nim tempom...

Šta da učini? Da zove lekara, hitnu pomoć?

— Bez panike, Pite! — reče naglas, zarivajući nokte u dlane. — Polako... misli, dečko... misli, proklet bio!

Lesli!

Lesli, naravno. Ako se još išta može učiniti, on će znati šta!

U dva skoka našao se kraj telefona okačenog na zidu i po digao slušalicu. Lesli mu je rekao gde ga može naći, ali...

Mozak mu je bio potpuno prazan. Potmulo jauknuvši, mla dić tresnu golom pesnicom o zid.

Bol je pomogao. Ne obraćajući pažnju na krv koja je kapala sa oguljenih prstiju on izabra željenu kombinaciju brojeva...

Pogled mu je bio prazan kada je vratio slušalicu na njeno mesto.

»Ne čini ništa, Pite«, rekao je ninda. »Ništa... stići ću za najviše pola sata...«

Pola sata. Trideset minuta.

Hiljadu osam stotina sekundi!

Seo je u stolicu i zagledao se u zid, stežući kolenima ruke. Ako Sumiko umre, onda...

Ako Sumiko umre, onda...

Nešto je prošlo kroz njegovo vidno polje, ali je trebalo nekoliko sekundi da shvati kako

je još neko u kuhinji pored njega i... i nepomičnog tela na podu...

— Les! — prostenjao je. — Stigao si? Ali kako...

Nagnut nad devojkicu, ninda je ćutao. Lice mu je bilo mirno, ali je to bio užasni mir mračnog neba iz kojeg će svakog trenutka sevnuti uništavajuća munja.

Pit se s naporom podiže sa stolice.

Ninda je tako brzo prošao pored njega da nije stigao da ga isprati čak ni pogledom.

I natrag. U rukama mu je bila kožna kesica.

Pokretima sigurnim i tako hitrim da su se jedva mogli okom slediti, ninda istrese žućkasti prah iz kesice na pod i prinese mu plamen upaljača. Prah bešumno buknu, ispunjavajući za trenutak čitavu prostoriju dimom oštrog mirisa.

— Otvori prozor, Pite... Prozor!

Kao automat, mladić priđe prozoru i zastade sa rukom na bravi.

— Otvori ga, Pite! Otvori prozor!

Nagnuvši se kroz otvoreni prozor Pit duboko udahnu svež vazduh sa mirisom okeana i

sagorelog benzina. Nije se usuđivao da se okrene.

— Pite, donesi jedno ćebe iz spavaće sobe...

— Čebe? Da li to znači da...?

Okrenuo se sa radosnim krikom na usnama. Oslonjena o Lesliejevu ruku devojkica je sedela. Na bledom licu lebdeo je osmeh...

*

* *

— U redu — umorno reče Tabasko. — Oporaviće se do jutra, čuo sam te... Ali šta se, do đavola, s njom dogodilo?

— Otrov, Pite. Jedan posebna vrsta otrova za koju znaju samo ninde. U stvari, treba da se ispravim — osmehnu se Lesli — za koji su znale samo ninde. Očigledno da sada još neko zna njegovu tajnu...

— Svimer?

— A ko drugi? Oglas u novinama je veoma rečit.

— Čekaj, kako je on mogao znati da...?

— Taj otrov ubija veoma sporo Pite, jer postepeno usporava sve životne funkcije. Naravno, da nisam upotrebio protivosredstvo, Sumiko bi umrla za otprilike dva dana. Svi-

mer je znao da ću stići na vreme da je spasem, a to je bila i njegova želja. Sećaš se: »Ovo je poslednje upozorenje«.

— Znam, ali ona baš ništa nije jela od onoga što sam doneo! Čak i da jeste, do đavola, kupio sam te stvari u osam raznih samousluga, kako si mi i rekao!

— Novine.

— Šta?!

— Novine, Pite. Pratile su te i poturili primerak »Sana« pre mazan otrovom. Verovatno su upravo slova oglasa bila prema zana... ta smesa isparava u do diru sa vazduhom, a oni su mogli biti sigurni da će oglas privući pažnju nekog od nas.

— Više nema opasnosti? — upita Pit bacajući oprezan pogled prema novinama raširenim na stolu.

— Nikakve — osmehnu se ninda. — Dejstvo traje najviše trideset minuta. Možeš mirno pročitati novine do kraja, Pite...

— Ne, hvala — progundā Ta basko, zagledajući ranjenu ruku. — Pitam se samo gde sam ovo zaradio, boga mu?

— Tamo na zidu nedostaje jedna kvadratna stopa maltera. Pored samog telefona...

— Zaista? I ja sam to uradio?

— Ja nisam, a ruke Sumiko su nepovređene. Prema tome...

— Boga mu... Sad tek shva tam koliko sam se užasno osećao!

— Da. Meni je to bilo najgorih pola sata u životu — klimnu ninda glavom.

— Pola sata? Stvarno ti je toliko trebalo da dođeš? Meni se čini da...

— Imao si sreće ako ti je tih pola sata prošlo brzo. Meni je izgledalo kao trideset godina, Pite...

— Verujem ti — uzdahnu Ta basko otvarajući novu konzervu piva. — U redu, ovoga puta smo dobro prošli. Pitanje je: šta sada?

Lice ninde bilo je mirno.

— Donesi mi Svimerov tokivoki, Pite.

— Hej! Sad mi se već više sviđaš, momče! Prihvataš izazov?

— Naravno.

— Pod Svimerovim uslovima?

— Da. Zar imam izbora?

— Pa, dečko, mislim da nemaš. Ali isto tako mislim da će Svimer biti neprijatno iznenađen ishodom tog obračuna... prljavo žuto kopile! Ono što je

hteo da učini sa Sumiko dovoljno je da mu slomim vrat onog trenutka kada ga moje oči prvi put ugledaju!

— Svimer ćeš prepustiti meni, Pite. Suviše je opasan. Znaš li uopšte kako je dobio taj nadimak? Plivač?

— A ko to ne zna, do đavola? Radio je godinama za naše u Vijetnamu i pri tom lukavo skupljao podatke o pojedinim oficirima na prilično visokim položajima. Kada smo se povlačili, nekome je palo na pamet da bi taj momak mogao da postane neprijatan na ovoj strani okeana, pa su ga gurnuli sa broda uvereni da je time posao završen. Kučkin sin se, međutim, nije utopio. Legenda kaže da je preplivao sto pedeset milja, ali ja u to ne verujem...

— Sto dvadeset. Proverio sam...

— Samo sto dvadeset?

— I to u predelu Tihog okeana poznatog po agresivnim ajkulama, Pite. Bilo kako bilo, stigao je u Države i počeo da naplaćuje svoje račune, sve dok neko gore nije shvatio da bi im Svimer mogao biti dragocen...

— Koliko znam, oni mu nikada nisu bili prave gazde, Les...

— Ne, nikada. Svimer je uvek znao više o svom trenutnom šefu, nego ovaj o njemu. Prihvatio se samo poslova koji su mu se sviđali i bili dovoljno unosni. Državni udari po Južnoj Americi i Africi, ubistva visokih ličnosti, industrijska špijunaža, ponekad i trgovina oružjem visokog stila. Ukratko, to je Svimer.

— Da, toliko otprilike i ja znam — uzdahnu Tabasko protežući svoje snažne mišice. — Nije mi jasno jedino zbog čega se iznenada okomio na nas!

— Sasvim je moguće da sam, i ne znajući, omeo neku akciju koju je on vodio, ali samo po sebi to ne bi bio dovoljan razlog. Svimer je sujetan, Pite, i ubeđen kako mu nema ravnog na planeti. Ono što je doznao o meni — a za mnom je ostalo dovoljno mrtvih tela da bi mogao zaključiti kako ima posla sa nindom — svakako ga je pogodilo. Podsvesno, on me poštuje i otuda izazov ove vrste, na dvojboj o čijem svakom detalju bez sumnje razmišlja već meseci-ma.

— I zbog toga si najpre odbio da se sretneš s njim?

— Da. To je omiljena strategija nindži: prinuditi protivnika da se bori pod uslovima ko

je si sam odabrao. Svimer to zna i do sada je obavio obimne pripreme, uveren da sebi pruža dovoljno prednosti.

Pit se tiho nasmeja.

— Naravno, on zaboravlja da su ninđe majstori u još koje čemu... recimo da nenadmašnom improvizacijom glavno oružje protivnika okrenu protiv njega.

— Da. I to je jedino na šta se za sada mogu osloniti... Dodaj mi taj toki-voki.

Zagonetno se smeškajući, ninda uključi uređaj.

— Halo, Svimeru — reče ležerno u mikrofona. — Video sam tvoj oglas u novinama.

— Najzad! — u glasu iz zvučnika osećalo se pritajeno likovanje. — Promenio si odluku, nindo? Nadam se da se nikome ništa loše nije dogodilo?

— Ne, sve je u redu. Bilo je to lukavo, Svimeru.

— Priznaješ, dakle, da postoji neko ko je u stanju da nadmudri čak i jednog nindu?

Ninda namignu Pitu.

— Priznajem — reče. — Ma da to ništa ne znači... možda ćeš me nadmudriti još jednom ili dva puta, ali je sve...

— Videćemo, videćemo! — kikotao se nevidljivi sagovor-

nik. — Možemo li sada da pređemo na stvar?

— Možemo, ako se ne bojiš da će neko čuti ovaj naš razgovor.

— Nema opasnosti. Moji tehničari su ugradili skrambler u ovu spravicu. Nas dvojica smo jedini koji čujemo nešto drugo sem gomile nerazumljivih signala. Da pređemo na stvar?

— Ja čekam, Svimeru.

— Vrlo dobro, vrlo dobro... pretpostavljam da imaš vojne sekcije Nju Meksika?

— Da?

— Potraži ih, nindo. Potrebne su ti one koje pokrivaju ju gozapadni ugao države i granicu sa Arizonom. Područje plani na Blek, istočno od Kliftona. Možeš li brzo da ih nađeš?

Pit je već stizao sa debelom kožnom mapom u rukama, prevrćući u hodu njene listove.

— Imam je pred sobom, Svimeru. Šta dalje?

— Volim ljude koji brzo rade. Nas dvojica bili bismo izvanredna ekipa, a?

— Teško. Bojim se da se ne bismo složili u izboru ciljeva, Svimeru...

— Da, tako je. Inače sada ne bismo ni govorili o obračunu

na život i smrt. Našao si područje istočno od Kliftona?

— Držim prst na njemu.

— Odlično. Videćeš da na jug teče reka... ona će biti zapadna granica našeg »igrališta«, nindo.

— Vidim je.

— Istočnu granicu čini linija povučena pravo na sever preko najvišeg vrha planine. Pošto reka teče malo ukoso, imaćemo u stvari jedan nepravilan trougao. Jasno ti je?

— Potpuno. A šta će biti južna granica?

— Tu iznad Kliftona videćeš zemljište označeno mrkom bojom. To je pustinja, Eldridž. Ništa naročito, ali sasvim zgodna za ono što imam na umu. Njen južni obod biće granica područja u kojem ćemo se sreći. Vrlo zgodno mesto, uveravam te; nikada nema više od dva ili tri čoveka u isto vreme...

— Dobro, Svimeru. Kakva su pravila?

Iz zvučnika dopre prigušeni kikot. Videlo se da Svimer uživa u svakom trenutku ovog razgovora.

— Pravila su prilično jednostavna, nindo. Ti imaš njih dvoje u ekipi, pa ću, dakle, i ja doći sa samo dva čoveka. Ko

napusti područje pre nego što borba bude završena biće ubijen od mojih ljudi koji će kontrolisati predeo...

— Čak i ti, Svimeru?

— Ja ne. Ali ja sigurno neću otići odatle pre nego što ti budeš mrtav, nindo...

— U redu. Šta ako neko od nas bude ranjen?

— Borba se vodi na život i smrt. Nema ranjenika, nema zarobljenika. Svako oružje je dozvoljeno, svako lukavstvo ta kođe. Prilično jednostavna pravila, zar ne, ali, kako kažu, u ljubavi i ratu sve je dozvoljeno... a ovo među nama očigledno nije ljubav, ha-ha-ha!

— Siguran si da se niko neće umešati, Svimeru? Šta će se dogoditi sa ljudima koji se slučajno tamo zateknu?

Glas iz zvučnika postade tvrd.

— Umreće, Eldridž. Nepotrebno komplikuješ stvar, do đavola! Još nešto?

— Da. Ti poznaješ one koji će poći sa mnom. Koga ti doviđaš?

— Ah, mnogo bi voleo da znaš, je li? Uostalom, zašto da ne? Čuo si za Džegera?

— Aha. Plaćeni ubica.

— On je prvi. Mada ovoga puta radi potpuno besplatno...

duguje mi neku sitnu uslugu, znaš. Ne verujem da poznaješ trećeg člana moje ekipe; ime Pie Van To ništa ti ne govori?

— Sem da ti je zemljak. Kakav je on plivač, Svimeru?

— Ha-ha-ha! On nije morao da pliva, izvukao sam ga iz Sajgona mnogo pre nego što su crveni uspeli da ga provale. Momak zna neke trikove za koje nikada nisi čuo i pravi je majstor za ratovanje u džungli, videćeš...

— Drago mi je što se nećemo sresti u džungli — suvo odvrati Lesli. — U redu, to bi onda bilo gotovo sve, Svimeru. Sem jedne stvari: kada počinjemo?

— Kada ti odrediš, nindo. Baš sam velikodušan, zar ne?

— Tri dana?

— Neka bude tri dana. Možeš ući sa svojim u označeno područje, nindo. Počecemo u ponoć trećeg dana. Odgovara?

— Savršeno... ponoć trećeg dana. Nešto više od sedamdeset dva sata od ovog trenutka. Svimeru...?

— Da?

— Kako se oseća čovek koji zna da će za nešto više od tri dana biti mrtav?

Trenutak tišine, a onda kreštav, nervozan smeh. Smeh ko-

ji je još dugo odjekivao u ušima dvojice prijatelja čak i pošto je ninda isključio uređaj...

*

* *

Usamljeni kojot još jednom podiže njušku ka nebu ispitujući osetljivim nozdrvama tala se vrelog vazduha koji su dopirali sa peska čitavog dana zagrevanog zracima sunca.

Nije osećao ništa, ali je instinkt bića rođenog u divljini govorio da je opasnost tu negde, skrivena među drvećem koje se uspinjalo uz strmi obronak planina Blek.

Podvijajući rep kojot zacvile, istražujući mrak oko sebe očima koje su svetlele kao svići. Još uvek ništa, ali...

Na samo stopu od životinje deblo jednog drveta bešumno se razdvoji na dva dela. Ono što su trenutak ranije bile grane, postadoše ruke sa raširenim prstima koji se sklopiše zveri oko vrata, dižući je u vazduh. Kao i uvek u ovim predelima, smrt je stigla munjevito, bez upozorenja.

Telo životinje bez ijednog šuma nestade u podnožju drveta, a njen ubica tiho kliznu do su

jednog debla i zagleda se u mrakno nebo nad pustinjom koja se pružala pred njim nalik si-voj mrlji u tami.

Bio je to čovek, jer samo čovek može biti lukaviji i oprezniji od kojota. Obučen u kostim od crne svile koji mu je prekrivao čak i glavu i lice, on je postao deo okoline u kojoj se našao, neprimetan čak i za stanovnike prirode sa najoštrijim čulima.

Kroz dva uska proreza naslućivao se sjaj njegovih očiju, ali ništa drugo, jer su čak i njegovi kapci bili premazani tamnom smesom kako ga ne bi odali u mraku.

Trideset minuta...

Jedan sat. Ponoć se bližila.

Bez ijednog pokreta koji bi ga mogao odati, ninda je čekao svoje prijatelje na ugovorenom mestu, kod južne granice područja određenog za obračun na život i smrt...

Šum koji je dopro do njegovih ušiju podsećao je najpre na tihi šapat jutarnjeg vetra u rosi, ali je on znao šta to znači i još jednom podigao pogled prema nebu.

Tamo...

Ptica vitkih crnih krila sigurno je rezala vazduh, postepeno gubeći visinu. Zaklonivši mini-

jaturnu lampicu prstima u crnoj svili ninda dade ugovoreni znak, pokazujući istovremeno pravac koji jedrilica treba da zauzme.

Čim je lampica poslednji put zatreperela on hitro promeni položaj, spreman da uzvрати na napad koji bi došao iz bilo kojeg pravca. Dvadesetak jardi dalje jedrilica uz tihi šum dodirunu pesak i poče da kliza po njemu, naginjući se na jednu stranu.

Ninda sklopi oči, ne samo zato što u gotovo totalnoj tami u noći mladog meseca nije bilo mnogo koristi od čula vida...

U ovakvim prilikama ostala čula govorila su mnogo više, a naročito ono posebno čulo, razvijeno kod svakog punokrvnog ninde, osećaj koji su oni sami nazvali haragei...

Haragei je ćutao, ali on sebi ne dozvoli ni trenutak opuštanja, jer se bližio najopasniji korak u planu o kojem je dugo razmišljao...

Otvorio je oči i poleteo niz strminu kao strela odapeta iz luka. Trenutak je bio dobro proračunat: zastao je kraj jedrilice u času kada se i ona konačno zaustavila na neravnom pesku.

— Idemo! — prosikta oštro.
— Brzo!

Dve prilike u tamnoj odeći već su iskakale ispod podignutog poklopca od pleksiglasa. Ni nđa odgurnu Sumiko u pravcu zaklona iz kojeg je samo trenu tak ranije iskočio, a on se baci na posao da sa Pitom izvuče nekoliko tamnih zamotuljaka iz kabine jedrilice.

— Je li to sve?

— Sve — odvrati Tabasko šapatom. — Nema ih u blizini?

— Ne... naša varka je uspe-
la..

Pit se zakikota u tami. Obojica su, uprkos teretu, hrlili krupnim koracima prema zaklonu šume.

— Skači, Pite!

Dugim, elegantnim skokom obojica nestadoše u tami ispod drveća. Visoko nad pustinjom iznenada se rascveta raketa, osvetljavajući blještavom belom svetlošću i najmanji detalj na ravnici koja se blago spušta la prema jugu.

— Prekasno, gospodo! — promrmlja Pit. — Više nismo tamo!

Sumiko u tami potraži Lesliejevu ruku.

— Je li sve u redu, Les?

— U najboljem. Ušao sam usred dana u označeni prostor,

a da me niko nije video. Svimer svakako nije očekivao takvu drskost.

— Da, ali sada zna da smo tu...

— Naravno da zna. Do ponoći nema još mnogo. Borba može početi svakog trenutka...

— Misliš da će napasti odmah?

— Ne. To nije Svimerov stil. On će čekati.

— Da sami upadnemo u njegovu zamku?

— Da. Nisam pregledao čitav prostor, nije bilo ni vremena za to, ali sam i ovako dovoljno zapazio. Ovde neće biti nikakvih improvizacija. Svimer se mesecima spremao da upravo u ovom području povede odlučnu bitku. Na dve ili tri zamke koje sam video, svakako postoji još desetak koje su mi promakle.

Pit nešto tiho opsova.

— Nešto nije u redu, Pite?

— Sve je u redu... jedino mi se ne dopada pomisao na onih dvadeset milja pešačenja do jutra.

— Gradsko dete — osmehnu se Sumiko. — Na žalost, ovde nema taksija, Pite... idemo li?

Ninđa ih utiša pokretom, ruke, pažljivo osluškujući zvuke noći.

— Možemo da krenemo — reče na kraju. — Onako kako smo se dogovorili: ja napred, Sumiko pedesetak jardi za mnom, Pit kao zaštitnica. I što manje tragova koji bi im ujutru mogli odati na koju smo stranu krenuli...

Zabacivši na ramena vešto načinjene rance koji su olakšavali ne mali teret oni pođoše kroz šumu prema severu. Tle pod njima se uzdizalo, ali nagib nije bio veliki jer su se držali jedne od izohipsi planine Blek čiji su snežni vrhovi čak i u ovo doba godine nežno svetlucali u tami.

Gotovo milju dalje zastali su da se odmore i još jednom oslušnu. Nerazgovetna buka motora dopirala je iz pravca pustinje.

— Stigli su do jedrilice — prošaputa Tabasko.

— Bez sumnje. Svimer sada svakako prebacuje sebi što mu tako rešto nije palo na pamet. Radar postavljen pod vrhom planine nije mu bio ni od kakve koristi — nasmeja se Lesli.

— Šališ se? Stvarno ima radar?

— Video sam antenu danas popodne. Dobro je kamuflirana, ali mi ipak nije promakla.

Ipak, više bih voleo da nisu videli jedrilicu, jer bi to značilo da će neko od njih provesti još nekoliko sati buljeći u ekran radara.

— Ti, dakle, veruješ da će njih biti samo trojica?

— Ne, mada je to vrlo verovatno. Svimer poseduje određeno osećanje časti, Pite, bez obzira na sve. Ako ste spremni, da produžimo?

— Ja nisam ni bila umorna — tiho reče devojkica.

— Zadržao sam vas ovde da bih vas upozorio na prvu prepreku. Čitavo područje podeljeno je na sektore tankim žicama položenim po tlu i svakako povezanim sa alarmnim uređajima. Jedna od takvih žica sada je pred nama. Idem napred da je pronađem i čekaću vas na tom mestu...

— Hej, — promrmlja Pit nekoliko minuta kasnije dok je oprezno prekoračivao žicu. — Nešto mi pade na pamet...

— Samo reci, Pite.

— Mi smo nešto slično koristili u Vijetnamu da nam se crveni noću ne bi prikrali, ali su oni brzo pronašli protivtrik. Mogli bismo da ga isprobamo, a?

— To je, onda, jedna od rektih trikova za koji nisam čuo — osmehnu se ninda pod svo-

jom maskom. — Kako su to oni radili, Pite?

— Najpre mi odgovori koliko je do sledeće žice?

— Otprilike kao od jedrilice do ovog mesta, nešto više od milje.

— Hmmm... može — Pit smače sa ramena svoj ranac i poče da pretura po njemu.

— Dakle, nećeš da mi kažeš?

— Jednom i ja mogu da budem zagonetan, zar ne? Pođite napred vas dvoje, stići ću vas.

Zaista, stigao ih je svega pet ili šest minuta kasnije, ali ninda više nije ni pokušavao da dozna kakav je to trik pripremio Svimeru i njegovim prijateljima. Nije bilo ni prilike za to, jer su prelazili oveću čistinu sa retkim drvećem, tako da su morali biti mnogo oprezniji nego u prvoj etapi puta.

— Tu je druga žica, a? — šapatom upita Tabasko kada je stigao do mesta gde su ga Sumiko i Lesli čekali.

— Pet stopa ispred mene.

— Vrlo dobro — Pit baci pogled na svoj ručni sat. — Vrlo dobro... Produžite dalje, ja ću vas već stići...

Slegnuvši ramenima, njih dvoje produžiše.

— Les! — začu se Pitov glas za njima.

— Šta je sad?

— Ne idite predaleko, samo do najzgodnijeg zaklona na pet mniuta hoda odavde. U redu?

— U redu...

Kao i na svakom mestu gde će se zadržati malo duže, ninda je najpre pažljivo pregledao okolinu, proučavajući sve pravce iz kojih bi mogao doći iznenadni napad, pre nego što je pokazao Sumiko da se može skloniti u senku stene nadnete nad strminu kojom su hodali. Pit im se žurno približavao, često bacajući pogled na svoj sat.

— Još malo — promrmlja bacajući se u zaklon pored njih.

— Šta si uradio, do đavola?

— upita ninda.

— Videćeš. Biće to pravi ciklus, osećam...

— Pite!

— U redu, u redu... postavio sam dva mala eksplozivna punjenja pod obe žice i podezio ih tako da eksplodiraju u istom trenutku. Punjenja su u zemlji, znaš, i ne bi trebalo da se detonacija čuje daleko, ali te žice sigurno pucaju, a onda... ahhh!

Šum koji je dopro do njih nije bio jači od zvuka otvaranja flaše šampanjca, ali je to bilo sve. Nikakva sirena za uz-

bunu nije odjeknula, nigde se nisu upalili reflektori, niti se zaorila pucnjava usmerena prema sumnjivim mestima.

— Boga mu! — reče posramljeno Tabasko. — Ovde nešto nije u redu...

Već se uspravljao da zađe iza zaklona kada ga ninda povuče za ruku.

— Sačekaj...

Dve snaže eksplozije odjeknule su gotovo istovremeno. Sluh ninde bio je u stanju da odredi njihov položaj: upravo na onim mestima gde je žica bila prekinuta...

— Pogledaj Pite...

Sa mesta na kojem su se nalazili mogli su videti kako u vazduh lete veliki grumenovi zemlje nošeni nizom eksplozija koje su odjekivale jedna za drugom.

— Jedan... — brojao je Pit glasno. — Osamnaest... devednaest... dvadeset! Boga mu, šta je to?

Tle ispod žica bilo je minirano, Pite — mirno objasni ninda — u pojasu širokom oko trideset stopa. Srećom, nisu to bile nagazne mine, već ona vrsta koja se aktivira daljinskom komandom. Čim je stigao signal da je žica prekinuta, uređaj za aktiviranje se uključio...

— I ja... mi smo prošli... tuda?

— Tako je, Pite. Neka ti to bude pouka da nigde ne čeprkaš pre nego što se konsultuješ sa mnom. Ovoga puta zakon verovatnoće bio je na tvojoj strani, ali idući put... ko zna?

*

* *

Prvi zrak sunca probudio je nindu iz kratkog, ali okrepljujućeg sna. Ostao je da leži tamo gde ga je sunce zateklo, ne čineći nikakav pokret koji bi ga mogao izdati.

Neposredna opasnost nije mu pretila, svakako, jer bi ga hara gei davno upozorio na nju, ali je on neprestano podsećao sebe da se nalazi na terenu koji je odabrao Svimer i da je samo zemljište, svako drvo, svaki kamen — i možda i svaka vlat osušene trave — na strani nje govog protivnika.

U redu, njih troje proučili su svaki detalj područja na sekciji i uz pomoć uveličanih snimaka iz vazduha, potpuno svesni da je to samo jedna dimenzija tog prostora.

»Svimer je u tolikoj prednosti«, pomisli ninda po ko zna

koji put, »da jednostavno mora biti samouveren...«

Samouveren protivnik je opasan, tako su ga učili u tajnoj školi za ninđe, pre mnogo godina u Japanu.

Ali je od samouverenog protivnika mnogo opasniji onaj koji hladnokrvno procenjuje svaku od hiljadu činjenica važnih za krajnji ishod obračuna i zna da li ona daje prednost njemu ili suparnicima...

Pit je ostao na zapadnoj strani označenog područja, u blizini reke i jednog od mesta koje bi moglo kriti Svimeru i njegove ljude. Sumiko se sada već nalazi gotovo u vrhu trougla između reke i zamišljene istočne granice, na mestu koje je trenutno najmanje opasno, ali i na mestu koje je pružalo priliku da se iznenadno umeša u okršaj koji će uskoro početi ovde... na ovom mestu...

Koncentracija snaga je zlatno pravilo ratovanja, svakako. Posle dužeg razmišljanja, ninđa je ipak odlučio da svoje snage razdvoji i time iznenadi Svimeru. Sumiko i Pit umeli su da deluju samostalno... Svimer, već po svojoj prirodi, nastojao da neprestano drži sve konce u svojim rukama, što znači da će oni delovati kao trojka.

Za sebe, ninđa je odabrao najopasniji deo posla. On će biti taj koji će pokušati da privuče pažnju protivnika i navede ih na jednu od dve zasede koje je postavio.

Kostim ninđe sada je bio spakovan u mali ranac na njegovim leđima, a on je na sebi imao odeću koja ga je ovde, u zelenilu, činila praktično nevidljivim. To, međutim, nije ograničavalo njegovo kretanje: za tili čas iz ranca će se pojaviti sivi ogrtač za skrivanje među golim stenama, ili onaj žućkasti, ukoliko baš bude potisnut u peščanu pustinju na jugu.

Pod opasačem, proverio je još jednom, nalazio se čitav arsenal sitnih metalnih predmeta koji u datom trenutku mogu poslužiti kao oružje. Katana u koricama bio je pričvršćen na leđa kako mu ne bi smetao u provlačenju kroz šumu. Sve ostalo nalazilo se u malom rancu zaštitne boje.

Osmehnuo se, razmišljajući o oružju. Svimer će tu svakako naćiniti još jednu grešku u želji da se osigura. On i njegovi ljudi toliko će biti opterećeni oružjem da to neizostavno mora uticati na njihovu pokretljivost...

Oprezno se uspravio i provirio iz žbunja. Bilo je vreme za prvi napad...

Antena radara koju je zapačio prethodnog dana sada se više nije okretala. Još jedna nepotrebna gomila metala i elektronike nalazila se u blizini, svakako bez ikakve straže, jer Svimer do sada zna da su oni došli neprimećeni. Uništenje radara neće mu doneti nikakvu prednost, sem što će pažnju protivnika privući na ovu stranu.

Šunjajući se od drveta do drveta, od jednog zaklona do drugog, slivajući se sa kosim senkama koje je sunce bacalo po stenovitom zemljištu, on se približavao vrhu planine. Antena, maskirana sada već pomalo umešanim lišćem, bila je svega stotinak stopa od njega.

Nekoliko trenutaka kasnije bio je u zaklonu, vešto iskopanom u stenovitom tlu. Stajao je mirno u mestu dok se njegove oči pretraživale svaki detalj onoga što im se pružalo.

Svimer će i ovde ostaviti neku zamku, svakako. Da. ona je tu...

Osmehnuvši se, ninda u jednom od džepova svoje odeće pronađe minijaturno klupko svilenog konca, tako tankog da se jedva mogao videti. Gipki

prsti načiniše omču koja se trenutak kasnije zateže oko preklopnika glavnog prekidača uređaja.

Izašao je iz zaklona, povlačeći se korak po korak unazad. Nevidljiva nit ostajala je za njim.

Dvadeset stopa. Dovoljno... Kao zmija, ninda skliznu u usku pukotinu među stenama po čijem je dnu još bilo snega zaostalog od prethodne zime. Sigurnim pokretom on naglo zateže konac, uključujući tako napajanje radarskog uređaja.

Plava munja i suvi prasak snažnog električnog pražnjenja, upravo ono što je i očekivao. Nad zaklonom se podiže stub sivog dima, a do ninde dopre oštar miris sagorele gume.

— Tako — prošaputa on. — Da vidimo šta ćeš sada preduzeti, Svimeru...

Sa mesta na kojem se nalazio video je praktično čitav prostor na kojem će se borba odvijati, ali se nigde nije primećivao nikakav pokret.

Svimeru se nije žurilo.

Ili je možda shvatio da je uništenje radara samo izazov čiji je cilj da ga iz pažljivo odbranog zaklona izvuče na čistinu i izloži oružju protivnika?

Pogled mu je lagano klizio stenovitim obronkom, spuštajući se prema reci i Pitovom skrovištu. Nemoguće da se prevario da Svimerova jazbina nije na najpovoljnijem mestu, u samom središtu ovog područja!

Na pojavu protivnika najpre ga je upozorio sluh, ali je odmah potom uočio i pokret tamo gde ga je i očekivao: u neuređno nabacanoj gomili stena na polovini puta između reke i planine.

Džip zaštitne boje izbio je iz jednog od mnogobrojnih prolaza među stenama i krenuo naviše, prema nindi, još uvek predaleko da bi uspeo da razabere pojedine detalje na njemu.

Da, zaista prava »zmijska rupa«, pomisli ninda. Dobro smo ime dali ovom mestu...

Satima su proučavali prostor na avionskim snimcima, dajući imena pojedinim istaknutim objektima kako bi se kasnije lakše mogli orijentisati. Ta gomila stena, među kojima se mogla kriti čitava armija ljudi, dobila je ime »Zmijska rupa«.

A prva zmija već je pomaljala svoju ružnu glavu iz nje!

Osmehujući se za sebe, ninda počeo oprezno da se spušta niz pukotinu u kojoj se skri-

vao. Znao je da će mu ona pružiti zaklon sve dok ne stigne do njenog kraja, gotovo stotinaćakardi niže i u blizini mesta kraj kojeg džip mora proći ako želi da stigne do radara.

Dve milje pod njim džip, brundajući motorom, izbi iza jednog šumarka.

— Tako znači, Svimeru — prošaputa ninda. — Odustajemo od pravila igre, je li?

U džipu je bilo pet ljudi, a nijedan od njih ni izbliza nije podsećao na Svimera ili jednog od dvojice njegovih asova. Uostalom, nije ni očekivao da će ih zaista biti samo trojica. Iskustvo je naučilo Vijetnamca da se poštenje ipak ne isplati...

Pet ljudi. Trojica napred, dvojica pozadi, pored teškog mitraljeza postavljenog na postolje i već uperenog naviše, prema radarskoj stanici.

»Sada sve zavisi od toga šta im je Svimer naredio«, mislio je ninda. »Ako produže put u džipu, jedna jedina eksplozivna kuglica biće dovoljna da za pet smanji broj Svimerovih plaćenika. Međutim, ako se iskrcaju...«

U rancu na njegovim leđima odjeknu melodičan signal Svimerovog toki-vokija. Čitave no

či uređaj je bio isključen kako ga baš taj signal ne bi odao, ali ga je ninda ponovo uključio kada se uverio da u blizini nema radoznalih ušiju. Naravno, Svimer će sada poželeti da razgovara, kako bi njegovu pažnju odvuкао od džipa sa petoricom naoružanih ljudi.

Neka ga. Neka čeka. Zabacivši ruku na leđa, ninda isključiti toki-voki.

Džip ponovo dospe u njegovo vidno polje, sve teže savlađujući uspon. Na suncu bljesnu staklo dogleda kojim je jedan od one dvojice pored vozača pretraživao teren ispred sebe.

»Sići će«, mirno zaključiti ninda. »Za Svimera ne rade početnici... oni veoma dobro znaju kako su velika meta u tom džipu. Pa dobro, spreman sam i za to...«

Dve stotine jardi ispod nje ga, vozač džipa naglo skrete u grupicu drveća, kršeći nisko žbunje pod točkovima. Cev mitraljeza skrete prema mestu gde je iznad zaklona još uvek izbijao dim.

»To znači da će dvojica ostati uz oružje da štite preostale. Vrlo dobro, to mi odgovara...«

Tri čoveka sa automatskim puškama u rukama već su, pognuti, pretrčavali prvu čistinu.

Po njihovim pokretima videlo se da im je nad glavama i ranije zviždalo olovo.

Prošli su stotinak jardi desno od ninde koji ih je oprezno motrio sa svog mesta. Uniforme nalik vojničkim, gruba lica, šake koje stežu oružje sa sigurnošću ljudi koji su navikli da ga upotrebljavaju. Tvrdi iiskusni momci, bez sumnje.

Ali je ovoga puta njihov protivnik bio jedan ninda...

Samo što ga oni, za sada, nisu interesovali. Prsti ninde pričvršćivali su za podnožje stene kraj užeta izvučenog iz ranca. Drugi kraj već je klizio niz travnati obronak do podnožja uzvišenja na kojem se skirvao.

Ljudi pored mitraljeza mogu ga videti, naravno, dok se bude spuštao, ali oni neće gledati na tu stranu...

Kao munja je sleteo niz uže i priljubio uz zemlju, osmatrajući prostor oko sebe. Ona trojica gore su zastala i razdvojila se kako bi sa tri strane obuhvatila zaklon radara. Sve bolje i bolje...

Pod nogama ninde nije zašuštalosuvo lišće, nije se slomila nijedna grančica. Kroz žbunje je pred sobom već nazirao tamnu masu džipa kojem je prišao sa zadnje strane.

Ona dvojica bila su okrenuta leđima, zureći naviše duž cevi mitraljeza. Mirni i opušteni, pokazujući da ovakvo nešto ne rade prvi put.

»Ali zato rade poslednji put«, pomisli ninda izvlačeći se iz čestara na čistinu na kojoj se džip zaustavio. Zastao je i ispravio se, na samo dvadesetak stopa iza leđa Svimerovih ljudi.

— Hej! — reče glasno. — Ovde sam, momci!

*
* *

Okrenuli su se kao jedan, pokazujući beonjače očiju raširenih od iznenađenja. Usne jednog od njih, pokrivene retkim brkovima, otvoriše se u pokušaju da propuste neki zvuk iz grla.

Šuriken, užasna čelična zvezda ninda sa kracima oštrijim od sečiva brijanja, već je zviždao kroz vazduh. Jedva primećan pokret Lesliejeve ruke delić sekunde kasnije poslao je i drugi za njim.

Sa savršenom preciznošću, kao i uvek. Prvi šuriken rasekao je gornju usnu i brkove na simetrične delove, glatko razd-

vajajući lice čoveka na dve krvave polovine. Drugi je umro delić sekunde kasnije, pre nego što je imao vremena da shvati kakav mu to usijani šiljak kroz oko dopire do mozga.

Dva mrtva tela srozaše se na pod džipa. Zanjihan padom jednog od njih, teški redenik pun žutih metaka nekoliko puta tiho zvecnu o postolje mitraljeza, a onda se umiri.

Svud unaokolo vladala je mrtva tišina, kao da je i sama priroda shvatila da je sada vreme za umiranje...

Gipkim pokretom ninda skoči u zadnji deo džipa i zagleda se u dvojicu mrtvaca. Jedan od njih neće moći da posluži u smelom planu koji je zamislio, ali će drugi i mrtav odigrati svoju ulogu.

Zavukavši prste u krvave rane, on izvuče šurikene i obrisao ih o odeću Svimerovih ljudi kako bi ih vratio na mesto pod opasačem do trenutka kada će mu ponovo poslužiti. Odgurnuto nogom, telo onoga sa raspolućenom glavom pade sa vozila u travu.

Komadom tankog konca od svile ninda učvrsti udove drugog mrtvaca za postolje i cev mitraljeza, postavljajući telo koje se lagano kočilo u položaj

čoveka koji pažljivo motri niz cev, a onda pogledom potraži preostalu trojicu.

Još uvek su se šunjali oko zadimljenog zaklona, ali su njihovi pokreti pokazivali kako više, zapravo, i ne očekuju da će pronaći onoga koji je uništio radar. Za koji trenutak vraćće se do vozila.

On će biti tu da ih dočeka...

Jedna od grana drveta pod kojim je džip stajao dovoljno je debela da mu posluži. Sve bolje od boljeg.

Osmotrivši još jednom okolinu, on podiže ruke i odbaci se od tla. Čelični prsti sklopiše se oko grane na visini od dvanaestak stopa nad zemljom i bez napora izvukoše čitavo telo u krošnju.

Ovoga puta ne sme zadavati rane koje bi mogle biti vidljive i iz daleka. Katana je ostao da miruje u svojim koricama, ali je zato iz stisnute pesnice desne ruke štrčalo dugo i vitko sečivo, više nalik igli. Nije to bilo jedno od tradicionalnog oružja japanskih nindži, ali ni Lesli Eldridž nije robovao tradiciji; ovaj bodež ubijao je isto onako brzo i tiho kao i oružje iskovano rukom već zaboravljenog japanskog majstora.

Čoveka koji nešto čeka obično odaje njegovo nestrpljenje, a grana duž koje je ležao bila je tako elastična da bi ga mogao odati i najmanji pokret. Zato je ninda opustio svoje telo, odmarajući mišice od kojih će za koji trenutak zahtevati da deluju brzo kao munja. Potpuno nepokretan, prepustio je svom sluhu da mu otkrije položaj trojke koja mu se približavala.

»Svimer ih je dobro obučio«, mislio je. »Nijedan ne progovara ni reči... čuje se samo šum njihovih koraka u travi, šuštanje odeće o telo i zveckanje njihovih pušaka...« »Ali, kladim se da ću im uskoro čuti i glasove... uskoro, čim pređu još nekoliko koraka i shvate da nešto nije u redu...«

— Hej!

Prigušen povik zaustavio je svu trojicu u mestu. Ninda se pritajeno osmehnu. Najzad su primetili...

— Prokletstvo, on je bio ovde! — prosikta jedan od one trojice.

— Polako... možda je još tu...

— Ko, on? Nije on prokleta neoprezna budala kao Karvaljo i Rodžers! Ohladio ih je i zbrisao, nije lud da nas čeka!

— Stani, Sal... možda je neka zamka tu. Do đavola, stani, nikud ne žurimo! Ostanite tu i štitite me, boga mu!

Moćni mišići ninde su se napinjali. Ako ga onaj koji pođe napred primeti, biće teško da ućutka svu trojicu pre nego što jedan od njih uspe da opali rafal iz svoje puške i tako upozori Svimera da su njegovi ljudi napadnuti.

Trava zašušta pod samim drvetom. Do ušiju ninde dopre prigušena psovka.

— Otišao je — reče čovek ispod njega. — Prokletstvo, obojica su nečim pogodeni u lice... nije ih, dakle, iznenadio. Proklete budale...

Trava zašušta pod novim koracima.

— Isuse! — prosikta neko. — Pogledaj Rodžersovo lice... kao da ga je raspolutio sekirrom!

— Šta ovo znači? Karavaljo... on je vezan za mitraljez!

Ninda je čuo sasvim dovoljno da sa savršenom preciznošću odredi položaj sve trojice i redosled kojim će ih napasti.

Kao i uvek, iznenađenje će biti njegovo najmoćnije oružje...

Lako se odbacivši od grane, on se kao puma sruči na ramena čoveka koji je stajao gotovo direktno pod njim. Sečivo je mirovalo u stisnutoj pesnici jer je smrt doneo precizan udarac vrhom čizme u vrat, udarac koji je gotovo bez šuma prekinuo kičmu iznenađene žrtve.

Njegov pogled susrete se sa razrogačenim očima onoga koji je stajao nad unakaženom Rodžersovom glavom. Zaboravljajući na pušku u rukama, čovek otvori usta da vikne, ali je oštro sečivo bilo brže. Gotovo bez otpora čelični vrh skliznu do srca donoseći trenutnu smrt.

Jedini koji je bio u prilici da bilo šta pokuša, poslednji preživeli iz Svimerove patrola, bio je udaljen dva ili tri koraka, sa obe ruke na ivici džipa, spremajući se da skoči u zadnji deo. Krajičkom oka primećio je nindin skok i razumno procenio kako više nema vremena da smakne pušku prebačenu preko ramena.

Nož se u njegovoj ruci stvorio tako brzo da je ninda morao da uzmakne jedan korak kako bi izbegao hitar udarac odozdo naviše. Ali je to bilo sve što je treći čovek postigao. Protivudarac je stigao tako brzo da

nije imao vremena ni da uzdahne.

U stvari, uzdah se čuo... grgoćući u presečenom grkljanu, vazduh pomešan sa krvlju naglo je izašao iz pluća koja su i dalje refleksno radila.

Kleknuvši kraj oborenog čoveka, ninda mu steže vratnu maramu oko rane kako bi sprečio dalje krvarenje, a onda, još uvek u klečećem položaju, pažljivo oslušnu.

Ništa... samo šum vetra u lišću i...

I tiho, sve sporije kapanje krvi čoveka vezanog za mitraljez...

»Petorica manje«, mislio je ninda, dižući jedno od mrtvih tela na zadnji deo džepa. »Svimer mora osetiti ovaj gubitak... sem ako u ovoj pustinji zaista nema čitavu armiju ljudi!«

I drugi mrtvac ostao je čvrsto vezan sa druge strane mitraljeza, u potpuno prirodnom položaju. Sa sledećom dvojicom nije bilo toliko muke: postavljeni u sedeći položaj na prednjem sedištu, delovaće potpuno prirodno čak i za osmatrača koji ih sa rastojanja od jedne milje bude pratio jakim dogledom.

Njegova odeća imala je istu zaštitnu boju kao i uniforme Svimerovih ljudi; kapa sa obo-

dom, deo te uniforme, dopuniće sliku kada je bude stavio sebi na glavu i zauzeo mesto za volanom.

Osmehujući se za sebe, ninda okrete ključ i motor tiho za brunda.

Ne.

Pre nego što krene mora obaviti još jedan posao.

Ugasivši motor, on dohvati Svimerov toki-voki i pomeri prekidač.

— Halo, Svimeru — reče ležerno. — Kako ide?

— Gle, ti si još ovde? — dopre glas iz zvučnika. Bez tračkanja iznenađenja u sebi. — Mislio sam da si otišao, kad već nećeš da mi se javiš...

— Imao sam društvo — osmehnu se Lesli. — Petorica tvojih ljudi muvali su se u blizini, pa nisam hteo da ih ometam šumovima koji bi mogli dopreti iz tvoje sprave...

— Tako sam nešto i pretpostavljao. Zakasnili su, znači, a?

— Prilično. Koliko znam, još uvek se vrte oko radara. Isključio sam ga da ne bi trošio struju, uzgred...

— Primetio sam, nindo. Kako tvoji prijatelji?

— Odlično... pozdravljaju te. A kad smo već kod prijatelja... ako se ne varam, rekao

si da će ih uz tebe biti samo dvojica!

— Tačno, rekao sam.

— Pa?

Dubok uzdah.

— Žao mi je, Eldridž. Suviše si opasan. Moji ljudi ipak nisu u istoj klasi sa borcem kakav je Tabasko Pit, pa čak i sa tom malom Japankom za koju kažu da je pravi majstor borilačkih veština.

— Vrlo dobro, Svimeru. Odgovara mi što si napustio jedno od utvrđenih pravila... to znači da sada ni ja više ne moram da ih se pridržavam, zar ne?

Mirnim pokretom, Leslie isključujući toki-voki i vratio ga na njegovo mesto, a zatim ponovo pokrete motor džipa i oslobodi ručnu kočnicu. Načinivši polukrug, vozilo počelo da se spušta niz neravni obronak.

Proći će gotovo pola sata pre nego što stigne u blizinu mesta koje su nazivali Zmijskom rupom.

Prvi udarac ninđe već je bio nanesen. Njegov plan zahtevao je da sada u akciju stupi Tabasko Pit...

*

* *

U svom skrovištu pored reke Pit je sa mnogo više nestrplje-

nja očekivao razvoj događaja, iako ga je ninda upozorio da se ne sme odati nijednim pokretom.

U stvari, upozorenje je bilo suvišno, jer su pored mesta na kojem se krio od jutra prošle već tri patrole, sastavljene od po dva čoveka naoružana automatskim puškama M—1 i od po jednog psa divljeg izgleda. Tabasko se svaki put zadovoljno iscerio u svom zaklonu misleći o lukavstvu ninde koji ga je poslao na drugu stranu reke.

— Nije baš u skladu sa dogovorenim pravilima — mrm-ljao je — ali, do đavola sa njima! Ni Svimer ih se, uostalom, ne drži... video sam svojim očima šestoricu ljudi, a ne bi smelo da ih bude više od troje...

Kako je vreme odmicalo, međutim, Pit je postajao sve nervozniji i sve češće dobacivao prezrive poglede spravi kojom ga je ninda za ovu priliku naoružao.

— Gde je pronašao ovu gvožđuriju — mrm-ljao je za sebe.

— Kao da nema dovoljno poverenja da neću pucati ako zaista ne budem primoran na to... do đavola!

Umesto pištolja velikog kalibra, oružja koje je Pit često koristio kao podršku svojim moćnim pesnicama, Lesli mu je dao bezimeno oružje sopstvene konstrukcije koje je najviše nalikovalo srednjovekovnom samostrelu. Umesto tetive od životinjskih creva, naravno, imalo je čeličnu oprugu, dok su strelice zamenile čelične pločice u obliku polumeseca, tako oštre da ih je morao vrlo oprezno vaditi iz torbice u kojoj su bile spačkovane.

»Nema domet kao tvoj pištolj«, objasnio mu je ninda, »ali ni mnogo manji od njega. Što je najvažnije, ubija brzo i tiho, ako pogodiš u pravo mesto... Gledaj!«

Pit zavrte glavom, još jednom se setivši kako je čelični polumesec glatko probio dasku debelu čitav inč na rastojanju od trideset jardi.

U stvari, novo oružje mu se sviđalo, a gundao je samo da bi savladao nestrpljenje koje je, uzgred, bilo i njegova najveća mana. Prokletstvo, šta radi taj Eldridž? Trebalo je već davno da dignu radar u vazduh i tako počne da ostvaruje plan koji su smislili.

— Ah! Konačno! — procedi kroz zube. — Konačno!

Stub dima pod vrhom planine predstavljao je ugovoreni signal koji će Svimerovu pažnju privući na tu stranu. Zadovoljno se cereći, Pit dohvati svoje oružje, ali ipak natera sebe da još nekoliko trenutaka ostane u zaklonu.

Pet minuta kasnije imao je priliku da sebi čestita na strpljenju, jer iza okuke reke izbi još jedna patrola, krećući se ovoga puta u suprotnom pravcu od prethodne tri. Svimer je veoma dobro znao prednosti patrola koje se ne kreću po utvrđenoj stazi i u određenim vremenskim intervalima.

— Samo što budale gledaju u suprotnom pravcu — mrm-ljao je Pit tiho. — Što se njih tiče, Lesliejev plan je uspeo, svi bulje samo u tu planinu, ali se pitam šta li im sada šef radi... Pa, ako bude i dalje išlo ovako, uskoro ću dobiti priliku da i to doznam...

Sačekavši da patrola odmakne, Pit skliznu niz strmu obalu i bez oklevanja zagazi u vodu, prisećajući se orijentira koje mu je ninda prošle noći pokazao. Zaobilazeći nevidljive prepreke na dnu, prešao je pedesetak jardi vode za dvostruko veći broj sekundi i nestao u šiblju na drugoj obali.

Neprimećen...

Tek tada je dopustio sebi da zaista odahne, jer i pored sveg poverenja u Leslija, nije uspevaao da shvati kako će usred dana preći reku koja mu se činila bezgranično širokom. A opet, drski plan ninđe potpuno je uspeo.

Kao i obično, uostalom...

Ocedivši vodu sa nogavica, žurnim korakom pohita u pravcu gomile stena označene imenom Zmijska rupa. Dim na planini, u to se već uverio, privukao je pažnju Svimerovih ljudi. Sada je trebalo da se čuva samo skrivenih zamki kojima je čitav teren bez sumnje bio gusto posejan.

Isuviše gusto. Shvatio je to kada je među retkim drvećem pre naslutio nego što je ugledao visoku ogradu od bodljikave žice.

»Lesli je bio u pravu«, pomisli. »Ovde je Svimerov glavni štab ili kako to već zove, proklet bio. Nema šta, odabrali smo pravo ime za to đavolsko mesto... Hmm... da ipak pogledam tu žicu izbliza možda...«

Oko bodljikave žice, međutim, zapazio je isprepletane mnogo tanje izolovane kablove povezane sa alarmnim ure-

đajima i televizijskim kamerama, vešto skrivenim u gustišu i među stenama. Izbekeljivši se prema stenama, za slučaj da neko ipak posmatra njegovo lice na televizijskom ekranu, Pit nastavi da se šunja skrećući na sever, paralelno sa bodljikavom žicom.

»Ne znam šta me je upozorilo«, reći će mnogo kasnije Lesliju. »Sem ako možda taj tvoj japanski haragei nije postao za razan, pa sam i ja stekao malo veštine. Tek...«

Tek, okrenuo se u pravom trenutku da ugleda razjapljene čeljusti ogromnog psa koji mu se približavao dugim bešumnim skokovima. Usta životinje otvarala su se i zatvarala, kao da laje, ali su mu glasne žice svakako bile prerezane kako ničim ne bi upozorio nesrećnu žrtvu na koju se okomi.

Pas je već bio na vrhuncu svog poslednjeg skoka, tako da Pit nije imao vremena ni da podigne svoje oružje. Umesto toga, učinio je jedino što se moglo učiniti: podigao je obe ruke pred lice i elastično pao na leđa, poduhvatajući životinju obema nogama u trbuh i koristeći silinu njenog naleta da je prebaci preko sebe.

»To sam učinio«, pričao je, »ali je nevolja bila u tome što sam ja imao samo dve noge, a taj dripac četiri. Naravno, snašao se mnogo brže od mene i već bio u skoku dok sam se ja tek dizao na kolena...«

Samo što je ovoga puta Tabasko bio spremniji za napad nego trenutak ranije. Njegove moćne šake sklopile su se oko kosmatog vrata i on je uspeo da zadrži razjapljene čeljusti na palac od svog grla. Osećajući vreli dah životinje na licu, on nape mišiće, podižući psa sa zemlje.

Uz suv prasak, kičma nesrećne životinje se prekide. Stežući zube, Pit je odbaci daleko od sebe u gustiš i užurbano počeo da pipa po travi, tražeći svoje oružje.

— Na tvom mestu ja bih ostavio to dole — posavetova ga jedan glas iz gustiša.

»Kako sam se osećao, pitate?«, govorio je Pit kasnije. »Pa, otprilike kao kada igram poker i grdno se namučim da skupim četiri keca, a onda momak preko puta mene tresne na sto fleš rojal...«

Karte svakako nisu bile Tabasko Pitu na umu u tom času. Oprezno je odvojio šake od

zemlje i počeo lagano da ih diže nad glavu.

— Vrlo pametno — pohvali ga glas iz zaklona. — Volim pametne momke... samo tako drži ruke, prijatelju, i ne pokušavaj nikakve gluposti...

— Neću... — promumla Pit. — Danas sam već napravio je dnu glupost suviše, hvala...

— Šta si rekao?

— Ništa, do đavola! Ništa što bi se tebe ticalo!

— Je li? Onda fino i polako ustani sa rukama nad glavom... Tako... okreni se, baš me zanima koga sam to uhvatio, prijatelju...

Pit uspe da na usne natera nešto što je trebalo da bude prezriv osmeh. Uostalom, čovek pred čijom je puškom stajao nije ni zaslužio ništa bolje...

— Mat Džeger! — uzviknu Tabasko razočarano. — Od svih prokletih revolveraša u ovoj proklesnoj zemlji morao sam da naletim baš na tebe!

Lice sa tankim usnama i ledenim plavim očima ispod čitavog plasta neuredne svetle kose ostade nepomično. Isto kao i puška sa montiranim dogledom, uperena Pitu u stomak.

— Nemam sreće — sleže Džeger ramenima. — Nadao sam se da ću naleteti na onu Eldri-

džovu malu Japanku, a umesto nje naleteo sam na medveda... Je li tačno da je nenadmašna u krevetu? Nisi je probao? Plašiš se Eldridža ili ti ona nije dala?

Skrivajući pokret očiju spuštenim kapcima, Pit očajnički pretraži prostor oko sebe. Ništa što bi mu moglo pomoći, a do Džegera ima punih deset jardi. Ako nešto pokuša, tip sa snajperom imaće vremena da ga pogodi bar šest puta pre nego što stigne do njega.

Ne, suviše je toga znao o brzini Mata Džegera da bi se takav rizik isplatio...

— Šta je, Tabasko? Napunio si gaće od straha, a? Ne boj se, neću te odmah ubiti... moj gazda želi da porazgovara s tobom, znaš. Po meni, čisto gubljenje vremena, ali znaš kako je — gazda je gazda! Hajde, kreni polako ispred mene...

Uzdahnuvši, Pit pođe pravcem koji je Džeger pokazao vrhom cevi. Nije se okrenuo nijednom, a to nije bilo ni potrebno, jer ga je Svimerov čovek svojim dugim jezikom često podsećao da je još uvek u blizini.

Bodljikava žica skretala je prema istoku, tamo gde je šuma prestajala i gde se gomila

stena nadnosila nad travnatu površinu izbrazdanu tragovima mnogih točkova.

Pit baci pogled pun nade prema planini. Vreme zakazanog sastanka sa Leslijem se bližilo. Ako je ninda uspeo da zavara Svimerove ljude koji su krenuli za njim, onda bi se možda uskoro mogao pojaviti i izvući ga iz nevolje u koju je zapao sopstvenom neoprežnošću...

Hmm... tamo gore...

I protiv svoje volje, Pit zastade. Vetar mu do ušiju doneše prigušeni šum snažnog motora.

— Šta je? — proškta Džeger iza njega. — Zašto si stao, do đavola?

— Neko dolazi — sleže Pit ramenima. — Tvoji prijatelji, izgleda...

— Lezi!

— Zašto? To mora da su tvoji, čoveče... mi nemamo nikakvih džipova ovde...

— Dole, proklet bio, inače...

— U redu, u redu — huknu Pit i umorno se spusti na još vlažnu travu. Čudila ga je Džegerova sumnjičavost; među drvećem sada se već sasvim jasno video džip sa mitraljezom u zadnjem delu i petoricom ljudi u uniformama zaštitne boje.

— U redu je — javi se i Džeger. — Ustani, ali polako... to je Vajler sa njegovima. Pitam se da li su i oni imali sreće kao ja...

I ne tražeći dozvolu, Pit se lagano okrete, u nadi da će džip privući svu Džegerovu pažnju.

— Ne mrdaj! — prosikta ovaj. Cev puške i dalje je gledala Pita u oči.

Rezignirano slegnuvši ramenima, Tabasko se okrete prema džipu koji je upravo silazio niz poslednji obronak planine.

Hmmm...

Nešto u položaju one dvojice pozadi, pored mitraljeza... Potpuno nepomični, čak i kada točkovi poskoče na neravninama...

Pit obliznu iznenada suve usne, osećajući kako mu je srce brže zakucalo. Vozač je imao natučenu kapu nisko na čelu, ali oblik tih ramena, držanje glave, sigurni pokreti ruku na volanu...

On ispod oka pogleda prema Džegeru i opsova u sebi.

Pogled Svimerovog čoveka takođe je bio uperen u vozača. Cev puške lagano je skretala od Pita prema njemu...

Pit odmeri rastojanje do Džegera.

»I dalje deset jardi«, pomisli. »Moram biti đavolski brz, ako želim da iz ove gužve izađem bez rupe kroz koju bi mi moglo izaći sve pivo koje sam u životu popio...«

Duboko udahnuvši, on nape snažne mišiće nogu i odbaci se od tla, šireći ruke u zagrljaj koji će zgnječiti Džegerov grudni koš ako stignu do njega..

Ne!

Krajičkom oka čovek sa puškom primetio je Pitov pokret i munjevito se okrenuo prema njemu. U očima mu blesnu plamen; prst se zgrči na okidaču i Tabasko jasno vide, kao na usporenom filmu, kako se na ustima cevi pojavljuje oblačić dima...

*

* *

Miris sveže krvi bio je prvo što je Tabasko Pit osetio kada mu se svest vratila. Malo je podigao iznenađujuće tešku glavu i s naporom otvorio oči.

Nebo nad njim pijano se klatilo i on tek tada shvati da potrbuške leži u zadnjem delu džipa koji ludačkom brzinom juri po neravnom terenu. Gla-

va mu je bila oslonjena o nešto otužno meko i neprijatno hladno...

Mrtvo telo čoveka u odeći zaštitne boje...

Osećao je tup bol u glavi, ali ništa drugo. Ništa niže od vrata...

Pit sklopi oči nastojeći da utiša bučanje u prostoru između ušiju. Video je dim na ustima cevi uperene tačno u nje ga i instinktivno se okrenuo na bok da bi Džegeru smanjio metu.

Šta se potom dogodilo?

Da li ga je metak pogodio u kičmu? To bi moglo objasniti činjenicu da ne oseća svoje udove...

Usne mu se pomeriše da bi propustile jedva čujnu psovku.

»Ne govori gluposti, mladiću«, reče u sebi. »Da te je sa one daljine pogodio u kičmu, ti bi već čuo harfe, a ne bi te truckali na ovom prokletom dži pu pored momka koji je sigurno već poodavno mrtav...«

Ta utešna pomisao vrati mu hrabrost i on natera sebe da podigne glavu.

— Hej! — reče slabašnim glasom. — Ortak, reci mi pošteno da li je ovde samo moja glava ili i sve ostalo?

Lesli mu dobaci kratak osmeh preko ramena, potpuno koncentrisan na vožnju među krupnim kamenjem koje su po nje govom putu pre nekoliko miliona godina razbacali glečeri sa planine Blek.

— Sve ti je tu — reče. — Čak i nešto više nego kad smo se rastali. Sinoć nisi imao nikakvu rupu u grudima, čini mi se...

— U grudima Les...

— Nešto nije u redu?

— Sve je u redu... od vrata naviše. Dole ništa ne osećam...

— To se događa momcima sa tvrdim rebrima, Pite. Metak je skliznuo, tako da su ti pluća ostala čitava. Šok je bio vrlo snažan, pa si izgubio svest...

— Aha... i gde me sada vodiš? Kod doktora?

— Nešto slično. Potražićemo Sumiko, ona će te lečiti.

Gledajući u svoje ruke, Pit ih natera da se rašire, a onda se s naporom okrete. Međutim, pred očima mu se mutilo tako da nije uspeo da vidi bog zna šta.

— Ortak... da li nas neko goni?

— Za sada ne. Iako pretpostavljam da neki skriveni os-

matrač već javlja Svimeru ko jim smo se pravcem uputili.

— A Džeger?

— Džeger? Taj neće više ni koga progoniti, ne brini...

Pit sa olakšanjem spusti glavu na mrtvo telo pod sobom.

— Šta se dogodilo s njim?

— upita ne otvarajući oči.

— Da li si nekada video čoveka na koga su kola naletela brzinom od osamdeset milja na sat?

Tabasko se nasmeja i po prvi put oseti bol u ranjenim grudima.

— Hej! — uzviknu sa olakšanjem. — Sada me boli!

— To je dobro. Možeš li da se uspraviš bar u sedeći položaj?

Pit zastenja.

— Prokletstvo... zašto me mučiš, Les?

— Ti ne čuješ ništa?

— Neee... buči mi u glavi, to je sve...

— Ne buči ti samo u glavi. Svimer je poslao helikopter za nama.

— Oh-oh! To nije dobro... da kidamo sa džipa?

Ninđa je ćutao. Pit je znao da on sada osmatra okolinu tražeći najpogodniji izlaz iz situacije u kojoj su se našli.

— Ne vredi, Pite. Stići će nas pre nego što pronađemo pogodno mesto da se zaklonimo...

— Dobro, dobro... u ovoj ekipi čovek ne može da se odmori čak ni na samrti. Je li ovaj krš od mitraljeza ispravan?

— Trebalo bi da jeste. Nisam ga dirao.

Stežući zube, Pit se uhvati za postolje mitraljeza i nekako uspravi u sedeći položaj, tražeći pogledom helikopter na nebu obasjanom suncem. Krivudanje kojim je Lesli u velikoj brzini zaobilazio prepreke nije mu u tome baš pomagalo...

Vrteći glavom, Pit na trenutak sklopi oči, zaslepljen suncem. Kada ih je otvorio, zbunjeno se zagledao u gejzir zemlje i dima koji se podigao desetak jardi iza njih.

— Top od dvadeset milimetara — reče glasno. — Ti momci gore imaju top od dvadeset milimetara...

— Razlog više da i ti konačno pomiluješ taj mitraljez tamo, Pite!

Uhvativši u nišanu bleštavi mehur pleksiglasa, Pit pritisnu obarač, nešto nerazgovetno mrmļajući.

— Hej! — pobuni se mnogo snažnijim glasom kad džip iznenada ponovo skrenu oko jedne stene. — Ako tako voziš, neću ih pogoditi u sledeća tri meseca!

— Da nisam vozio tako, ti ne bi morao da brineš o sledeća tri meseca, Pite — nasmeja se ninda. — Niti o bilo čemu drugom...

— Odustao je! — zaurla iznenada Tabasko. — On beži, Les! Beži!

Ninda baci pogled preko ramena prema letelici koja se žurno dizala, praćena oproštajnim Pitovim rafalom.

— Možeš li da skočiš, Pite?

— Sada mogu sve, do đavola! Kao da je energija sa mitraljeza prešla na mene... Čudno, a?

— To se događa u borbi. Vidiš onaj žbun desno?

— Aha...

— Tu skoči i nikud ne mrdaj dok ne dođem po tebe. U redu?

Pit je ćutao, prikupljajući snagu. Levom rukom pritiskivao je ranu koja je od napora ponovo počela da krvari.

— Sad, Pite!

Zemlja ga je dočekala snažnim udarcem u lice i odbacila u bodljikavo granje. Kreštavo

je opsovao, ali nije gubio vreme: radeći i rukama i nogama, kao gušter se zavukao u žbunje i tu ostao prateći pogledom oblak prašine koji je ostajao za džipom.

Ali...

— Šta on to radi? — prošputa uzbuđeno. — Nije moguće da ne vidi...

Kao da je za volanom slep vozač, džip je jurio pravo prema steni koja se isprečila na njegovom putu. Pit instinktivno zatvori oči.

Da to nije učinio, video bi senku koja je u poslednjem trenutku iskočila iz džipa i otkotrljala se po travi, zasuta delovima vozila koje se bukvalno razletelo uz užasan tresak.

Plamen je buknuo odmah, ali se brzo i primirio, pokazujući da u rezervoaru nije bilo mnogo goriva.

Pit zatrese glavom da bi rasterao maglu i potraži pogledom figuru u odeći zaštitne boje. Nije je video, ali ga to nije uznemiravalo, jer je znao da ninda ume da postane potpuno nevidljiv kada to zaželi.

Tiho je zviznuo, ne napuštajući zaklon. Zvižduk koji mu je odgovorio dobro je poznao. Njime ga je ninda upozorila.

rio da miruje i bude oprezan, jer je opasnost u blizini.

Nepotrebno, jer je i sam čuo zvuk motora helikoptera koji se ponovo vraćao u poteru.

»Svimer negde ima odlično postavljene osmatrače«, mislio je, »kojima malo šta u ovom predelu može da promakne. Le sli je upozorio da će tako biti i planirao da ih još ove noći ukloni. Sutra bi trebalo da bude mnogo lakše... ako dočekamo jutro...«

Ona magla pred očima nikako mu se nije razilazila i to ga podseti na ranu. Prstima leve ruke oprezno je opipao ranjeno rebro...

Čitava desna strana grube košulje bila je mokra i teška od krvi. Stežući zube, on dlanom pritisnu otvorenu ranu, znajući da to neće mnogo pomoći sve dok ona ne bude previjena po svim propisima.

»I dok ne budem mogao da mirujem neko vreme... bar dva ili tri sata«, mislio je osluškujući zvuk helikoptera. »Lesliju se to neće svideti, jer... prokletstvo!«

Tih nekoliko trenutaka mirovanja dalo mu je priliku da konačno shvati svoju situaciju. Lesli mu neće dopustiti da se i dalje bori!

U to nema nikakve sumnje. Sa ledenom izvesnošću on je sada znao da je obračun sa Svimerom za njega već završen.

Sem ako...

Sem ako — na bilo koji način — ne uveri nindu da je još uvek u stanju da se nosi sa Svimerovim ubicama...

Znao je da njegovo moćno telo može izdržati sve napore koje mu nametne u narednih pola sata... ili bar dvadeset minuta. Posle toga...

Posle toga nije važno...

Sve bi bilo veoma jednostavno kada bi neki od Svimerovih ljudi sada bio nadohvat njegovih ruku.

Ili kada bi momci iz helikoptera bili tako neoprezni da se spuste tamo gde ih može napasti...

Kao da odgovora na njegovu neizrečenu želju, helikopter napusti kruženje nad ostacima džipa i u dugom luku počeo da se spušta prema mestu gde se Tabasko Pit skrivao...

*
* *

Žbun se njihao na talasima vazduha stvorenim od rotora

helikoptera, ali čovek skriven u lišću povijao je svoje elastično telo u skladu sa njihovim granama, motreći ostrim pogledom svaki pokret u providnoj kabini.

»Ova ptica bi mi dobro došla«, mislio je, »da prebacim Pita i Sumiko na sigurno mesto. Oni svakako žele da pretraže ostatke džipa, ali ne verujem da će pilot izaći. On će ostati na svom mestu, spreman da se digne na najmanji znak opasnosti. Ovoga puta moram biti mnogo brži nego obično...«

Trojica ljudi hitro su iskočila, pokazujući odličnu uvežbanost u sličnim poduhvatima. Dvojica su pali na kolena sa obe strane vrata helikoptera, sa puškama na gotovs, motreći na svaki pokret u okolini.

Treći, krupan čovek crvenog lica, uputio se prema zadimljenim ostacima pored stene. Put ga je vodio pored samog žbuna u kojem se krio ninda, ali ovaj ostade nepomičan. Opreznost prosečnog čoveka najveća je u početku, a onda lagano pada do tačke u kojoj je iznenađenje moguće i verovatno...

Ali...

Stisnuvši zube, ninda vrati za pojas bodež kojim se satranije tako uspešno poslužio. Među prstima se bešumno stvoriše tri šurikena, već spremna za bacanje.

Njegov prvobitni plan, da skoči do helikoptera i savlada njeovu posadu udarcima bodeža morao je biti odbačen, zbog nerazumnog poteza Tabasko Pita.

»Šta je to, do đavola, naučio?«, mislio je, gledajući kako se Tabasko s mukom izvlači iz čestara u kojem se skrivao. »Mora znati da nema snage da ih savlada... osim ako ne želi da meni pruži priliku da se dočepam helikoptera...«

Ljudi sa puškama disciplinovano su ostali na mestu, uperivši svoje oružje prema čoveku koji je sada posrćući krenuo prema njima, pritiskujući rukom krvavo mesto na košulji. Onaj treći još uvek nije izvlačio veliki automatski pištolj iz futrole za pojasom, ali se odmakao od olupine i oprezno krenuo prema Tabasku.

»Suviše je samouveren«, procenjivao je ninda. »Interval koji će mu biti potreban da izvuče pištolj, ubaci metak u cev i opali, morao bi mi biti

dovoljan da sredim preostalu trojicu... ili bar dvojicu...»

Na desetak jardi od helikoptera, Pit se sruči u travu, zarivajući prste u zemlju u pokušaju da se još jednom uspravi. Cereći se čitavim licem, krupni čovek zamahnu nogom, ciljajući Pitovo lice.

Snazan trzaj mišića nogu niče. Kao da je izronio iz zemlje, stvorio se na polovini puta do helikoptera, dva puta kratko zamahnuvši desnom rukom.

Zvižduk šurikena nije bio dug. Jedan od strelaca sruči se pod helikopter, kopajući prstima po grlu iz kojeg je štrčao blistavi krak čelične zvezde.

Drugi je imao daleko bolje reflekse i uspeo je da se zaštititi svojim oružjem. Odbivši se od cevi, šuriken odlete pravo uvis, kroz krila rotora, blistajući na suncu.

Drugi skok doveo je nindžu na samo nekoliko stopa od helikoptera. Obe ruke pošle su mu naviše, grabeći dršku katanu pričvršćenog na leđima. Dugo sečivo uz karakterističan šum izlete iz korica, opisa kratak luk i sruči se na oružje koje je Svimerov čovek popreko držao pred svojim licem.

Čelik uobličen četiri stotine godina ranije gotovo bez otpora prođe kroz drveni kundak i zari se ukoso u vrat, glatko odvajajući glavu od trupa koji ostade u sedećem položaju. Vihor sa rotora svud unaokolo razbaca krupne kapi krvi koja je šiknula iz presečene arterije.

Motor helikoptera zaurla, ali je pilot bio suviše šokiran onim što se dogodilo da bi reagovao dovoljno brzo. Vrh mača zari mu se ispod podignute desne ruke i probi čitav grudni koš, zarivajući se u srce.

Istrgavši oružje, ninda se mu njevito okrete na vrhovima prstiju i ispruži levu ruku šireći prste. Šuriken, trenutak ranije odbačen u vazduh, vrati se na njegov dlan i on ga zavitla prema širokim plećima čoveka koji je klečao na Pitovim grudima, stežući mu moćnim šakama grlo.

Još pri svom prvom skoku ninda je krajičkom oka motrio šta se zbiva na toj strani i video Pitov zahvat kojim je sa obe ruke šcepao podignutu nogu i povukao svog protivnika na tle.

U normalnim okolnostima i obračun na toj strani bio bi veoma brzo gotov i Pit bi se

dizao sa zemlje otresajući prašinu sa ruku.

Ovoga puta, međutim procenio je svoju snagu i borba bi se završila loše po njega da se ninda nije umešao.

Pogođen šurikenom u leđa, visoki čovek zabaci obe ruke unazad u pokušaju da dohvati predmet za koji je znao da će mu doneti smrt. Pao je na stranu pre nego što je dovršio taj pokret. Grebući po zemlji, on podiže nogama čitav oblak prašine koji vetar sa rotora brzo raznese...

Ninda obrisa sečivo katana o odeću čoveka pod svojim nogama i vrati ga u korice, a onda pritrča Pitu. Podigao ga je bez napora i poneo prema helikopteru.

— Hej... — slabašno se pobuni ovaj. — Koji ti je đavo? Mogu i sam...

Ninda ne odgovori. Spustio ga je na slobodno sedište, a on da hitro obišao prednji deo mašine i izvukao mrtvog pilota na drugu stranu, a sam zauzeo njegovo mesto.

Pod sigurnom rukom ninde čelična ptica se odlepi od zemlje i pohrli na samo dve ili tri stope nad tlom u pravcu te mena zamišljenog trougla ko-

ji je Svimer označio na sekciji ovog kraja.

Srećom po Pita, svest ga je brzo napustila, inače bi taj let bio pravo iskušenje za njegove već prenapete nerve. Nekoliko puta stajni trap helikoptera do takao je neravne vrhove stena ili zanjihane grane drveća kroz čije se krošnje probijao. Za takav podvig bio je sposoban samo čovek savršeno siguran u svoje reflekse i u mašinu kojom je upravljao.

»Nemam izbora«, mislio je ninda, naginjući letelicu na levu stranu kako bi je provukao kroz uski klanac oivičen stenama. »Moram brzo napustiti ovaj predeo, jer Svimer do sada svakako zna da je helikopter u mojim rukama. Neće mu biti potrebno mnogo vremena da pripremi novi napad, a nema ničeg ranjivijeg od helikoptera u vazduhu...«

Ovaj klanac nudio je sasvim određenu šansu, što je zapazio još dok je njegove obrise proučavao na karti. Nikome neće pasti na pamet da bi se tu moglo ući helikopterom.

Da...

Smanjivši brzinu, ninda umiri čeličnu pticu u podnožju stene koja se, obrasla žbunjem,

nadnosila nad klanac. Bolje me sto od ovoga ne može naći...

Iskočio je na stenovito dno klanca, odmotavajući dugo uže od crne svile koje je sve dotle bilo skriveno pod košuljom. Otežano na kraju, ono se čvrsto omota oko korenja granatog žbuna dvadesetak stopa nad njegovom glavom.

Ono što je zatim izveo bilo je pravi podvig, čak i za jednog nindžu. Držeći se za uže samo jednom rukom i tek povremeno se oslanjajući nogama o stenu, on izvuče na njen vrh opušteno telo Tabasko Pita i pažljivo ga smesti u zaklon gustog lišća.

Vrteo je glavom dok je pregledao njegovu ranu; samo po sebi nimalo opasna po život, izazvala je ozbiljno krvarenje, pojačano Pitovim neopreznim postupcima. Puls je bio slab, koža bleđa i hladna. Hitna transfuzija krvi bila je ono što bi svaki lekar predložio već pri prvom pogledu na ranjenika.

Previo je ranu hitrim i vešt看im pokretima da bi zaustavio dalje krvarenje, a onda pažljivo osmotrio okolinu.

Haragei je govorio da nikakve opasnosti nema u blizini. Svud unaokolo vladala je ona savršena tišina moguća jedino

u pustim predelima koje ljudi retko posećuju.

Iz minijaturnog ranca na leđima nindže pojavi se drvena svirala ukrašena neobičnim rezbarijama. Prinevši je ustima, on odsvira kratku melodiju sačinjenu od tonova koji bi onome ko ih razume mogli da ispričaju čitavu priču.

Jednom, drugi, treći put...

Do mesta gde se skrivala Su miko nije ostalo više od jedne milje. Ona bi morala čuti zvuk svirale i odgovoriti mu na isti način!

Da li se možda Svimerovi ljudi nalaze u njenoj blizini, sprečavajući je da to učini?

Ili?

Svako drugi pohrlio bi da proveriti šta se dogodilo, ali to nije bio stil nindži. Vrativši sviralu u ranac, on je nekoliko minuta sedeo potpuno nepomično, dajući svojim mišićima priliku da se odmore dok razmišlja o onome što sada mora učiniti.

Kao i uvek, odluka je došla brzo i on još jednom u glavi razmotri sve razloge za i protiv onoga što je smerao da učini.

Prvi zaključak bio je ispravan. Jednostavno, drugog načina nije bilo...

Nepomičnog lica, ninda iz rana izvuče Svimerov toki-voki i uključi ga...

*
* *

— Oh, moj prijatelj Eldridž se konačno udostojio da mi se javi! — odjeknu glas iz zvučnika. Trijumfalni tonovi u nje mu govorili su da se ono što je ninda naslućivao zaista i do godilo.

Sumiko je u Svimerovim rukama. I on neće oklevati da upotrebi ono što svakako smatra svojim najačim adutom.

— Zdravo, Svimeru — reče mirno. — Kako je Sumiko?

— Ahhh, od tebe se zaista ne može ništa sakriti, nindo! nasmija se Svimer. — Pa, što se tiče male Japanke, ona je u savršenom zdravlju... za sada.

— Šta nameravaš da učiniš s njom?

— Zaboga, Eldridž, pa pravila su jasna, zar ne? Nema zarobljenika, tako smo rekli!

— Da si želeo da tako bude do sada bi je već ubio — strpljivo odvrati ninda. — Smislio si neki plan sa njom: da ga čujem!

— Pa, to je samo jedna za sada dosta nesavršena zamisao — smejao se Svimer. — Palo mi je na pamet da bih je mogao iskoristiti kao mamac za tebe i Tabasko Pita. Nije loše, a?

— Nimalo. Međutim, i ja imam jedan plan. Mislim da će ti se svideti, Svimeru.

— Tvoje zamisli, Eldridž, uvek su pune duha. Da čujem?

— Nećeš imati nikakve koristi od mrtve Sumiko, Svimeru. Štaviše, ako je likvidiraš, možeš računati samo da ću ja biti još bezobzirniji u nastavku ovog obračuna, a to će ti, u najboljem slučaju, otežati posao.

— Aha. Samo nastavi...

Munjevitom brzinom ninda još jednom proveri prednosti i mane svog plana. Ne, ništa što je do sada naslutio u Svimerovom glasu nije zahtevalo da se plan izmeni. Prema tome...

— Predlažem ti da je oslobodiš i dopustiš njoj i Tabasku da se uklone iz ovog područja. O transportu ne moraš da brineš; tvoj helikopter je kod mene.

— Hmm... još uvek mi nije jasno šta ja time dobijam, Eldridž.

— Dobijaš mene.

— Kako?

— Dobijaš me na mestu gde je dovoljno da tvoji ljudi samo dođu po mene, bez opasnosti da bih im mogao umaći.

Nekoliko trenutaka tišine po kazivalo je da Svimer razmišlja o predlogu, ali je nindino lice ostalo potpuno mirno. Svi mer će svakako prihvatiti nje govnu ponudu, jer se do sada morao uveriti kako lov na ninde nije tako naivan sport kakvim ga je smatrao...

— Hmm — dopre glas iz zvučnika. — Kako bi bilo da čujem još nekoliko detalja?

— Tabasko Pit doleteće helikopterom u blizinu mesta gde držiš devojkicu i ti ćeš je ukrca ti u mašinu. Za to vreme tvoji ljudi mogu me držati na oku na istočnom grebenu planine. Malo izlazi iz označenog prostora, ali mislim da ti to neće smetati.

— Istočni greben?

— Da, ona stena koja se nagnosi nad ponor dubok stotinak jardi. Biću tamo, tako da me oni mogu videti. Ako zauzmu početak grebena, mogu biti sigurni da im ne mogu umaći.

— Zašto baš to mesto, nindo? — Svimerov glas odavao je sumnju.

— Zato što odatle mogu videti da li se držiš tvog dela pogodbe. Pošto vidim da je helikopter bezbedno odleteo odatle, mirno ću sačekati tvoje ljude na grebenu.

— Aha, shvatam... Međutim, čini mi se da, ako tako učinim, neću baš poštovati onu mudru izreku o vrapcu u ruci...

— Nećeš. Ovoga puta, međutim, golub nije na grani i nema kud da odleti. Pretpostavljam da si već proverio kako niz tu liticu ni muva ne može da siđe?

— Oh, što se toga tiče, u redu je... Hmm, gore zaista nema nikakvog zaklona, greben je potpuno ogoljen...

— Tačno. Tvoji ljudi mogu videti svaki moj pokret sa mi lje rastojanja.

Ponovo nekoliko trenutaka tišine, ali je ninda imao utisak da se Svimer u svom skrovištu sašaptava sa nekim. Biće to svakako. To, njegova desna ruka.

— U redu — javi se iznenađeno glas iz zvučnika. — Prihvatam tvoju ponudu, nindo. Kako si i rekao, od njih dvoje nema mnogo koristi sve dok ne dobijem tebe. Kada počinjemo?

— Potrebno mi je nešto više od jednog sata da stignem do grebena. Gde želiš da se helikopter spusti?

— Između reke i one gomile stena u središtu koju si sva kako zapazio. Kod onog mesta gde si ubio Džegera, a?

— U redu. Mogu kontrolisati to mesto sa grebena i pratiti let helikoptera. Sat i po, odgovara?

— Savršeno, nindo. Savršeno!

Nepomičnog lica, Leslie isključio uređaj, pažljivo ga vraćajući u ranac. Trijumf u Svimerovom glasu govorio je kako je ovaj već čvrsto uveren da je pobeda blizu, veoma blizu..

Svimer se, naravno, varao, ali...

Ali nije bilo vremena za razmišljanje o Svimeru. Kleknuvši pored nepomičnog tela Tabasko Pita, on osetljivim prstima dodirnu nekoliko dobro poznatih mesta na njegovoj glavi i telu.

Kao nekim čudom, lice ranjenika se zarumene i on duboko uzdahnu, ne otvarajući oči. Disanje uskoro postade ravnomernije, kao u dubokom snu. Naslonivši uho na njegove grudi, ninda začu snažne otkucaje srca.

Pitovo telo u naredna četiri sata koristiće sve svoje izuzetne mogućnosti kao da je na vrhuncu snage, nimalo oštećeno ranom na grudima. Posle toga doći će totalni slom, ali se Leslie nadao da će do tog vremena njegov prijatelj biti na sigurnom mestu, u rukama dobrih lekara i pod nadzorom Sumiko koja dobro zna šta u takvoj situaciji valja učiniti.

A sada ono glavno..

Položivši prste na Pitove slepoočnice, ninda se naže nad lice mladića i usne mu se pomeriše. Kratkim, preciznim rečenicama obraćao se Pitovoj podsvesti, utiskujući njemu dobro poznatim načinom uputstva o onome što Pit uskoro mora učiniti.

Ponovio je to jednom, drugi, treći put, potpuno istim rečima, potpuno istom intonacijom, praveći iste pauze između reči.

Podsećalo je to, donekle, na programiranje kompjutera, kada je i jedna jedina greška dovoljna da izmeni smisao citavog programa. Takvu grešku ninda sebi nije dopustio. Od ovog »programa« u narednih sat ili dva zavisioće život njih troje...

Učinio je sve što je u ovom trenutku mogao učiniti. Ispravio se naglim pokretom i zabacio ranac na leđa, proveravajući da li mu je svo oružje na mestu. Morao je da žuri, jer Svimer očekuje da se uskoro pojavi na planinskom grebenu iznad ponora...

Nije se osvrnuo na nepomično telo koje je ostalo na steni, zaklonjeno gustim granjem. Nije ni bilo razloga za to; krvarenje je potpuno prestalo i na neki gotovo volšeban način Pitovo telo obnavljalo je svoju snagu koristeći duboko zapretene rezerve energije, oslobođene sugestijom koju je ninda uneo u njegovu podsvest.

Taj proces trajao je punih šezdeset minuta.

A onda je Tabasko Pit otvorio oči i lagano se uspravio u sedeći položaj. Nije načinio nijedan od onih prirodnih pokreta koje čini čovek koji se budi; nije se čak ni osvrnuo oko sebe da bi video gde se nalazi...

Sigurnim pokretima izvukao se iz zaklona granja i prišao užetu spuštenom niz stenu. Skliznuo je niz njega kao da silazi niz stepenice svog stana, iako mu je pogled još uvek bio prazan.

Helikopter je mirovao u uskom klancu i od njega su dopirali tihi šumovi metala koji se lagano hladi. Poput automata, Pit zauze mesto pilota i preciznim pokretima počeo da uključuje jedan po jedan uređaj.

Posthipnotička komanda ninde nije od njega zahtevala da se skriva, što je u znatnoj meri i olakšalo njegov posao. Podigavši se vertikalno uvis, letelica brzo napusti opasni prostor i na visini od pet stotina stopa zauze pravac prema Zmijskoj rupi, Svimerovom skrovištu.

Let nije trajao dugo. Blešteći na suncu, helikopter se umiri na travnatoj površini stotinak jardi od neuredne gomile stena, ali rotor nastavi ravnomerno da se okreće.

Sa rukama na komandama mašine, Tabasko Pit je nepomično sedeo i gledao pravo pred sebe.

Nije se pomerio ni kada se jedna krhka prilika u odeći za štitne boje pojavila iz pukotine među stenama. Pogled mu je bio uprt pravo u mračnu cev mitraljeza koja je kontrolisala helikopter iz zaklona, ali se na njegovom licu ne pomeri ni jedna jedina crta.

Lice devojke bilo je umorno, tamno od znoja i prašine. Ipak,

na njemu je lebdeo osmeh kada se uvukla na sedište pored pilota i dotakla Pitovu ruku.

— Pite! — uskliknu. — Nije mi jasno samo kako je Lesliju uspelo da... Pite?

Ne okrećući glavu, mladić izgovori dugu rečenicu na japanskom, jeziku koji nikada u životu nije učio.

— Ah... Lesli je morao da te hipnotiše! Sada mi je sve već jasnije. U redu, požurićemo do lekara...

Kao da je čekao samo te reči, Pit pokrete komande helikoptera i čelična ptica se lagano i dostojanstveno podiže u topli vazduh.

Desetak milja vazdušnom linijom dalje, ninda je suženim očima motrio kako helikopter zauzima kurs na jugozapad, prema Kliftonu.

Svimer je, dakle, održao svoju reč.

I sada očekuje da i ninda ispuni svoj deo pogodbe...

*
* *

Naravno, Svimer nije čekao. Svimer je žurio da što pre i na najefikasniji način iskoristi prednost koju mu je protivnik sam dao u ruke.

Mnogo pre nego što se helikopter sa Tabasko Pitom uopšte podigao iz klanca, naizgled pust predeo je oživeo. Ljudi i vozila počeli su da se pojavljuju na najneočekivanijim mestima, pokazujući tek tako stvarnu snagu Svimerove privatne armije.

Podsećalo je to na ratne igre uobraženih generala i pukovnika na manervima čiji je cilj da pokažu kako se oprema teška mnogo miliona dolara sa uspehom može uništiti u nepristupačnim predelima, čak i kada nema pravog neprijatelja i bojeve municije.

Ninda se osmehnu na tu pomisao, ali je odmah odbaci od sebe, ispravljajući se.

»Ne... ovo sada nije igra... i oni momci tamo u svojim cevima imaju pravu municiju!«

Vrlo disciplinovano, ljudi i vozila skupljali su se po padinama koje su izvodile na najviši vrh planine Blek, istovremeno se raspoređujući tako da zaustave svakog ko bi pokušao da se probije na tu stranu. Upravo kako je ninda i predložio Svimeru: taj strm, ali vrlo pregledan predeo, bio mu je najbolja garancija da ninda više nema kud da umakne.

Sa jedne od svojih osmatračnica Svimer je svakako mogao videti usamljenu figuru koja se hitrim korakom kretala duž grebena, primičući se njegovom istočnom kraju. Kao da se pokajala što je drugu stranu planine učinila tako pristupačnom, priroda je na ovom mestu pokazala i svoje drugo lice. Oštro odsečena litica padala je u ponor ponegde dublji od sto jardi, a greben se završavao uskom kamenom gredom koja je štrčala u prazno kao da prkosi ljudima i njihovim pokušajima da je savladaju.

Tu, na toj gredi, ninda se spustio u tradicionalni položaj za meditaciju, prekrštenih nogu i pravih leđa, sa pogledom uprtim u ponor ispod sebe. Svimerov toki-voki bio mu je nadohvat ruke, ali ga on nije uključio.

Sledećih deset ili dvadeset minuta mora posvetiti sebi i ponoru koji je počinjao svega dve ili tri stope pred njim...

Ravnomerni zvuk helikoptera izgubio se u daljini, ali je do njegovih ušiju i dalje dopiralo brujanje motora vozila koja su u podnožje planine, iza njegovih leđa, dovodila nove i nove ljude naoružane do zuba.

Tamo je sada svakako već formiran lanac koji u plitkom luku obuhvata prostor od tri, tri i po milje.

Za koji trenutak, kada svi stignu, lanac će lagano krenuti naviše, nalik ribarskoj mreži koja se nemilosrdno steže oko svog plena.

Sve to više nije zanimalo nindu. Pokret Svimerovih ljudi u svakom slučaju biće bez značaja za dalji razvoj njihovog obračuna.

Njegov pogled bio je uprt niz stenovitu liticu, ali ne samo pogled. Čitavim svojim telom, prstima ruku i nogu, grudima, svakim pa i najmanjim mišićem, on je ponirao naniže, pokušavajući da postigne potpunost jedinstva sa svojom okolinom.

I to je ono što su ninde nazivale »haragei«. Kada ste jedno sa svime što vas okružuje, onda nije teško naslutiti odakle će doći opasnost, zar ne?

Deset minuta...

Živi lanac krenuo je naviše, sporo i metodično, smanjujući rastojanje između pojedinih ljudi u njemu. Uskoro će to rastojanje biti deset jardi, zatim pet, četiri...

Ninđin pogled dotakao je svaku, pa i najmanju izbočinu na

hrapavom licu stene, svaki kr-
žljavi žbun koji se svojim ko-
renom upijao u pukotine stvo-
rene erozijom. Njegovi prsti
sa sigurnošću su znali gde će
pasti i kako će se sklopiti oko
tog nesigurnog oslonca...

Još jednom, onda. Udahnuvši
vazduh, ninda sklopi oči.

Lanac se stezao oko planine,
ali sporo, veoma sporo. Svime-
ru se više nije žurilo, jer je
plen već bio u mreži...

Kao na mnogo puta uspore-
nom filmu, ninda je u mislima
ponovo prelazio put kojim će
uskoro krenuti i njegovo telo,
zadržavajući se na naročito o-
pasnim mestima, tamo gde ga
pogrešan pokret može ubiti is-
to tako sigurno kao i meci Svi-
merovih ljudi.

Možda čak i sigurnije, jer
meci se mogu i izbeći hitrim
pokretom čoveka savršenog re-
fleksa. Zakon gravitacije mno-
go je nemilosrdniji...

Dvadeset minuta. Ninda otvo-
ri oči.

Nije se morao okretati da bi
doznao koliko se stegla Svime-
rova zamka. Šum mnogih ko-
raka po neravnom tlu, zveck-
anje oružja, čak i teško disanje
ljudi zamorenih usponom do-
piralo je već dugo do njegovih
ušiju. Preostajalo im je još sa

mo stotinak jardi pre nego što
se zaustave, rame uz rame je-
dan drugom, stvarajući od mre-
že čvrsti zid od ljudskih tela,
ojačan automatskim puškama.

Ninda pogleda u nebo, ved-
ro i kristalno čisto ovde nad
planinom. Lep dan.

Lep dan za umiranje...

Sigurnim pokretom, i ne gle-
dajući, on dohvati toki-voki i
prinese ga ustima.

— Halo, Svimeru.

— Halo, nindo. Gotovo je,
zar ne?

— Da, tako izgleda. Imaš do-
bar pogled na ovo što se doga-
đa, nadam se.

— Savršen — uveravao ga je
Svimer. — Kroz moj dogled
pratim svaki tvoj pokret, iako
mi je žao što ne mogu da ti
vidim i lice. Uvek me je zani-
malo lice čoveka osuđenog na
smrt.

Ninda se osmehnu.

— Nemoj mi reći da nikada
nisi video kako se umire?

— O, mnogo puta, ali nijedan
od njih nije imao previše vre-
mena da razmišlja o onome
što će se dogoditi... Ti imaš
vremena.

— Imam, ali ne razmišljam
o tome. Neproduktivno, kako
bi rekli inženjeri.

— Da, razmišljanje tu više ne pomaže, ha-ha-ha! Lepo si mesto odabrao, moram priznati. Mogao bi se izvući jedino ako ti iznenada izrastu krila, ha-ha-ha!

— Upravo zato sam te i pozvao, Svimeru, što znam da se kraj bliži. Ne zameraš mi na radoznalosti, nadam se?

— Neee... čovek osuđen na smrt obično ima pravo na poslednju želju.

— Zašto, Svimeru?

— Zašto želim tvoju smrt? Nisam ti rekao?

— Da, ali ne verujem da je to jedini razlog. Ti nisi čovek koji nešto čini samo da bi pokazao kako je bolji od drugih...

Nekoliko trenutaka Svimer je ćutao. Ninda ih je iskoristio da sluhom još jednom proveri dokle su stigli njegovi ljudi.

Ima još deset minuta vremena. Vremena koje se može iskoristiti da dozna što više o Svimeru...

I njegovom skrovištu u Zmijskoj rupi.

— Dakle, Svimeru?

— Pa u redu, reći ću ti... proročanstvo.

— Proročanstvo?

— Da, proročanstvo. I nemoj se smeјati, boga mu! Rečeno je

da ću umreti od mača u rukama čoveka koji poznaje tajne dva sveta...

— Tvoj prorok nije bio naročito precizan — nasmeја se ninda. — Kako si zaključio da sam baš ja taj?

— Ko, do đavola, još koristi mač? To je bilo pitanje koje sam najpre postavio sebi. Ne slučajno: u poslednje vreme po Zapadnoj obali sve češće na laze mrtvace ubijene preciznim udarcima mača...

— Da, znam i ko ih je ubio. To te je dovelo na moj trag?

— To. I momci koji su tvrdili da ninde još uvek postoje. Ljudi koji poznaju tajne dva sveta, zar ne? I ti si jedan od njih, Eldridž.

— Pa, moglo bi se tako reći. Hmm, kad bolje razmislim, proročanstvo je ipak bilo u pravu...

Svimer se kreštavo nasmeја.

— Samo donekle, Eldridž, samo donekle! Ono najvažnije neće se ispuniti: ja neću umreti od tvog mača!

Sada je na nindu bio red da se nasmeје.

— Ako zaista veruješ u proročanstva, Svimeru, onda moraš znati da im se ne može umaći... I da ćeš zaista umreti od mog mača!

Po prvi put u Svimerovom glasu, ninda nasluti tračak straha.

— Ne, Eldridž. Zapovedio sam čak da mi ne donose tvoje oružje. Biće pokopano zajedno s tobom u podnožju litice na kojoj se sada nalaziš...

— Imaju li tvoji ljudi i neki glogov kolac kod sebe? Za sva ki slučaj, znaš...

— Proklet bio, Eldridž! — odjeknu glas pun besa iz zvučnika. — Sto puta proklet!

— Moj mač te plaši, zar ne? — nastavljao je ninda nemilo srdno. — Imao si prilike da ga dobro pogledaš? Zove se katan, ako nisi znao... nadam se da je tvoj dogled dovoljno jak da ga možeš dobro videti. Gledaj, Svimeru! Divno sečivo, zar ne?

Duga oštrica blesnu na suncu kada je ninda munjevitim pokretom izvukao iz korica i podigao iznad glave. Iza njegovih leđa lanac od ljudskih tela na glo zastade, iz grudi pedesetak ljudi odjeknu zajednički uzvik iznenađenja.

»Ah, Svimer ih je naučio da me se boje«, pomisli ninda zadovoljno. »Nije ni mogao drukčije, jer me se i on sam užasno plaši... To je dobro... to je vrlo dobro...«

— Dobro si ga pogledao, Svimeru? — nastavi snažnim glasom. — Samo gledaj... možda nećeš imati mnogo vremena za to kada budeš osetio njegovu oštricu...

Iz zvučnika odjeknu izobličeni krik besa. Šireći lice u osmeh, ninda skoči na noge, vraćajući katana u korice na leđima.

— Gledaj, Svimeru! — uzviknu. — Gledaj!

Ostavljajući toki-voki na tlu, on ga prekorači i nađe se na ivici ponora. Iz zvučnika i iz grla Svimerovih ljudi istovremeno odjeknu krik iznenađenja.

Smešeći se, ninda zakorači u prazno...

*
* *

Poleteo je pravo naniže, sastavljenih nogu i raširenih ruku kako bi održao uspravan položaj tela. Tačno je znao kakve sve pokrete mora činiti da bi njegov ludo opasni skok uspeo...

Posle petnaestak jardi pada, on malo skupi noge u kolena. Prsti nogu dotakoše jedva vidljivu izbočinu u steni, ali

će i ona biti dovoljna kao tačka oslonca za akrobaciju čiji je cilj bio da svoje telo oslobodi jednog dela energije pada.

Odbacivši se nogama, kao će ličnim oprugama, od kamena, ninda u vazduhu načini savršen salto, ispružajući ruke sa raširenim prstima.

Artisti na trapezu to rade će sto, ali zato oni bolje od svih znaju kakva je fantastična koordinacija potrebna za takav skok. Prsti ninde sklopiše se oko slabašne stabljike drvceta koje je gotovo horizontalno raslo iz pukotine u steni.

Znao je da taj krhki oslonac ne može izdržati njegovu težinu i zato stisak nije trajao duže od dva deseta dela sekunde. Ipak, drvo je odigralo predviđenu ulogu i na trenutak usporilo pad.

Šireći ruke i noge, ninda se grudima osloni o kamen vreo od sunca i dopusti svom telu da sklizne naniže sledećih desetak jardi. Iako je trenje usporavalo pad, brzina kretanja neprestano je rasla.

Ali samo do mesta gde su prsti desne noge napipali još jednu vidljivu izbočinu u steni. Odbacujući se od nje, ninda polete ukoso i naniže, prema

sledećem mestu koje je ranije odabrao.

Prema najopasnijem mestu, upravo zato što ga sa vrha stene nije mogao dobro videti. Tu je počinjala uska pukotina u steni, krećući se u cik-cak skoro paralelno sa tlom. Ta pukotina se dalje levo verovatno širila, ali...

Poput čeličnih klinova, prsti ninde zariše se u uski procep. Ipak, bilo je dovoljno prostora za dobar zahvat i on dopusti sebi nekoliko sekundi odmora.

Još četrdeset jardi do neravnog tla pod njegovim nogama. U slučaju da mu zapreti direktna opasnost, već odatle mogao je skočiti, računajući s tim da će ga njegova veština sačuvati od težih povreda...

Ali nije bilo potrebe za tim. Opustivši prste, on prvo polete naniže istražujući hitrim pogledom stene ispod sebe. Da, dobro je procenio; busen žilave trave ostavljao je dosta prostora da se može uhvatiti sa obe ruke i još jednom usporiti pad.

Uz tihi zvuk korenje je popuštalo, ali on nije ni računao da se tu dugo zadrži. Još svega trideset jardi...

I još jedna velika opasnost, iako ga litica više nije mogla

usmrtiti. Međutim, slomljena noga ili ruka, povređena rebra ili kičma, u krajnoj liniji, svodili bi se na isto: čim Svimer savlada prvo iznenađenje, njegovi vukovi ponovo će krenuti za njim...

Savijajući noge, ninda se od baci nogama od stene, menjajući pravac leta. Vertikalna pukotina, nalik dimnjaku, pružala se desno od njega; ako promaši njen otvor, onda...

Ne...

Ruke isturene unazad ublažiše sudar sa kamenom i ninda se čvrsto osloni leđima o njega, ispružajući skupljene noge.

Energija pada bila je potpuno utrošena i čelično telo ninde sada je mirovalo oslonjeno leđima i nogama u pukotini.

Postupkom koji svi alpinisti dobro znaju, sada se hitro spuštao. Poslednji deo prešao je novim skokom, meko se dočekavši na noge i dižući pogled naviše.

Nijedna glava još nije štrčala sa vrha stene odakle je skočio. Da li su ubeđeni da je poginuo, pa se ne žure da to proveriti, ili...?

Ipak, da!

Tri ili četiri glave pojaviše se na čistoj pozadini neba. Iz

nekoliko grla odjeknu uzbuđeni krik.

Mahnuvši im rukom, ninda potrča, zaobilazeći prepreke. Najopasniji deo ovoga puta sa vladaće za četiri ili pet sekundi; kada prvi meci polete za njim neće biti daleko od sigurnog zaklona...

Haragei je upozorio na opasnost, tako da nije ni morao da skreće pogled sa puta kojim je trčao brzinom dostupnom samo najboljim srednjoprugašima sveta, ali na glatkim stazama stadiona. Oštro je skrenuo ulevo i nestao u zaklonu stena, dok su prvi meci dizali vodoskoke prašine za njegovim petama.

Nastavio je da trči i kada je vođa Svimerovih ljudi naređio da se uzaludna paljba prekinu. Od ovog trenutka svaka sekunda biće važna, veoma važna...

Pre svega, mora se dokopati jednog od ostavljenih vozila i tako što više skratiti put do Zmijske rupe. To ne bi trebalo da bude naročito teško. Zahvaljujući smelom skoku, mnogostruko je smanjio rastojanje između sebe i podnožja planine. Ma koliko žurili, Svimerovi ljudi ne mogu stići čak ni na domet svog oružja.

Straže verovatno neće biti kod vozila, jer su izlazeći iz njih znali da im sa druge strane ne pretila nikakva opasnost. Ali, čak i ako je bude...

Ne, straže nije bilo. Ninda na trenutak zastade da pogledom odabere jedno iz gomile neuredno parkiranih vozila.

»Čak i kada žuriš, trčanje nije najbolji način kretanja«, podseti on sebe na staru japansku poslovicu, jednu od onih koje su sačinjavale njegove prve lekcije iz ninducua. Zdrav razum govorio je da treba odabrati najbrže i najpokretljivije vozilo i on je već zakoračio prema malom brzom džipu, kada ga je zaustavila nova pomisao.

Svimer je najveći deo svojih ljudi poslao na planinu i time ih na efikasan način isključio iz predstojećeg obračuna. Šta ako zaključi da je odnos snaga trenutno takav da se dalja borba ne isplati i...

I jednostavno umakne najkraćim putem, u nadi da će za metnuti svoj trag pre nego što ga ninda dostigne?

»Ne, Svimeru«, reče ninda u sebi. »Posle svega ovoga, ne mogu ti dopustiti da se tako jeftino izvučeš... i da na nekom drugom mestu ponovo sve počneš iz početka...«

U tri duga skoka ninda se nađe pored robusnog poluguse ničara na čijoj je kabini bio montiran protivavionski mitraljez. Ko zna zbog čega, Svimer je nekada nabavio to vozilo i sada ga je bacio u akciju kako bi što više svojih ljudi što pre prebacio do planinskog grebena.

Nindin pogled pozdravi dugi niz zapaljivih zrna poređanih u redeniku. Suvo se osmehnuvši, on skoči na zadnji deo vozila i obori cev mitraljeza.

Pokrećući je kao vatrogasno crevo, ninda dugim rafalima za su vozila oko sebe, pretvarajući za nekoliko sekundi mirni planinski proplanak u razbesneli pakao plamena pothranjivan gorivom iz rezervoara. Crni dim uzdigao se tako naglo u prozirni vazduh, da mu se na trenutak učinilo kako je nastupilo pomračenje sunca.

Skočivši sa vozila, on se vratio u njegovu kabinu i okrete ostavljeni ključ. Brećući, vozilo krete nizbrdo, zaobilazeći zadimljene olupine na svom putu i ostavljajući duboke tragove gusenica u travi koja je tinjala.

Nošeno svojom velikom inercijom, nezgrapno vozilo gutalo je prostor pred sobom, jer se

ninđi još uvek žurilo. Jedan helikopter odneo je Tabasko Pita i Sumiko, ali je Svimer negde u svom skrovištu mogao imati i drugu sličnu letelicu. Ako bi se odmah podigao u vazduh, izgledi da se izvuče bili bi veoma realni...

Još pola milja. Ninđa smanji brzinu poluguseničara, jer razloga za žurbu više nije bilo.

Čak i da se helikopter pojavi iz one gomile stena, neće daleko stići. Zapaljiva zrna iz mitraljeza na krovu prekinuće njegov let pre nego što dostigne visinu od stotinak stopa nad tlom...

Šta sada?

Znao je položaj pukotine u steni koja je skrivala jedan od ulaza u Svimerovu Zmijsku rupu, ali to nije morao biti jedini ulaz. Sem toga, Svimer daleko bolje od njega zna gde i kako treba postaviti sledeću zasedu.

Bez svojih vozila, ljudi ostavljeni na grebenu moći će na mesto događaja da stignu za sat, sat i po.

Malo ili mnogo vremena za ono što treba da učini?

»Nastoj da što više smanjiš broj činilaca koji bi mogli imati uticaja na ishod obračuna«, učili su ga u školi za ninđe. »U

tom slučaju, imaćeš više vreme na da se pripremiš za sve moguće varijante borbe koja je pred tobom...«

U redu, napašće odmah, bez oklevanja, i time iz igre isključiti tih pedesetak naoružanih ljudi koji sada bez sumnje trče nizbrdo po zapovesti svog tajanstvenog šefa.

Ne oklevajući, ninđa skrete vozilo prema pukotini u stenama. Odavde se već videlo da se pukotina nešto dalje pretvara u uski klanac, toliko uzan da će njegovo vozilo tuda moći da prođe samo jedva mileći.

Ili je tako bar Svimer računao, gradeći ulaz u svoju rupu... refleksi ninđe dopustiće mu da kroz pukotinu projuri brzinom od gotovo pedeset milja na sat. skraćujući tako vreme za pripremu zasede koja ga gotovo sigurno očekuje malo dalje.

Zadnji deo vozila, zanoseći se, zagreba stene na jednoj strani, ali to neće imati uticaja na kretanje vozila. Glasna škripa lima o kamen čuće se još nekoliko puta dok bude savladao jednu za drugom krivinu uskog hodnika...

HARAGEI!

Iza poslednje krivine, na samo dvadesetak jardi rastojanja,

iskrsnu prepreka, rešetka od debelih i čvrstih čeličnih šipki koja se već bližila svom donjem položaju, pokretana skrivenim elektromotorima.

Munjeviti proračun brzine kretanja poluguseničara, njegove mase i otpornosti rešetke trajao je samo delić sekunde. Njegov ishod govorio je da nema izgleda da se vozilo na vreme zaustavi i da ga mora napustiti pre nego što se sudari sa preprekom.

Kako?

Kako kada kameni zidovi sa obe strane proleću na rastojanju nedovoljnom da se u njega smesti telo čoveka?

Sastavivši pesnice nad glavom, ninda se nogama odbaci od poda kabine. Debeli lim na krovu pršte, propuštajući njegovo telo kao strelicu izbačenu iz luka.

Inercija kretanja ponese ga još nekoliko stopa napred, ali je zahuktalo vozilo jurilo mnogo brže; odbacivši se nogama o njegov zadnji deo, ninda lako skoči na kamenito tle i pri ljubi se uz bliži zid.

U uskom prostoru sudar poluguseničara sa rešetkom zvučao je kao eksplozija. Plamen iz zapaljenog rezervoara suknuo je

pravo uvis, čineći nemogućim ono što je ninda želeo da učini... *

Da se preko olupine uzvere dovoljno visoko kako bi savladao rešetku i produžio poteru za Svimerom...

Ili je to ipak moguće?

Pogled ninde skliznu duž ne oštećenog zadnjeg dela poluguseničara, preko zdrobljenog krova kabine i gornjeg dela rešetke koji se nazirao kroz plamen.

Moguće je...

Povukao se nekoliko koraka unazad, a onda potrčao dugim elastičnim skokovima, osećajući jaru na licu. Svejedno, to neće dugo trajati.

Čak i na tako kratkom putu postigao je toliko ubrzanje da nije čak ni usporio savlađujući nagib pod kojim je sada vozilo stajalo. Zatvarajući oči, on se snažno odbaci desnom nogom i njegovo telo probi plamenu zavesu, prelećući gornji deo rešetke.

Do tla nije bilo više od petnaest stopa. Dečja igra za nindu...

Ali...

Haragei je upozoravao, ali više nije bilo načina da izmeni pravac i brzinu svog skoka i

tako izbegne razjapljeno ždrelo jame koja se otvarala u tlu iza rešetke...

*
* *

Zid jame prolete pred njegovim očima, otkrivajući da mu je površina od grubog betona.

Nova Svimerova zamka. Jedna od najopasnijih do sada, jer je haragei intenzivno upozoravao da je smrt u neposrednoj blizini...

Trideset stopa leta, a onda opruženi prsti nogu dotakoše ravno betonsko dno.

Katana je već bio u rukama ninđe, izvučen u trenutku kada je shvatio da upada u novu zamku. Zateturavši se, ninda brzo povratila ravnotežu i osvrte se po mračnoj jami oko sebe.

Potpuno prazna. I suviše glatkih zidova da bi se mogao uzverati uz njih...

Ne...

Ipak, ne potpuno glatkih zidova, ali su svi ti kružni otvori, nalik kanalizacionim cevima, suviše nisko da bi mu mogli koristiti...

Šta će se sada dogoditi? Hoće li se Svimer pojaviti gore na otvoru jame sa puškom u

rukama i trijumfalnim smeškom na licu? Ili je pronašao neki efikasniji — i strašniji — način da likvidira nesrećnika koji upadne u njegovu zamku?

Jedva čujni šumovi iz otvora privukoše pažnju ninđe. U njegovoj podsvesti haragei je urlao svoju nemu opomenu...

Bešumno, sporim pokretima ninda vrati katana u korice na leđima. Za ono što mu je Svimer spremio mora naći efikasnije oružje...

Iz otvora pred njim izbi ružna pljosnata glava zvečarke, krećući se levo i desno. Šumovi za njegovim leđima i sa strane svedočili su da slični posetioци dolaze i iz drugih otvora.

Mnogo njih...

Jedna po jedna, zvečarke su izlazile iz svojih otvora, postepeno ispunjavajući prostor oko zidova. Za koji trenutak biće tu...

Ninda bešumno ispuni pluća vazduhom. Sledećih nekoliko minuta doneće mu jedno od najvećih iskušenja na koje je ikada bio stavljen...

Razdražene zmije gmizale su oko njegovih nogu, podižući glave i palcajući račvastim jezicima.

Ninda je stajao potpuno mirno, nalik mermernom kipu. Sa

mo su njegove zenice pratile svaki pokret otrovnica, vrebaujući svoj trenutak...

»Izgledi da uspem«, mislio je, »negde su oko jedan prema hiljadu... odličan odnos kada su ninde u pitanju!«

Čegrtanje zmija postalo je na trenutak tako glasno da je ispunilo uski prostor između betonskih zidova. Čudno, još niko nije dolazio da pogleda šta se dešava u toj — sada pravoj — zmijskoj rupi...

»Utoliko bolje«, mislio je ninda. »Svaki pokret razdražice zmije i navesti ih da napadnu... pre nego što budem imao vremena da proverim da li ono što utiče na kobre može umiriti i američke zvečarke...«

Tihi zvižduk ispušten kroz skupljene usne ninde privukao je pažnju zmija i one su se iznenada umirile tamo gde su se zatekle. Čak se i čegrtanje utišalo.

Nauka još uvek nije uspela da razjasni zbog čega neke melodije umirujuće deluju na otrovne gmizavce, ali je ta činjenica ljudima poznata već mnogo stotina godina. Najzad, pravo objašnjenje nikada nije ni bilo jako bitno... bitno je samo sačuvati se od zuba koji mogu doneti smrt, ostavljajući

jedva vidljiv trag na koži čoveka...

U sporom ritmu zvižduka ninde i zmije su se kretale sve sporije i sporije, sve ređe je odjekivalo čegrtanje njihovih repova. Savijene u šarena klupka, zvečarke su hladnim pogledom fiksirale izvor zvukova koji su ih umirivali.

»Još malo«, mislio je ninda. »Još nekoliko trenutaka i one će se potpuno umiriti, a njihove životne funkcije, kao u zimskom snu, biće nekoliko puta usporene. To je prilika za mene da izađem iz ove jame, ali moram biti brz, brz kao nikada. Moja brzina jeste ogromna... ali je brzina ujeda zvečarke još uvek nekoliko puta veća...«

U ruci mokroj od znoja, on oprezno okrete jednu od svojih eksplozivnih kuglica. Ne veća od dečijeg klikera, svaka od tih kuglica imala je ogromnu razornu snagu zahvaljujući eksplozivu čija bi formula donela njenom vlasniku deset miliona dolara u sitnim novčanicama ilegalnom tržištu oružja...

Kao hipnotisane, zmije su se potpuno umirile, ali je glavu i otrovne zube one najbliže od noge ninde razdvajalo samo nekoliko inča.

Sada!

Pokret ruke bio je munjevit. Kuglica polete naviše i pogodi zid na polovini njegove visine, trenutno se šireći u polu kuglu od crnožutog dima. Tutanjava eksplozije ispuni uski prostor, a oko glave ninđe zazviždaše krupni komadi betona otrgnutog iz zida.

On je čučnuo čim je kuglica poletela iz njegove ruke i sada je ispravljao zgrčene mišiće, počinjući skok koji ispružene vrhove njegovih prstiju mora doneti do neravne ivice novostvorene rupe u zidu. Pogled mu je, međutim, bio uprt naniže, u strašnu glavu zmije koja je otvarala usta, bacajući čitav prednji deo tela prema nozi obuvenoj u čizme.

Udarac vrhom prstiju smrska glavu zvečarke uz praskavi zvuk. Trenutak kasnije, ninda je čitavom težinom visio samo na levoj ruci, jer je desna skliznula sa oslonca, vukući za sobom otrgnuti komad betona, načet eksplozijom.

Ali je i to bilo dovoljno da čitavo telo ninđe izvuče do visine na kojoj ga razbesnele zmije nisu više mogle dohvatiti. Njegov pogled ponovo je bio usmeren naviše, prema ivici ja-

me nad kojom se videlo čisto plavo nebo.

Ako ništa drugo već nije, eksplozija u jami privući će Svi-merovu pažnju, iako neće biti siguran šta se u njoj odigralo sve dok sam — ili neko od njegovih ljudi — ne dođe do ivice da zaviri u tamu...

S nadom da se to neće dogoditi bar u narednih tridesetak sekundi, ninda se uhvati i drugom rukom za ivicu i sporo, vrlo sporo, uspe da zgrči svoje telo u plitkom udubljenju stvorenom eksplozijom. Oslanjao se samo vrhovima prstiju ruku i nogu, savijen kao luk, odmeravajući pogledom rastojanje koje ga je još delilo od ivice jame.

Ne preveliko. U normalnim okolnostima.

Samo što ovo nisu bile normalne okolnosti. Gotovo punih šesnaest sati bio je neprestano u pokretu, neprestano na oprezu. Čak i njegova ogromna energija imala je svoje granice...

A on se toj granici opasno približio. Suviše.

Ipak...

Nekoliko trenutaka koncentracije, zatim otvaranje čitavim telom prema okolini u traga-

nju za nekim znakom opasnosti.

Još uvek ništa...

Odbacivši se nogama, on u elegantnom skoku dohvati ivicu jame i bez napora se izvuče iz nje, otkotrljavši se dalje od rešetke uz koju je dogorevao poluguseničar.

I još uvek nikakvog znaka od Svimera i njegovih ljudi! Čudno...

Postoj li možda neki tajni prolaz kroz koji se Svimer ipak izvukao izbegavajući obračun sa nindom?

Ili negde u dubini svoje jazbine strpljivo čeka da tvrdo-glavi i uporni gonilac konačno upadne u zamku iz koje neće moći da se izvuče?

Opružen po neravnom kame nitom tlu, ninda je posmatrao deo klanca koji se sada otvarao pred njim. Jasno su se videli tragovi koji su pokazivali gde je prolaz proširivan da bi mogao propustiti i veća vozila, a tamo, nešto dalje, nazirao se kameni svod u koji je staza strmo padala.

Prolaz koji će ga odvesti do Svimera?

Ili samo mamac koji treba da ga uvede u novu zamku?

Postojao je samo jedan način da se to proverí. Ispunivši plu

ća vazduhom, ninda se uspravi i sigurnim korakom pođe dalje, ruku opuštenih niz telo. Ta opuštenost mogla je prevariti samo onoga ko zaista ne zna ništa o nindama...

Da, prolaz se naglo gubio pod kamenim svodom, ali još uvek dovoljno širok i visok i za najveća vozila. Ninda zastade na početku glatke betonske staze koja je strmo padala naniže, u tamu.

Haragei je na ovom mestu bio suvišan. Svaki detalj tu je upozoravao na opasnost koja vreba iz mraka...

Ninda pogledom odmeri visinu kamenih zidova oko sebe. Kao u jami sa zmijama malčas, ni odavde neće moći da se izvuče jednim skokom ako to bude potrebno.

Lice mu na trenutak osvetli osmeh.

Vrlo jednostavna situacija, jer više nema nikakve alternative. Morao je napred i samo napred...

*
* *

Osvetljeni pravougaonik za njegovim leđima postajao je sve manji, jer se i Svimerov po

dzemni hodnik spuštao sve niže. Tama mu, međutim, nije smetala; tama je uvek bila najbolji prijatelj nindži...

Sto jardi od ulaza koji se sada pretvorio samo u usku svetlu prugu. A haragei je upozoravao da je opasnost sve bliže...

Vrata od teškog drveta, ojačana čeličnim šipkama, iskrснуše iz tame na desnom zidu hodnika. Nindža dotače bravu.

Zatvorena...

Što ne znači da se neće otvoriti kada im jednom okrene leđa...

Oslanjajući se na haragei, on ravnomernim korakom produži dalje u mrak, ali nije morao daleko da hoda.

Svimer je, izgleda, bio zaljubljen u rešetke od teških čeličnih šipki. Prepreka potpuno ista kao ona koja ga je zaustavila u poluguseničaru sada je zatvarala dalji prolaz hodnikom.

»To je to«, pomisli nindža dirujući vrhovima pristiju hladni čelik. »Svimerov plan sada je jasan: želi da me zadrži dok njegovi ljudi ne pristignu... Bez obzira da li će oni uspeti da me savladaju ili ne, on smatra da je siguran iza ove rešetke. Videćemo...«

Eksplzivne kuglice smeštene u ležište rešetke ukloniće prepreku ispred njega. Kratak proračun pokazao je da je količina eksploziva kojom raspolaže upravo dovoljna za to.

Pod uslovima da kuglice budu postavljene na pravo mesto... i eksplodiraju u istom trenutku...

Postojao je način da se to postigne. Vrlo opasan, jer on neće imati vremena da se dovoljno udalji od centra eksplozije.

Ne oklevajući ni trenutka, on četiri od pet preostalih kuglica rasporedi po betonskom žljebu poda u koji je ulazio do nji deo rešetke. Poslednja kuglica ostade mu u ruci; ona će poslužiti kao detonator i izazvati eksploziju ostalih.

Jedini zaklon koji mu je mogao poslužiti nalazio se u vratima kraj kojih je prošao. Zastavši pored njih, nindža podiže ruku sa kuglicom.

I ukoči se.

Sa druge strane vrata doprešum koji nije uspeo odmah da identifikuje. Uz glasnu škripu, vrata počеше da se otvaraju.

Jednim skokom nindža se nađe na suprotnoj strani hodnika, leđima oslonjen o zid. Eksplozivna kuglica već je pono-

vo bila u svom skrovištu ispod opasača, a njegovi prsti sklapani su se oko drške katana.

Znao je ko će biti njegov sledeći protivnik pre nego što mu je do nozdrva dopro karakteristični oštar miris. Lagano je izvukao katana iz korica, jer razloga za žurbu nije bilo. Iza otvorenih vrata videla se još jedna rešetka; borba će početi tek kada i ona bude podignuta.

Snazni reflektor blesnu iz vešto skrivenog otvora u tavanici, na trenutak zaslepljujući nindžu. Obarajući trepavice, on izbeže mlaz bleštavo bele svetlosti uperen pravo u njegovo lice.

Pod kamenim svodom začu se karakteristično pucketanje. Tu negde nalazio se kamuflirani zvučnik iz kojeg će za koji trenutak dopreti poznat glas...

— Halo, nindžo — reče Svimer. — Čestitam!

— Na čemu, Svimeru? Ono što si video nije bilo ništa naročito. Mislio sam da si lukaviji.

— Na onom fantstičnom skoku, nindžo. Priznajem da si me iznenadio, tako da još uvek ne znam kako si to izveo. Ali ne mari; sve je ostalo zabeleženo na video-kaseti, tako da ću mo-

ći na miru da analiziram svaki detalj kada završim s tobom...

— Ako završiš sa mnom, Svimeru. Odnosno, ako ja ne završim s tobom.

— Ha-ha-ha! Čoveče, ti ne shvataš da te konačno imam onde gde sam želeo: usred moje jazbine!

— Nazvao sam ovo mesto Zmijska rupa, Svimeru, i nisam pogrešio... od svih životinja ti me najviše podsećaš na gmizavca koji se kukavički krije u travi i podiže svoju odvrtnu glavu samo da bi napao iznenada, sa leđa!

— Gle, gle! Kao da pomalo gubiš nerve, nindžo. Da li si dobro pogledao kroz rešetku na vratima ispred kojih stojiš?

— Nije potrebno. Znam šta se nalazi iza nje.

— Utoliko bolje, utoliko bolje! Osećam da ću uskoro snimiti još jednu kasetu u kojoj ću dugo moći da uživam... bez obzira što ćeš ti verovatno i ovoga puta pobediti, nindžo!

— Tačno. A onda dolazim po tebe.

— Kuda? Rešetka pred tobom je suviše čvrsta da bi je mogao razbiti. A moji ljudi za tvoriće ulaz u klanac za manje od deset minuta. U klopci si, nindžo, vreme je da to priznaš...

Ninda sleže ramenima, podižući vrh katana na ironičan po zdrav.

— Ako tako misliš, onda podigni rešetku, Svimeru, i pušti svoje životinje da izađu. Ja sam spreman.

— Samo trenutak. Potrebno mi je više svetlosti da bih bolje video šta se događa... tako. Pazi, dižem rešetku, nindo!

Još jedan reflektor blesnu pod tavanicom, ukrštajući snop svoje svetlosti sa prvim. Sa smehom Svimera sada se sve glasnije mešalo gnevno mumlanje dve ogromne zveri koje su moćnim šapama tresle rešetku kao da žele da je izvale iz zida i bace se na čoveka koji tako mirno stoji pred njima.

Grizli, sivi medven Stenovitih planina, jedna je od prvih žrtava vatrenog oružja koje su beli ljudi doneli u ove oblasti, ali i jedna od retkih zveri čiji se rod može pohvaliti da je koža svakog ubijenog grizlija bila naplaćena glavom jednog do zuba naoružanog lovca. Retki su ljudi kojima je, čak i sa najsavremenijom puškom u rukama, uspelo da potpuno sami sa vladaju grizlija...

A iza rešetke su bile dve zveri, čiji je svaki pokret odavao da su željne krvi...

Nevidljivi motor zazuja i rešetka počne da se diže. Jezivo zaurlavši, dve zveri spustiše se na sve četiri šape, gurajući njuške u tek stvoreni otvor i nastojeći da se što pre dočepaju čoveka čiji ih je miris izazivao.

Ninda je, sa mačem u rukama, strpljivo čekao svoj trenutak, ponavljajući u mislima sve ono što je ikada čuo o načinu na koji se bori najopasnija zver američkog kontinenta. U jednome su se svi slagali grizli je snažniji i brži od svakog čoveka...

Sada!

Dugim skokom ninda se stvorila na dva koraka od rešetke i katana blesnu na svelosti. Oštro sečivo fijuknu kroz vazduh pred iskeženim čeljustima zveri.

Oba grizlija povukli su glave iza rešetke munjevitom brzinom, izbegavajući dodir sečiva. Divlje su zaurlali, ali nisu ponovo nasrnuli u uski prolaz, vesni da ih čovek sa mačem u ruci još uvek lako može zadržati.

Ali se rešetka dizala sve više i više, šireći prostor za napad životinja. Pokazujući neslućenu inteligenciju, sada su one strpljivo čekale svoj trenutak...

Ipak, ne tako strpljivo. Zver koja je izgledala mlađa od dru

ge, sive dlake i njuške pune oži ljaka, nasrnula je ispod još uvek nedovoljno podignute rešetke, zamahujući šapom čiji je jedan udarac mogao da istrgne ljudsku nogu iz njenog zgloba.

Ninđa je uzvratio kratkim i preciznim udarcem koji bi glatko odsekao ispruženu šapu da je životinja nije munjevito povukla. Čak i ovako, oštrica mača ostavila je u krznu dugu, plitku brazgotinu iz koje je brižnula krv jakog mirisa.

— Bravo! — dopre iz zvučnika oduševljenje Svimerov glas.
— Bravo, Eldridž!

Trenutak kasnije rešetka se podigla do kraja, ali su sada i medvedi postali oprezniji, svesni činjenice da čovek pred njima ne samo što ima pouzdanu oružje u ruci, već da na nje ga nimalo ne utiče osećanje koje je do sada uvek bilo njihov saveznik...

Strah.

Prigušeno mumlajući i mašući glavom s jedne strane na drugu, grizli su izgledali kao par boraca koji se dogovara kako da zajednički krenu u napad. Ma kako to neverovatno zvučalo, kada su zaista krenuli, delovali su kao dobro uvežban

par gladijatora, svestan svih svojih prednosti i nedostataka.

I prednosti i nedostataka protivnika...

Mlađi medved prvi je poleteo kroz vrata, podižući se na zadnje noge, široko razjapljenih čeljusti u koje bi gotovo mogla stati ljudska glava. Smrtonosna oštrica ninđe bila je već spremna na udarac koji će probiti srce zveri i...

Ne. Dugim skokom ninđa se ukloni u stranu, zadajući udarac iskosa i odozdo, svestan da više ni sama smrt ne može zadržati masu od tri stotine funti kostiju i mišića koja se kao lavina sručila na njega.

Vrh mača probi debelu kožu i sloj mišića i sala na grudima grizlija, ali je ninđa bio predaleko da bi dosegnuo do srca. Kao da ne oseća bol, životinja naglo promeni pravac kretanja i slepo pođe za oštricom sa koje je kapala gusta krv.

Kao da čeka samo taj trenutak, drugi medved se baci u napad ninđi sa boka. Jedna ogromna šapa polete naniže, spremna da smrska krhku ljudsku lobanju kao ljusku od jajeta.

Međutim, pokret kojim je ninđa istrigao mač iz tela životinje nije bio sam sebi cilj; krećući se brže od munje, vrh ka-

tana pronađe uski prorez desnog oka drugog grizlija i sjuri mu se u mozak, donoseći trenu tnu smrt.

Ali je snažno telo odbijalo da to prihvati; teturajući se na već ukočenim zadnjim nogama, grizli je širio šape da uhvati svog ubicu u poslednji, smrtonosni zagrljaj.

Lak poput pera ninda odskoči unazad, izbegavajući istovremeno i novi napad prve životinje. Duboka rana u grudima na trenutak je usporila njene pokrete i dala Lesliju vremena da čvrsto stisne dršku katane obe ma rukama, izdigne se na prste nogu i zada strahovit udarac odozgo naniže.

Raskoljene lobanje, ogromna zver se sruči na beton, obilato ga zalivajući smesom krvi i mozga. Moćni udovi obe životinje još uvek su se refleksno trzali kao da poslednjim iskricama života žele da pokažu čoveku kako borba još nije završena.

Oprezno zaobilazeći oštre kandže koje su grebale po vazduhu, Lesli se povuče do mračnog prolaza u medveđu jazbinu. Snop reflektora pratio ga je kao ljubomorno oko. Negde u ovom podzemnom komplek-

su, ispred televizijskog ekrana, Svimer se bez sumnje naslađivao krvavim prizorom.

Ninda nekoliko puta duboko udahnu vazduh, obogaćujući krv kiseonikom i pomažući joj da se što brže oslobodi otrovnih materija koje je umor stvorio u njegovom telu.

Podigao je pogled prema nevidljivoj kameri i široko se osmehnuo.

— Gledaj dobro, Svimeru! — uzviknu. — Gledaj dobro! Divan prizor, zar ne? Krv, na sve strane krv... Uživaj, Svimeru, jer ovo je jedna od poslednjih stvari koje ćeš još videti!

Prebacivši mač u levu ruku, ninda prstima desne potraži i nađe eksplozivnu kuglicu. Zavitlao je prema prepreci u hodniku, čak i ne pokušavajući da se koncentriše, da zadrži dah ili pogleda u pravcu svoje mete.

Pet eksplozija odjeknulo je gotovo istovremeno, ispunjavajući čitav hodnik zagušljivim dimom. Kroz vazduh zazviždaše komadi čelika i betona, otrgnuti sa rešetke i iz poda.

Na tavanici, snažni reflektori zatreperiše i ugasiše se. Zvuk čnik još jednom zapucketa i Le

sliju se učini da je u posljednjem trenutku iz njega dopro krik Svimerovog straha...

*
* *

Sa krvavim mačem u ruci, ninda je gutao prostor pred sobom kao da se usred dana kreće širokom gradskom avenijom. Uostalom, posle rešetke raznete eksplozivom, pred njim se nije pojavila nijedna prepreka, a haragei nije ukazivao da je opasnost u blizini.

Podzemni hodnik završavao se pedesetak jardi dalje i desetak jardi niže u prostranoj podzemnoj garaži osvetljenoj hladnim neonskim svetiljkama pričvršćenim za neravnine prirodnog svoda pećine za koju ni su znali ni najobavešteniji speleolozi Amerike.

Samo dva vozila mirovala su u blizini vrata lifta, iako su tragovi ulja po betonskom podu svedočili da je garaža često ispunjena do poslednjeg mesta.

Otvorena vrata lifta mamila su toplom žutom svetlošću koja se izlivala iz kabine.

— Suviše očigledna zamka, Svimeru — reče Leslie tihim glasom, za sebe. — Međutim,

ako ne postoji nikakav drugi put, onda...

Drugi put nije postojao. Jedan jedini pogled bio je dovoljan da se uveri u to.

Neka skrivena kamera verovatno je i na ovom mestu pratila svaki njegov pokret i oklevanje može biti pogrešno protumačeno kao strah. Noseći uspravno pred sobom krvavi mač, ninda odmerenim korakom pođe prema vratima lifta.

Na zidu kabine bila su ugrađena samo tri dugmeta. Kratko razmislivši, ninda pritisnu srednje.

Ništa. Lift ostade nepomičan.

»Sad bar znam da postoji još jedan nivo ispod mene«, zaključio Leslie. »Da vidimo: gore ili dole?«

Zver saterana u svoju jazbinu instinktivno će potražiti drugi izlaz. Malo je verovatno da je drugi izlaz Svimerove Zmijске rupe još niže pod površinom zemlje. Prema tome...

Pritiskom na najviše dugme, ninda pokrenu lift. Njegov put nije trajalo dugo. Svega nekoliko sekundi kasnije kabina se uz lak potres zaustavi i vrata se automatski otvoriše.

Jednim dugim pogledom ninda pređe preko velike sale uređene kao čudna mešavina bi-

roa uspešnog poslovnog čoveka i štaba neke krupne vojne jedinice.

Iza staklene pregrade u dnu sale bešumno su tekle reke hartije sa teleprinteru, obrtali se diskovi sa magnetnim trakama velikog kompjutera. Na drugom zidu, levo od ninđe, visila je detaljna karta Novog Meksika unakažena oznakama u raznim bojama. Dva reda prostih drvenih stolica ispred nje svedočila su da je tu skoro razrađivan osetljiv ratni plan...

To nije bilo sve, naravno, ali je ninđa svu svoju pažnju morao posvetiti čoveku koji je mirno sedeo u jednoj od udobnih kožnih fotelja razbacanih oko niskog stočića na točkovi-ma, punog kristalnih posuda sa pićem.

Niskog rasta, ali neobično širokih ramena, čovek istočnjačkih crta lica bio je obučen u jednostavnu odeću vojničkog kroja, ali bez ikakvog vidljivog oružja kod sebe.

Sem ako se u oružje ne računa poluispraznjena čaša sa viskijem koju je obrtao među dugim, nervoznim prstima.

Dva crna oka pažljivo su proučavala lice ninđe. U njima nije bilo straha...

— Sedite, Eldridž — reče on mekim glasom, bez ikakvog akcenta. — Vreme oružja je prošlo, moj gospodar želi da sada razgovaramo...

— Bojim se da je za to sada prekasno — reče. — Tvoj gospodar mora umreti, Kie Van To. Naravno, ako govorimo o istom čoveku. O Svimeru?

— Da, moj gospodar je dozvolio da ga ovde tako nazivaju. Ponosi se svojim podvigom, znate...

— Podvig dostojan poštovanja, zaista. Dugo će se pričati o tome i kada Svimer umre.

— Svakako, ali moj gospodar još neće umreti, Eldridž.

— Tvoja odanost je dirljiva, To, ali neće izmeniti moju odluku. Gde je Svimer?

— Od mene to nećete doznati, Eldridž. Zbog čega ne želite da saslušate njegovu ponudu?

— On više nema šta da mi ponudi, To. Gde je?

— Naložio mi je da vas podsetim kako je bio veoma velikodušan kada se radilo o životima vaših prijatelja.

Iako je neprestano motrio svaki pokret Vijetnamca, ninđa je proučavao i detalje prošlosti oko sebe, tražeći znake opasnosti. Nije ih tamo bilo;

jedini smer na koji je haragei upozoravao bio je smer fotelje u kojoj je sedeo Kie Van To...

Šireći usne u osmeh, ninda načini nekoliko koraka bliže.

— Velikodušnost nema nikakve veze sa tim, To. U pitanju je bila jednostavna trampa: životi mojih prijatelja za priliku da me se njegovi ljudi dočepaju. Oni u tome nisu uspešli i ja ništa više ne dugujem Svimeru...

U dubokim tamnim očima na trenutak blesnu plamičak... gneva?

— Moj gospodar je očekivao takav odgovor, Eldridž. U tom slučaju, moram vas obavestiti da se on više ne nalazi ovde. Otišao je čim se završila borba sa grizli medvedima...

— Zaista?

— To je istina, Eldridž.

— Ti znaš da sam ja ninda, To?

— Svestan sam te činjenice, ali ona kod mene ne izaziva strah koji ste svakako očekivali, Eldridž...

— Nisam to rekao da bih te zaplašio, mladiću — osmehnu se ninda. — Zbog nečeg drugog: svaki ninda obučen je da razlikuje istinu od neistine bolje nego svaki detektor laži. A

ti mi maločas nisi rekao istinu, To!

Nijedna crta se ne pomeri na licu Kie Van Toa, sem što u očima još jednom blesnu onaj upozoravajući plamičak.

Lesli načini još jedan korak prema njemu.

— Gde je on, To? Ne zaboravi da poznajem hiljadu načina da izvučem istinu iz tebe!

— To znam, ali je za sve te načine potrebno vreme, a vi ga nemate, Eldridž. Naši ljudi uskoro će stići do ovog mesta

— Samo do garaže ispod nas — ispravi ga ninda hladno. — Dalje ne mogu jer se lift nalazi na ovom nivou. Svimer je to lukavo smislio; verovao je da je bezbedniji ako se liftom može upravljati samo iz ove sale. Sada verovatno žali zbog toga. Gde, To?

Ovoga puta plamičak u očima nije nestao, već se pretvorio u plamen koji je Toov pogled učinio neprozirnim. Vijetnamac se lagano podigao iz fotelje, protežući snažne ruke; u poređenju sa gornjim delom njegovog tela, noge su mu izgledale smešno kratke i slabe.

— Najzad smo ipak došli do istine — osmehnu se ninda pažljivo motreći svaki Toov pokret.

Vijetnamac je ćutao. Oči su mu bile prazne, dva kamička boje sedefa sa kojih je potpuno nestalo tamnih zenica...

»Drogiran!«, zaključio iznenađeno ninda. »I to jednim od onih malo poznatih sredstava koja od najveće kukavice čine heroja... U ovakvom stanju. To će pokušavati da me ubije sve dok u njegovom telu tinja i najmanje iskra života...«

Nepomičnog lica, Vijetnamac je koračao prema nindi. Još samo pet koraka, četiri, tri...

Munjevit pokret desne ruke ninde. Oštrica katana fijuknu kroz vazduh...

I promaši!

Dugimi skokom ninda se ukloni sa putanje čoveka koji je slepo jurnuo na njega neshvatljivom brzinom. Jer, potrebna je zaista izuzetno velika brzina da čovek izbegne udarac katana...

»Droga koju je uzeo ubrzava njegovo subjektivno vreme«, mislio je ninda. »Sa dovoljnom količinom tog đubreta može se proživeti čitav život za nekoliko sati objektivnog vremena... samo što posle toga dolazi užasna smrt...«

Kao vihor na dve noge, Kie Van To se obrte u mestu i pođe u novi napad. Između prs-

tiju desne ruke sada blesnu tanka oštrica brijača izvučena munjevitom brzinom iz svog skrovišta.

»Naravno, njemu sada čak i moji pokreti izgledaju usporeno«, mislio je ninda, dočekujući napad podignutom oštricom mača. »Opasan je, užasno opasan... i fanatično odan Svimeru...«

Uz visok, zvonak ton, sečivo britve odbi se od mača, raspajući blede iskre oko sebe. Nepomičnog lica, To produži svoj napad.

Brzina kojom se njegovo telo kretalo, silina zaleta i dobro postavljena oštrica mača završili su borbu u magnovenju...

Brijač ostavi dubok trag u mišićima levog ramena ninde; nenaoružana ruka Vijetnamca zari nokte duboko u drugo rame, ali je to bilo sve.

Vrat Kie Van Toa naleteo je na vodoravno postavljeno sečivo katana koje je ninda čvrsto stezao obema rukama. Odvajajući se od patrljka iz kojeg je šikljala krv, glava tupotresnu o pod iza još uvek uspravljenog tela čije su kratke noge refleksno načinile još jedan korak napred.

Smrt Kie Van Toa kao da je bila signal za nekog nevidljivog posmatrača... u času kada su njegova mrtva leđa dotakla već krvavi pod, sva svetla u sali se pogasiše ostavljajući nindū u mrklom mraku!

Lesli se nasmeja, visokim, prodornim glasom koji je ulivao strah svojom hladnoćom.

— Od mene se ne možeš sakriti u mraku, Svimeru! — vikao je. — Budi spreman... dolazim po tvoj život!

*
* *

Potpuno miran na mestu gde se zatekao, ninda je osetljivim čulima istraživao prostor oko sebe.

Da...

U ovoj podzemnoj prostoriji vazduh je strujao na veštački, neprirodan način, ali su zakoni tog strujanja vrlo brzo rekli nindi sve što je želeo da dozna.

Tamo, na levom zidu prostorije nalazi se još jedan prolaz iz kojeg dopire nešto topliji vazduh...

Sa mačem u ruci Lesli počeo bešumno da se približava zidu. Strujanje vazduha posta-

jalo je sve uočljivije, iako je sada već mogao zaključiti da dopire iz nekog uskog otvora...

Recimo, kroz loše zatvorena vrata.

Vrh katana u mrklom mraku počeo da opipava zid ispod velike karte, da bi trenutak kasnije bez otpora prošao dalje. Vrata su bila tu.

Jednim zamahom mača, ninda otvori sebi prolaz i pohita uskim hodnikom u koji je odnekud dopiralo malo svetlosti. Da... tamo, na njegovom kraju, okrugla, svetla mrlja...

Spiralne stepenice od čelika na kraju hodnika još su treperile od nečijih koraka kada ih je dotakao rukom. Na njihovom vrhu, tridesetak stopa nad njegovom glavom, jedna senka na trenutak zakloni dnevnu svetlost koja je osvetljavala stepenice.

Svimer je blizu, ali pokušava da pobegne. Takav stari lisac sebi je svakako obezbedio i drugi izlaz za slučaj velike opasnosti, a to znači...

A to znači da ne sme dopustiti da mu predaleko izmakne!

Odlučnim pokretom ninda za korači na prvi stepenik, napinjući snažne mišiće da bi što brže prošao i tu novu prepre-

ku. Prvi skok naviše, za njim drugi, treći...

Nešto začangrlja niz stepenice i on se instinktivno približi uz ogradu, podižući mač. Zar je moguće da ga haragei nije na vreme upozorio na tu novu opasnost, na...

Zapravo, opasnosti po nindžu nije bilo. Gusta bela magla koja se razlila iz dimne kutije predstavljala je neugodnost utoliko što se nije smeo poveriti svom vidu da ga dalje vodi uz stepenice. Usporila ga je za dve ili tri sekunde, ne više...

Ali su dve sekunde užasno duge kada se radi o životu i smrti i Svimer je to dobro znao. Nindži je preostalo još desetak jardi do vrha stepenica kada je negde u blizini praskavo proradio motor automobila.

Jednim skokom nindža izlete na kratku stenovitu zaravan, sa koje se, između dve stene, moglo skočiti dole, do vozila skrivenog ko zna kada da bi jednog dana moglo poslužiti Svimeru za bekstvo iz njegove jazbine...

Stisnuvši zube, nindža napipala šuriken pod svojim opasačem, ali je nova dimna kutija već stvorila gustu zavesu između

njega i džipa koji je nestajao u zaklonu stena. Mišići nindže instinktivno se napeše, željni potere. Bio je potreban svesni napor volje da se uzdrži od skoka za koji mu je razum govorio da nema više nikakvog smisla.

Nijedan čovek, ma kako brz, ne može stići džip na travnatom terenu gde ga je Leslie nekoliko sekundi kasnije ugledao, rasterujući belu maglu pred svojim očima. Za volanom, po malo zguren, sedeo je čovek potpuno celave glave i upadljivo velikih ušiju.

Stotinu jardi daleko... već sto dvadeset... predaleko... predaleko...

Kao naglo opuštena tetiva iz luka, telo nindže klonu na kamen. Ispušten iz ruke, njegov mač tužno zazveča...

Brujanje džipa, sve dalje i dalje od njega, podsećalo je na podrugljiv smeh. Svimer je i ovoga puta umakao, a on mu nije video čak ni lice...

Čak ni lice...

»Koliko prolivene krvi«, mislio je. »Krv Svimerovih ljudi... moje krvi... krvi Tabasko Pita, pa čak i onih nerazumnih životinja u podzemnom hodniku... i sve to uzalud...

uzalud... Iz nekog novog skrovišta, nove Zmijske rupe, Svimer će uskoro ponovo početi da pokreće poslušne pione i uz njihovu pomoć plete mrežu oko mene i mojih prijatelja: Samo što će sada biti stotinu, hiljada puta oprezniji... i opasniji...»

Sunce se bližilo zalasku i ledeni vetar sa planine svojim prvim dahom dotače leđa ninde mokra od znoja. On se strese i podiže pogled prema suncu.

Ali...

Šta je to, tamo na zapadu, što zraci sunca boje krvavocrvenom svetlošću?

Helikopter?

Letelica koja stiže na Svimerov poziv da bi ga što pre uklonila sa opasnog mesta?

Ili...?

Zanjihavši se u vazduhu, letelica promeni smer, obrušavajući se prema nekom cilju pod sobom. Ispod trupa pojaviše se sivi oblačići koje je vetar brzo odnosio.

— On puca! — reče ninda glasno. — On puca... ali na koga?

Odgovor na to nije bilo teško naslutiti. Svimerov džip bio je jedini cilj na toj strani,

a onaj ko puca na Svimera mora biti njegov prijatelj...

— Sumiko! — uzviknu ninda skačući na noge i grabeći katana sa zemlje. — To je Sumiko! Vratila se... vratila se da mi pomogne!

Po ko zna koji put on natera svoje telo da se kreće brzinom nedostupnom običnim ljudima, prkoseći umoru i rani na ramenu koja je uporno krvarila. Skakao je sa stene na stenu, kao divokoza, neprestano držeći na oku čeličnu pticu koja je sada, nalik kopcju, šestarila nad džipom, primoravajući ga da se vrati natrag, prema stenama.

»Kao kobac i miš«, trijumfalno pomisli Lesli. »Kao kobac i miš!«

I pored sve njegove brzine, stigao je do drugog kraja gomile stena tek kada se motor helikoptera utišao i čelična ptica ostala da lebdi na nekoliko stopa iznad tla, spremna da se svakog trenutka ponovo vine u vazduh.

»Šta se dogodilo?«, pomisli on uznemireno. »Ubila ga je? Ili joj je... umakao?«

Ovo drugo, naravno. Gotovo je upao u uski prolaz među kamenim gromadama, sličan

onome koji je pre mnogo sati savladao poluguseničarom. Ovaj klanac bio je, međutim, mnogo kraći, a prolaz u podzemlje sprečavali su vešto kamuflirana dvostruka čelična vrata.

— Les! — dopre glas devojke kroz brujanje motora. — Les... tamo je nestao!

On rukom dade znak da zna. Proturivši glavu na vrata tako da joj je vetar zamrsio dugu kosu preko lica, Sumiko nešto ponovo reče.

— Šta?

— Pit... lekari... sve u redu...

— Pit je u redu?

Ona nekoliko puta užurbano zaklima glavom, sklanjajući kosu sa lica na kojem je lebdeo osmeh.

Sasvim na drugom kraju Zmijske rupe, tamo gde je Lesli ušao u Svimerovo skrovište, odjeknu potmula eksplozija.

Neki novi način napada, ili...?

Lice mu osvetli osmeh. Naravno, Svimerovi ljudi miniraju rešetku kako bi uspeali da uđu u Zmijsku rupu!

Govoreći jezikom znakova koji su oboje savršeno poznavali, on žurno objasni devojci šta sada treba da učini, a onda se okrete i potrča natrag, putem kojim je i došao.

Helikopter progrme nisko nad njegovom glavom, postepeno povećavajući visinu. Malo potom buku motora nadjačашe rafali iz dvostruke mitraljeske cevi postavljene pod trupom.

U trku je imao vremena da samo dva ili tri puta baci pogled na ono što se tamo zbivalo. Više nije bilo ni potrebno, jer nijedan pucanj nije odgovorio na drski napad Sumiko.

Štaviše, polje se ispuni figuricama u uniformama zaštitne boje koje su, glavom bez obzira, hrlile prema najbližem zaklonu šume. Helikopter je grmeo nad njima, skrećući tamo i amo, kao ovčarski pas koji u krdo sateruje neposlušne ovce...

Dobro... vrlo dobro... to znači da on sada svu svoju pažnju može posvetiti poteri za Svimerom.

Zapravo, sve je bilo svršeno... ono što je ostalo da učini bila je obična formalnost... uprkos umoru koji mu sve češće muti pogled, a to se nije dogodilo dugo, vrlo dugo...

Od onog dana kada ga je se nsei Tanaka naterao da bez preda ha trči do vrha planine Sagai i natrag, odredivši mu za

to vreme koje mu se isprva učinilo nemoguće kratkim. Sti gao je, ipak, punu sekundu ra nije, i sručio se Tanaki pred noge tresući se čitavim telom.

Ne, stari učitelj ga nije ni tada ostavio na miru.

»Sad kad je tvoje telo tako slabo«, rekao je podrugljivo, »možda će tvoj duh uspeti da se oslobodi njegovih okova i početi da uviđa ono što je očigledno...«

Zbog čega mu je to Tanaka prebacivao? Ah, da!

Grupa mladića, Japanaca, starijih pitomaca škole ninducua, zabavljala se loveći zečeve golim rukama na padini planine. Lesli i Tanaka su ih posmatrali, ali je učitelj primećio da mladićeve misli lutaju na drugu stranu. Dogodilo se nešto što on nije zapazio odmah, a Tanaka je želeo objašnjenje tog događaja, i to odmah...

Tačno... zec sateran u bezizlazan položaj, tako se snažno zaletio među noge jednom od mladića da ga je teže povredio, osvojivši time svoju slobodu...

Čudno, zašto baš sada uspomena na taj događaj?

Osmehnuvši se sam sebi, ninda naglo uspori trk. Naravno...

Njegova podsvest, i sama uobličena u školi ninducua, upozoravala ga je da neoprezno hrli u času kada treba postupiti promišljeno. Zec, oličenje bezazlene životinje, povredio je lovca mnogo puta snažnijeg od sebe; i Svimer, sateran u ugao, uvek može izvesti sličan podvig...

Ne, ono što je stajalo pred njim nije bila obična formalnost i lako se može dogoditi da sve sposobnosti ninde još jednom budu stavljene na težak ispit.

Mahnuvši rukom devojci koja je sada sa bezbedne visine pratila šta se događa među stenama, on lako uskoči u otvor niz koji su vodile spiralne stepenice.

Naravno, znao je gde će naći Svimera. I razum i osećaji potvrđivali su taj zaključak...

*

* *

Velika sala bila je prazna i tiha kada je protrčao kroz nju. Čak je i krv prestala da teče iz presečenog vrata Kie Van Toa, tako da se nigde nije mogao zapaziti nikakav pokret.

Još jednom se osvrnuvši oko sebe, ninda zatvori vrata lifta i bez oklevanja pritisnu najniže postavljeno dugme.

Svimer će biti tu, u najskrovitijem delu svoje jazbine. Da li je taj deo podzemnog kompleksa posebno pripremljen za odbranu? Hoće li tamo biti još smrtonosnih zamki?

Ono što je do sada naučio govorilo je suprotno; Svimer se suviše oslanjao na nepristupačne prilaze centru svojih operacija. Kada su prepreke na tom putu konačno bile savladane, nije mu preostalo ništa drugo sem da pobegne, žrtvujući pri tom Kie Van Toa, svog najbližeg saradnika.

Ni dole, na najnižem nivou, dakle, neće biti mnogo novih opasnosti...

Ovoga puta ninda ugasi svetlo u kabini pre nego što je otvorio njena vrata.

Nepotrebno, jer time ništa nije dobio. Prostor ispred samih vrata bio je okupan zaslepljujućom svetlošću iz neonske cevi, postavljene vertikalno na kamenom zidu.

Kamene ploče bile su i pod njegovim nogama, gradeći stepenice koje su se strmo spuštale do površine podzemnog

jezera čiju veličinu nije mogao odrediti jer se pružalo da leko u tamu ispod kamenih svodova pećine.

Voda, dakle...

Za konačni obračun Svimer se opredelio za elemenat u kojem se odlično snalazio, kako to i samo njegovo ime kaže...

Na ovom mestu, osvetljen bleštavom svetlošću, predstavljao odličnu metu za Svimerovo oružje. Treba se što pre ukloniti...

Postojale su svega dve mogućnosti: vratiti se natrag u lift i napustiti poteru, ili se spustiti u mračnu vodu i pretražiti sve uglove podzemnog jezera. Stepenište na kojem je stajao, završavalo se na svega nekoliko stopa levo i desno od njega.

— Halo! — dopre poziv preko površine vode, jedva glasniji od uzdaha.

— Još uvek voliš plivanje, Svimeru — reče ninda mirno. Prokleti Vijetnamac, zna kako treba govoriti u vodi, a da protivnik ne otkrije pravac iz kojeg mu glas dopire!

— Da, volim. A ti?

— Ne na ovako mračnim mestima. Pretpostavljam da nemaš nameru da izađeš?

— Ne...

Svimer neće govoriti mnogo, jer svaka izgovorena reč povećava nindine izgleda da otkrije gde se nalazi. Ipak, vredi pokušati...

— Loše si mesto odabrao da umreš, Svimeru. Mračno.

Prigušen smeh zalebde nad vodom. Bio je to jedini odgovor.

— Još uvek ne izlaziš, Svimeru? Nadam se da je voda hladna...

Držeći osvetljeni deo jezera na oku, ninda se spusti niz stepenice i zamoči levu ruku u nepokretnu vodu. Bila je hladna, ali ne previše. Svimer može ostati satima, a da mu ne zapreti opasnost.

— Dakle, Svimeru? Nećeš mi dati priliku da ti bar jednom vidim lice? Gadno je umreti u mraku, znaš?

— Suviše govoriš, nindo! — zasmeha se Svimer u tami. — Šta je sa tobom? Dolaziš li da me ubiješ ili ne?

Najduža rečenica koju je do sada izgovorio. Znači li to da se smanjio njegov strah?

I ninda se nasmeja glasno, prodorno. Taj smeh imao je dvostruka cilj: da podseti Svi-

mera s kim ima posla i da mu pomogne da uz pomoć odjeka bar približno odredi dimenzije podzemnog jezera.

Ne, jezero nije takvo veliko kao što mu se isprva učinilo. Tama vara, naravno; do suprotnog zida pećine nema više od pedeset ili šezdeset jardi.

Ipak, sasvim dovoljno prostora da jedan vešt plivač dugo igra žmurke sa njim...

Nasmejavši se još jednom, ninda bez žurbe zbaci odeću sa sebe i ostade potpuno nag.

— Gledaj, Svimeru — reče podižući iznad glave katana u koricama. — Ostavljam ovde svoj mač... neka ti to bude poruka da više ne veruješ u proćanstva. Ubiću te, svakako... ali golim rukama!

Odbacivši mač na hrpicu odeće on skoči u vodu, tražeći opruženim nogama dno.

Deset, petnaest... gotovo dva deset stopa. Ono što je gubilo u obimu, podzemno jezero je nadoknađivalo dubinom. Ako je Svimer upola dobar ronilac kao što je plivač, ova borba mogla bi se i otegnuti...

Ninda ostade pod vodom gotovo pet minuta kako bi svoj organizam potpuno prilagodio

novim uslovima. Oči su mu bile otvorene; za to vreme Svimer nije mogao preplivati osvetljeni deo uz obalu i dočepati se izlaza.

Ninđa bešumno izroni u senici ispod stepeništa i oslušnu.

Ništa, nikakvog zvuka. Površina jezera i dalje je bila potpuno nepokretna...

I takva će i ostati. Još jednom zaronivši, ninđa pod vodom zapliva duž kamenog zida, proveravajući svoj položaj dodirom desne ruke po klizavoj steni. Izronio je kada je procenio da se dovoljno udaljio od osvetljenog dela jezera.

Šta sada?

Da produži, računajući da je Svimer odabrao zaklon na mestu koje je najdalje od stepeništa?

Ne. Time bi se i sam suviše udaljio od mesta koje može postati ključno u obračunu.

Ovoga puta zaronio je gotovo do dna, okrenuo se na leđa i zapliva paralelno sa malopredašnjim pravcem. Svetlost iznad lifta pada pod takvim uglom da može osvetliti goto-

vo celu površinu jezera. Gledajući sa tog mesta, naravno, stiće se pogrešan utisak da je najveći deo površine u tami, ali kada se gleda odozdo iz vode...

Površina jezera odavde je podsećala na srebrnasti štit. Nema nikakve opasnosti da će mu Svimer promaći...

Sem ako...

Sem ako i sam ne koristi isti trik.

Promenivši pravac svog kretanja negde oko polovine jezera, ninđa sada zapliva prema zidu nasuprot stepeništu. Vrlo sporo i tiho; zver koju lovi biće na oprezu...

Već je više od pet minuta pod vodom. Za dva-tri minuta moraće da izroni i ponovo ispunji pluća vazduhom, kako bi bio spreman i za duži obračun u mračnoj vodi.

Gde je Svimer?

Prsti mu dotakoše ljigavi kamen suprotnog zida i on dopusti da ga voda lagano izbaci na površinu.

Svimer nije mogao proplivati pored njega, u to je bio siguran. Da li je negde u blizini vrebajući svoju priliku?

Bilo je teško bešumno isprazniti pluća i duboko udahnuti nekoliko puta uzastopno, ali je ninda prošao dobru školu. Dva minuta kasnije, bio je spreman da pod vodom ostane i duže od deset minuta ako to bude potrebno...

Skupljajući ruke i noge, on kao kamen počeo da pada prema dnu. Svimer ne može biti daleko; ako se bude držao dna, pre ili kasnije mora ga ugledati iznad sebe...

Pridržavajući se rukom za stenu, počeo pogledom da pretražuje prostor oko sebe. Nigde nikakvog pokreta...

Ipak...

Voda verno prenese do njegove gole kože pokret načinjen negde u blizini. Svimer je bio tu... levo od njega...

Ninda podiže pogled u pravom trenutku. Vukući za sobom rep od srebrnastih mehurica, pravo u njegove grudi jurio je harpun iz puške za podvodni ribolov...

*

* *

Odbacivši se nogama o dno, ninda ukloni svoje telo sa pu-

tanje harpuna, tražeći pogledom čoveka koji ga je izbacio.

Čudno...

Nije ga vadeo. Nemoguće...

Otvarajući usta ninda iz grla ispusti potmulikričak bola. Zatvorio je dušnik pre nego što je voda nagrnula u njega i opustio se, dopuštajući da mu voda lagano izbacitelo na površinu.

Da li će se Svimer uhvatiti na taj mamac? Da li...?

»Naravno, Svimer više ne veruje ni samom sebi«, pomisli ninda uklanjajući se sa putanje novom harpunu. »Ali sada je to svejedno...«

Ovoga puta video je odakle je harpun stigao.

Uska pukotina u zidu, jedva dovoljna da primi telo čoveka. Za koji trenutak iz nje će se pojaviti i vrh trećeg harpuna.

Sada!

Odbacivši se nogama o vodu, ninda iskoči na površinu. Harpun je probijao vodu duboko ispod njega, a on se sada nalazio nad Svimerovom glavom.

Ispruženi prsti ruku napipale glatku kožu glave i stegole se oko jednog uha. Voda is-

pod ninđe zapenuša; u tami je samo uspeo da nasluti telo koje se moćnim zamahom odbacilo od stene, istriglo iz njegovih ruku i nestalo u dubini jezera.

Sada mu se nije žurilo i on ispuni pluća vazduhom da ih pripremi za duži boravak pod vodom. Svimeru polako hvata panika, a to je prednost za nje ga.

Potonuo je prema dnu kao kamen i odmah otkrio protivnika koji je tiho kružio ispod same površine, nesvestan činjenice da se njegovo telo jasno vidi kao senka na svetlijoj pozadini.

Ovoga puta i sam ninda iskoristio je stenu da se odbije snažnim mišićima i strelovito pojuri kroz vodu prema svom cilju.

Šta je sa Svimerom? Pa do sada ga je **morao** primetiti!

Vijetnamac je, međutim, mirno čekao u mestu, raširenih ruku, dok su mu noge ravnomerno radile održavajući ga na površini.

»Opet je nešto smislio«, pro-

lete nindi kroz glavu. »A odmah ću doznati i šta...«

U trenutku kada su ispružene ruke ninđe dotakle njegove grudi, Svimer se kao zmija prevrte u vodi, obuhvatajući svojim rukama protivnika oko pojasa.

»Rvanje«, pomisli ninda. »Poludeo je... morao bi znati da tako nema nikakvih izgleda...«

Okrugla Svimerova glava mu njevito polete prema licu ninđe, u nameri da zada udarac koji razbija lobanje, ali se Lesli nije dao iznenaditi. Dočekao je protivnika podlakticom i pogodio ga u grkljan pre nego što je završio započeti pokret. Zakrkljavši Svimer izlete na površinu.

Neumitno kao smrt, ninda ga je sledio. Koristeći snažne mišiće nogu, izbio je na površinu iza Svimeru i stisnuo ga levom rukom oko vrata, prisiljavajući ga da širom otvori usta u pokušaju da udahne.

— Šta sada, Svimeru? — reče tiho, prinoseći usta uhu protivnika. — Želiš li da ponovo zaronimo? U ovom jezeru ima previše vode... bojim se da će

ti škoditi ako pokušaš da je svu popiješ...

Svimer je krkljao, koprcajući se. Ninda izbeže neprecizan udarac Svimerovog lakta, pojačavajući stisak.

— Ipak si žedan — reče. — Daću ti malo vode da piješ... možda ćeš posle toga biti bolje raspoložen...

Snažni zubi zaškrgutaše i ninda i u tami vide kako se napinju mišići vrata, prisiljavajući Svimerovu glavu da se savije unapred, uprkos Leslievom stisku.

»Poludeo je«, prolete nindi kroz glavu. »Šta to pokušava, da me ujede za ruku? Kao da bi to moglo da...«

HARAGEI!

Odbacivši se kolenima o Svimerova leđa, ninda odlete daleko u vodu. Oslobođen stiska, njegov protivnik bučno udahnu ogromnu količinu vazduha i još jednom nestade pod vodom.

»Šta se, do đavola, dogodilo?«, mislio je ninda. »Otkuda haragei? Nije mi pretila ni najmanja opasnost... sem da mi zubima malo načne kožu!«

Udahnuvši i sam, ninda ponovo nestade pod vodom. Svimer nije bio daleko, ali mu se jako žurilo; snažnim zamahom udova hrlio je prema bočnom zidu, tako brzo da nije bilo izgleda da ga pre toga dostigne.

»Nešto nije u redu«, mislio je ravnomerno zamahujući rukama. »Haragei me nikada još nije prevario, a sada...«

»Razlog postoji«, zaključio on, naprežući oči da u tami razabere Svimerove pokrete. »Prema tome, moram izbegavati svaki kontakt sa njim... iako to nije lako u ovakvoj borbi...«

Nindino oklevanje Svimer je iskoristio da još jednom udahne vazduh i sada je lebdeo pored zida, pridržavajući se jednom rukom za njega. Druga je bila mirna, ali u malo neobičnom položaju za ronioca.

»Lukav je... tamo negde bilo je skriveno oružje koje je sada uzeo... nada se da ja to neću primetiti... pa, hajde onda da ga ne razočaram...«

Pojačavši rad nogu, ninda se ustremi na čoveka koji ga je

nepomično očekivao. Još samo pet stopa, tri...

Sada!

Izvijajući telo kao riba, ninda naglo promeni pravac. Se kirica na dugoj dršci promaši njegovu glavu; Svimerov trijumfalni krik bio je preuranjen.

Ninda podlakticom odbi novi udarac sekirice i ona izlete iz Svimerove ruke, padajući u blagom luku u tamu. Stežući zube, Lesli zadade udarac pesnicom u osetljivi pleksus, najsigurniji način da se protivnik onesposobi u vodi...

Ali su Svimerovi trbušni mišići bili čvrsti kao čelik. Amor tizovao je udarac bez problema i odgurnuo snažnim rukama nindu od sebe.

Još jednom je iskoristio zid da se odbaci nogama i zapliva prema osvetljenom stepeništu. Ninda ga je bez žurbe sledio, ne dopuštajući mu da poveća rastojanje.

Uostalom, zašto da ne... vre me je da Svimer nauči kako na svetu ima i boljih plivača od njega!

Zaronivši gotovo do dna, on naglo pojača tempo, uveren da ga na mračnoj pozadini Svimer ne može videti. Plivao je tako brzo da ga je zamah izneo gotovo na polovinu stepenica.

Iz vode odjeknu promukao krik. Krik u kojem je bio sakupljen sav Svamerov strah.

— Izađi, Svimeru — mirno reče ninda odmičući se od stepenica. — Valjda si shvatio da je tvoja igra završena...

Onaj krik bio je samo trenutna slabost, jer čovek koji je izašao iz vode stresajući kapljice sa snažnog tela nije pokazivao nikakve znake straha.

— To je, dakle, Svimer — tiho reče ninda proučavajući okruglo lice kosih očiju, sa dugom brazgotinom od noža preko jednog obraza, koja je kvarila liniju čvrsto stisnutih usana. — Mislio sam da izgledaš strašnije, Svimeru.

Čovek je ćutao, ali se u svakom pokretu njegovog snažnog tela naslućivala pretnja. Korak koji je načinio da bi se približio nindi odavao je da Svi-

mer dobro poznaje sve tajne veštine borenja golim rukama.

Ninđa ga je strpljivo čekao u mestu, naizgled opušten. Ko ji će način borbe Svimer odati? Karate? Sumo?

Međutim, Svimeru je još jednom uspelo da ga iznenadi, jer ono što je učinio nije bilo predviđeno tehnikom nijedne od borilačkih veština. Bacio se napred, režeći kao zver i otvarajući usta sa namerom da zarije zube u grlo protivnika...

Zube?

— Ahhh! — uzviknu ninđa uklanjajući se van domašaja iskeženih čeljusti. — To je tvoja tajna, Svimeru... zmijski zubi!

Odgovorilo mu je samo zversko rezanje. Čovek pred njim više nije imao mnogo ljudskog u sebi...

— Usadili su ti ih, Svimeru, zar ne? Kao poslednje sredstvo... teško da bi i ti preživeo kada bi te zube zario protivniku u meso...

Brz kao munja, Svimer se naže i zgrabi ninđin mač sa poda. Sečivo blesnu nad glavom svog vlasnika.

Nespretan i neefikasan udarac. Rukama podignutim nad glavom ninđa zaustavi članak Svimerove ruke na polovini njegove putanje. Mač ispade iz iznenada otupelih prstiju.

Ninđa ga uhvati u letu, okrećući bogato ukrašenu dršku prema Svimerovom licu. Kratak, brutalan udarac zdrobi mu zube i donju vilicu.

Otrov skriven u šupljinama Svimerovih veštačkih zuba delovao je munjevito. Kada je dotaklo leđima kamene ploče, njegovo telo bilo je već ukočeno.

Ninđa zavrte glavom, vraćajući katana u korice.

— Izgleda da ipak ima nečeg u tim proročanstvima — promrmlja. — Niko ne može reći da moj prijatelj Svimer na kraju ipak nije umro od mača...

Navukao je odeću na sebe, izbegavajući da pogleda unakaženo lice. Ono je sada već pripadalo jednom vremenu ko je je ostalo za njim, vremenu

krvi i smrti pod mračnim svodovima Zmijske rupe...

Za koji trenutak on će se vratiti suncu na zalasku i de-

vojci koja ga strpljivo čeka.

»Ovoga puta zalazak sunca neće je podsećati na prolivenu krv«, reče u sebi. »Ovoga puta ne...«

— KRAJ —

KNJIGA ZA VAS

Erik van Lustbader

NINĐA

treće izdanje

Ovaj erotski triler pripoveda dramu jedne nemilosrdne osvete. U radnji romana upletene su egzotične pohote, seksualne strasti, tradicionalno shvatanje osvete Orijenta i moderni način života Zapada.

Dinamika originalnih scena oduševiće i vas.

Knjiga je štampana latinicom, tvrd povez sa zaštitnim omotom, 432 strane. **Cena 1800 dinara.**

Narudžbenicu poslati na adresu: Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac. Prodaja knjiga.

NIRO DEČJE NOVINE
GORNJI MILANOVAC
– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA

Ovim neopozivo naručujem knjigu NINĐA
primeraka _____ po ceni od 1800 din.

Sumu od _____ din. platiću prilikom preuzimanja knjige.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum _____

potpis naručioca _____

KNJIGA ZA VAS

Erik van Lustbader

MIKO

– nastavak romana NINĎA –

Miko (na japanskom veštica), učenica starinskog uglednog japanskog dođoa, neverovatno lepa i senzualna, opasna i smrtonosna, okrutnim ubistvom cenjenog senseia, započinje smrtonosnu misiju koja ima za cilj uništenje Nikole Lajnira, glavnog junaka »Ninđe«. Knjiga MIKO daje odgovore na mnoga pitanja postavljena u »Ninđi«. Radnja se prenosi s kontinenta na kontinent, istovremeno uvlačeći čitaoce u zakulisne radnje CIA-e, međunarodnih poslova, japanskog tehnološkog i bankarskog sveta i, naravno, u mistični i opasni svet ratnika – ninda.

Otkako se pojavila, knjiga MIKO ne silazi sa liste bestselera. Latinica, tvrd povez, zaštitni omot, 539 strana, cena 4000 din. Naružbenicu poslati na adresu: Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, prodaja knjiga.

**NIRO DEČJE NOVINE
GORNJI MILANOVAC
– prodaja knjiga –**

NARUDŽBENICA

Ovim neopozivo naručujem knjigu MIKO
po ceni od 4000 din. _____ primeraka.

Sumu od _____ din. platiću prilikom preuzimanja knjige.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum _____

potpis naručioca _____

U novembru Ninda 42

DOLINA BELE SMRTI

... Oblici koji su se nazirali sada su postajali sve nejasniji. Bela magla se zgušnjavala, spuštajući se u uski klanac.

I Halevijevo lice bilo je blede, kao odraz prizora pred njegovim očima punim straha.

– Gotovo je – šapnu on s naporom pomerajući usne. – Oni će umreti ... svi ... bela smrt dolazi!

Ninda se osmehnu.

– Oni će umreti – reče – ali mi ne ... Hajde, idemo da vidimo šta se događa u klancu . .